Colecția
EROS

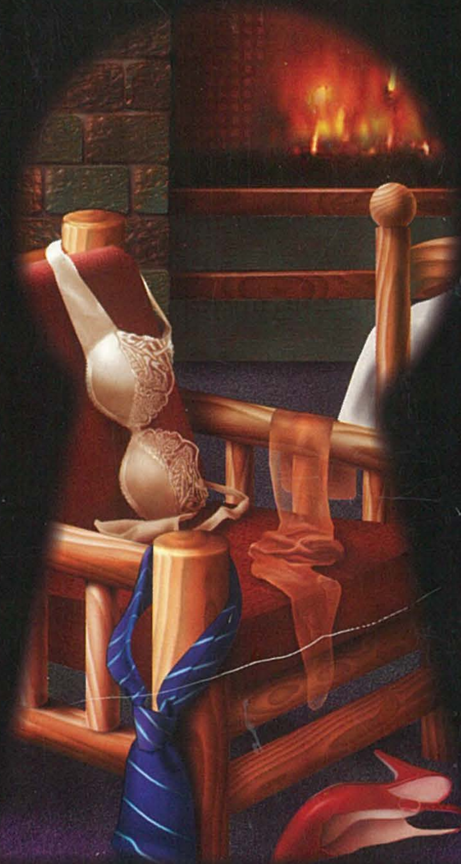
...un dar oferit tuturor celor care cred cu tărie
în frumusețea vieții...
...care se bucură de fiecare clipă...
...care gustă fiecare sentiment ce ne invadează eul...
...și în mod special pasiunea...
...și care fac toate acestea, din toată inima,
cu rafinament, delicatețe, discreție și... satisfacție

ISBN: 973-86361-7-5

Povestiri care te fac să roșești 3

Marie Gray

Marie Gray

Povestiri care te fac să roșești

3

*©Editura **VOX Cart, 2002***
Str. Petru Maior, nr.32, sector 1
București
*Telefon: **2220214***
*Telefon/fax: **2220213***
*Email: **edituravox @ hotmail.com***
www.edituravox.ro.

*Coperta: **Mirela Muscan***
*Tehnoredactare: **Radu Araiman***

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRAY, MARIE
Povestiri care te fac să roșești/Marie Gray; trad. și red.: **Eva Adam;** ed.Îngrij. de **Lucia Ovezea.- București: Vox Cart, 2004**
3vol.
ISBN 973-86362-6-4
Vol. 3. - ISBN 973-86361-7-5
I. **Adam, Eva** (trad.;red.)
II. **Ovezea, Lucia** (ed.)

821.133.1-32=135.1

marie gray

POVESTIRI CARE TE FAC SĂ ROȘEȘTI

București, 2004

dragă julien

Dragă Julien,

Te-am văzut cântând la Crystal Club, sâmbăta trecută. Erai minunat, ca de obicei. Colegii mei îmi spuneau, atunci când eu le vorbeam despre tine, că ar trebui să vin să te văd, să-ți vorbesc, să încerc să-ți atrag atenția; dar am fost incapabilă să o fac. Nu e prima oară când mă gândesc la tine! Cred că sunt cea mai fidelă dintre admiratoarele tale. Probail că ai mii! Dar nici una ca mine! Poți fi sigur!

Nu știu dacă expresia chipului tău, pierdut într-o lume doar ție cunoscută, ori poate talentul tău mă transportă într-o lume de vis. Sau poate degetele tale lungi, pe care le privesc plimbându-se pe corzile chitarei și care mă fac să simt vibrațiile cu toată ființa mea? Ceva din tine mă aruncă într-un fel de transă. Acum nu

mă aflu într-un bar strălucitor, nu am pe nimeni în jur. Plutesc într-un fel de balon de cristal, doar eu și imaginea ta. Numai tu ești cu mine, tu, privirea ta pierdută, muzica ta celestă.

Poate data viitoare mă voi hotărî să te abordez? Nu știu... Pentru moment, nu pot decât să-ți spun că exist, undeva... O femeie care arde de dorința de a te cunoaște, care ar fi nebună de bucurie dacă una dintre melodiile pe care le cânți ar fi inspirată de ea.

Am vorbit deja prea mult. Ți-am răpit destul din timpul tău prețios. Voi fi mereu în locurile în care vei cânta: să te văd, să te admir, să te doresc...

Pe curând,

X"

Julien nu-și mai revenea din surpriză. În toată cariera sa, nu i se întâmplase nimic de genul acesta. La drept vorbind, cuvântul „carieră" era poate exagerat pentru muzica sa, care abia îi permitea să-și câștige pâinea zilnică și să-și achite locuința, nicidecum să cunoască gloria. Această muzică, la care nu putea renunța, îl îndepărtase de Janelle.

Strivi scrisoarea în mână, apoi se răzgândi. Ce bărbat și-ar fi permis să arunce la gunoi o astfel de misivă? Era, probabil, de la o adolescentă care abia împlinise vârsta ce-i permitea să intre la Crystal Club. Ori de la cine știe ce persoană frustrată, care nu avea la îndemână un alt mijloc pentru a-și da importanță. Nu putea să-și dea seama despre cine ar fi vorba, deoarece, după cât își amintea, nu fusese niciodată obiectul unei admirații constante din

partea unei femei. Nici măcar Janelle nu-l admirase atât de mult. Nici măcar Janelle...

* * *

Se întâlniseră într-unul din acele baruri la modă, unde el cânta cu grupul său. O remarcase imediat, dar nu găsise nici o vorbă inteligentă sau vreo frază coerentă pe care să i-o spună pentru a lega o conversație. Timid, Julien era obișnuit ca femeile să facă primul pas, chiar dacă asta nu ducea la cine știe ce aventuri. Cel puțin prin barurile unde cântase. Janelle nici măcar nu ridicase ochii spre el. Dar în timpul spectacolului, Ian, solistul, ceruse ca cineva din sală să vină să cânte cu el. Atunci fata se ridicase și venise pe scenă cu pas hotărât și încrezător. Și, după ce-i adresase un surâs care i-a frânt inima, începu să cânte.

Julien simțise imediat efectul dragostei la prima vedere. Palmele îi transpiraseră brusc, ceea ce-l jena când atingea corzile chitarei, iar capul începuse să-i vâjie, deși tobele erau destul de departe de locul unde stătea. Adrenalina care-i invadase sistemul nervos aproape că-l făcuse să creadă că i se va face rău. Dar nu, era doar efectul apropierii fetei.

Pe scurt, seara se desfășurase mai bine decât începuse. Spre ora două din noapte, Julien era îndrăgostit fără scăpare de o fată despre care nu știa mare lucru. Decât că în viața ei nu exista nimic de ascuns: nu avea nici iubit, nici soț, nici măcar vreo problemă mai serioasă de rezolvat. Era imaginea însăși

a femeii de el întotdeauna visate. Trăiseră împreună mai mult de patru ani.

* * *

Alungă cât putu de repede din minte gândurile acestea, înainte ca ele să devină dureroase, și se concentră asupra scrisorii primite. În ciuda amintirii lui Janelle și a tristeții pe care lipsa acesteia din viața lui i-o provoca, nu se putu împiedica să aibă un sentiment de curiozitate orgolioasă.

Câteva zile mai târziu, primi o altă scrisoare.

„Dragul meu Julien,

Aseară erai și mai atrăgător ca de obicei. De data asta părul tău m-a făcut să visez, și nu mâinile. Strălucirea pe care o au buclele tale... pe care mi le imaginam fluturând peste fața mea.

Nu te-am văzut niciodată cu o femeie, Julien. Ai fost rănit de vreuna dintre ele? Sau nu te mulțumești doar cu o femeie? Ieri seară mi te-am imaginat gol pe scenă. Te vedeam doar pe tine, strălucitor, cu trupul scăldat în lumina reflectoarelor. Și pe mine – aproape de tine și admirându-te în secret. În curând voi avea curajul să vin la tine. Sper... Dar trebuie să fiu sigură că inima și trupul tău nu aparțin altcuiva. Atunci mă voi dărui ție cu totul, dacă vei voi ...

Pe curând, Julien.

X"

Cerule! Femeia aceea voia să fie sigură că inima lui nu aparține altei femei? Fraza îi aduse

iar în amintire cei patru ani de fericire pe care-i împărtise cu Janelle. Fericire întreruptă atât de stupid.

* * *

Pe atunci reușea să câștige destul pentru nevoile lor, iar ea, care era pictoriță, vindea din ce în ce mai multe lucrări. Janelle începuse să-i reproșeze frecvent că nu o răsfăța pe cât o făcea ea cu el. Când încercase s-o facă să priceapă că vacanța de ea dorită însemna o cheltuială peste puterile lor, îl acuzase că n-o iubește destul dacă nu este gata de sacrificii pentru ea. Toate păreau spuse ca să sublinieze faptul că el nu câștigă destul, că nu o iubește suficient, în vreme ce ea avea tot mai mulți bani, fiind tot mai generoasă în ceea ce-l privea. Se știe că femeile, din principiu, sunt perfecte! Dar atitudinea ei devenise insuportabilă și a culminat cu ziua în care i-a aruncat în față că el continua să cânte „cu orchestra aia de doi bani", doar ca să fie admirat de puștoicele care veneau la bar seară de seară.

A fost picătura care a umplut paharul. Era prima oară, în cei patru ani de când conviețuiau, când Janelle îl insulta, refuzând să înțeleagă adevăratele motive pentru care el cânta. Niciodată nu-i dăduse măcar un singur motiv ca să-l creadă infidel. Niciodată! Nici măcar nu încercase să privească altă femeie, știind-o cât e de geloasă. În plus, era îndrăgostit nebunește de ea. Nici nu i-ar fi trebuit altă femeie! Pacifist din fire, Julien evita întotdeauna discuțiile în contradictoriu. Ea era oricum convinsă că are mereu dreptate.

În urmă cu două luni, îi dăduse ultimatumul: ori se aranja în așa fel încât să ducă o viață „normală" (un câștig mai mare, o prezență permanentă acasă, imediat după zece seara, etc.), ori își găsea altă locuință și, eventual, altă persoană cu care să o împartă.

Se ținuse tare, pentru prima oară, în fața lui Janelle. Nu simțea deloc nevoia să-și justifice modul de viață. Așa că plecase fără să protesteze. Dar îi simțea lipsa teribil de mult. Se abținuse să ia vreo măsură majoră în sensul schimbărilor pe care trebuia să le facă. Crezuse că ea își va reveni și-l va chema înapoi. Dar cum acest lucru nu se întâmplă, Julien hotărî că era timpul să întoarcă pagina.

* * *

Rămase aproape două săptămâni fără vești de la misterioasa lui admiratoare. E drept, nici spectacolele nu mai erau așa dese. Începuse să creadă că fata aceea, *X*, îl uitase, când, într-o zi, în barul amărât în care cânta, îl aștepta o scrisoare pe numele său.

„Bună,

Iartă-mă că nu ți-am mai dat nici un semn de viață, dar am ratat ultimul tău spectacol. N-o să se mai întâmple! Probabil mă crezi cam bizară; sau doar că mă ascund în spatele acestor scrisori pentru simplul motiv că nu arăt prea grozav. Crede-mă, nu este așa. Vei afla singur nu peste mult timp...

Trebuie să închei, dar numai până ce o să ne vedem... Pe curând, pe foarte curând.

X"

* * *

Seara aceea era foarte importantă pentru viitorul orchestrei în care cânta Julien. Pe scenă urcau șase grupuri. I se spusese că la Spectrum_se vor afla mai multe personalități ale industriei muzicale în scopul de a cumpăra piese muzicale de senzație. Membrii orchestrei sale erau deosebit de nervoși; dar nervozitatea lor era pozitivă. Își petrecuseră o parte din zi aranjând și instalând instrumentele, fiecare dintre grupuri dorind să aibă o sonorizare fără cusur în timpul concertului. Erau cu toții în cabină, încercând să se relaxeze, când André, cel care controla intrarea în bar, veni la el cu o scrisoare, făcându-i cu ochiul. Julien sări din fotoliul și-l întrebă cum arăta persoana care i-a dat scisoarea.

– Oh! Știi, eu... Era o fată. Destul de înaltă. Purta o caschetă din astea... mă rog, n-am putut să-i văd culoarea părului. Avea ochelari fumurii. Ce să spun, arăta destul de bine...

André nu-i era de nici un folos. Homosexual convins și mândru de faptul acesta, pretindea că toate fetele seamănă între ele. Oarecum supărat, Julien deschise scrisoarea.

„Salut, Julien,

Voi fi alături de tine în seara asta. Te voi privi și mă voi gândi intens la tine. Sunt sigură că vei avea un succes monstru... Ce păcat că nu vom putea împărți amândoi această victorie! Dar, cine știe? Poate seara asta va aduce ceva bun și pentru noi?! Încă nu m-am hotărât dacă să mă arăt sau nu. De un lucru

poți fi însă sigur: nu vei fi dezamăgit când ne vom cunoaște, în sfârșit.

Pe mai târziu, poate. Oricum, pe curând...

X"

Julien reciti scrisoarea de mai multe ori. Spera că, dacă spectacolul va fi reușit, fata se va manifesta în vreun fel. Dacă însă seara se va termina prost, va fi morocănos și nu va fi în stare să facă față conversației cu o străină. O străină care, probabil, nici nu era genul lui. Puse scrisoarea în plic și plicul în cutia chitarei, acolo unde le ținea și pe celelalte. O să vadă el cum o să se descurce la momentul respectiv. Acum încercă să se concentreze asupra spectacolului. Ceilalți membri ai grupului repetau în surdină piesele muzicale din program, pentru ca totul să meargă cât mai bine. Julien avea însă mintea la alte lucruri. Și dacă această femeie îl va face s-o uite de tot pe Janelle? Janelle pe care o iubise atât de mult, în ciuda lipsei sale de umor și de apetit sexual? La început era de-a dreptul deranjat de raritatea nopților în care i se dăruia. Nu fusese înzestrată cu o imaginație bogată și nu se preta la jocuri sexuale deosebite, dar avea un „nu știu ce" care o făcea ca, în timp ce i se abandona, să fie unică, de o tandrețe și o căldură aparte. Reveni cu gândul în prezent, impunându-și o dată în plus să fugă de aceste amintiri dureroase. Poate, după concert, va avea o surpriză plăcută, întâlnind-o pe acea admiratoare.

Își punea încă nenumărate întrebări chiar și când veni momentul să urce pe scenă. Colegii de trupă își strângeau reciproc mâinile,

urându-și succes și ocupându-și locurile. Atmosfera era fierbinte, sala plină ochi. Mulțimea îi primi cu aplauze, ca și cum abia îi așteptase. Își acordară instrumentele.

Încă de la primele măsuri, Julien se simți invincibil. „De asta fac eu muzică, pentru senzația unică și irepetabilă a acestor clipe!", își spuse el, după ce execută deosebit de bine o piesă care fu primită de public cu un ropot de aplauze. Când era aplaudat, Julien simțea o plăcere aproape fizică, sexuală. Dacă Janelle ar fi putut trăi astfel de clipe, o astfel de exaltare față de arta sa, niciodată nu l-ar fi părăsit. Adrenalina făcea să-i bată inima, dând nervilor săi o sensibilitate deosebită, reflectată în cântec, în arta pe care o punea în interpretare. În timpul solo-ului chitarei din ultima piesă, se simți ca un zeu și era gata să jure că niciodată nu mai avusese o astfel de performanță. Își dădu seama dintr-odată ce norocos era că avea o chitară. Și că aceasta îi ascundea acum șlițul pantalonilor, care sta să pocnească sub erecția membrului său, treaz de la urcarea pe scenă, dar pe care acum, la încheierea apoteotică a ultimei piesei, îl simțea explodând.

Cei cinci membri ai trupei sale părăsiră scena în aplauzele spectatorilor. „I-am avut! Suntem cei mai buni!", își spuneau unul altuia. Nu se anunțaseră câștigătorii, dar era limpede ca bună ziua că ei erau. Se aplauda scandat, fură chemați la scenă deschisă și li se ceru frenetic un bis. Julien se simți din nou excitat. La sfârșitul piesei bisate simți iar că sexul stă să-i pocnească.

Când plecară, în sfârșit, de pe scenă și

cortina coborî, colegii lui se întoarseră imediat, deoarece nu aveau la dispoziție decât un sfert de oră ca să strângă instrumentele și să elibereze locul pentru trupa următoare.

Nimeni nu sesiză că Julien lipsea. În culise, o femeie, ale cărei trăsături nu le putea distinge pentru că era întuneric, îl apucă de braț și-l trase într-un loc negru ca noaptea fără lună. O ușă se închise în urma lor. Un dulap?! Julien încercă să protesteze, să spună că are treabă, dar gura îi fu închisă de buze umede și lacome. Ce gură dulce avea! Și ce limbă pricepută. Exigentă, și în același timp timidă... ca o pasiune îndelung reținută. Sărutul lor dură câteva minute.

– Julien, te rog, nu pleca...

Vocea era caldă, abia auzită. Nu-i dădu timp să răspundă și-l îmbrățișă strâns. Julien, a cărui erecție nu trecuse de tot, o simți pe fată mângâindu-l. Era misterioasa lui admiratoare? Oare cum arăta? Săruta atât de bine!... Dar dacă era urâtă? Sau prea grasă? Întinse mâinile, ezitând. Îi cuprinse talia. „Nu-i rău deloc. Ia să văd, ce mai descopăr... Perfect... cel puțin pentru bust Și ce șolduri!" Mâinile lui alergau pe trupul fetei, întâlnind doar curbe apetisante și o piele minunată. Îi plăcea să o atingă.

Necunoscuta, încurajată de gesturile lui, deveni îndrzneață. Cu o mișcare precisă, coborî mâna între coapsele lui Julien și nu fu dezamăgită deloc. Apoi mâinile ei fine îi cuprinseră fesele, coborâră iar pe coapse, apoi trecură în fața și încercară să-i desfacă pantalonii.

–Trebuie să mă întorc pe scenă...

– Bineînțeles, într-un minut, șopti ea.

Îl sărută în fugă pe gât, pe piept, strâns lipită de el. Profitând, Julien îi căută sânii, mari dar fermi, care împungeau bluza strânsă pe trup. „Din ce în ce mai bine", își spuse el. Trebuia să meargă la cabină, unde deja restul trupei se adunase probabil. Dar cum să iasă din situația asta? Și ce bărbat normal nu ar profita?

Fata cântărise exact situația și urmărea un țel precis. Reușise să-i tragă în jos jeanșii prea strâmți, și-i gusta cu o limbă caldă sexul acum eliberat. Julien gemu de plăcere și decise în sinea lui că băieții se vor putea descurca și fără el. Hotărârea sa fu întărită de gestul brusc al fetei, care îl sorbea cu pasiune nereținută, într-un ritm infernal ce-i muiase picioarele, aducându-l în pragul unui orgasm cum nu mai avusese demult. Încercă să o mângâie pe păr, dar dădu de o caschetă. Ce păr avea? Scurt? Lung? Puțin conta! Necunoscuta avea o pricepere care îl ducea pe culmi de extaz. Din membrul său curgea un râu de spermă caldă, în vreme ce Julien se sprijinea de perete (spatele dulapului?!). Fata îi masă testiculele ușor, apoi i le strânse cu ardoare în mâini, aproape cu respect. Linse sexul șiroind, îl sărută iar cu pasiune, îl sorbi, îl eliberă cu regret, îl mângâie cu degetele, lin, ca o adiere, penisul se umfla iar...

– Iartă-mă, Julien, nu mai puteam aștepta, murmură ea.

– De ce să te iert? E atât de bine... De ce te ascunzi?

– Într-o zi am să-ți explic...

Îl sorbi iar, aproape înghițindu-i membrul

ce vibra. Julien se simți dintr-o dată fără putere. Dar nu se plângea. Janelle nu-i făcuse niciodată așa ceva. Se gândi la situația absurdă în care se găsea: închis probabil într-un dulap, cu o necunoscută care-i lucra atât de expert sexul, cum nu i se mai întâmplase vreodată. Aventura vieții lui, tocmai în seara cea mai importantă pentru cariera sa!

Fata era tot mai insistentă, executa mișcări de du-te-vino din ce în ce mai rapide, în timp ce cu mîna îi masa testiculele în același ritm. Julien sfârși prin a ejacula iar, amețit de intensitatea plăcerii... În timp ce respirația îi revenea la normal, simți cum fata se strecură pe culoarul slab luminat și dispăru.

Episodul durase, probabil, câteva minute, poate zece, poate ceva mai mult. Dar Julien putea jura că era acolo de câteva ore. Ore de plăcere intensă. De plăcere interzisă, cât fusese cu Janelle. Stătea acolo, pe întuneric, întrebându-se dacă nu cumva visase. Însă pantalonii boțiți și sexul fremătător erau dovezi palpabile că totul fusese aievea. Nu știa cum trebuie să reacționeze. Evident, nu era revoltat, ca și cum cineva profitase de el! Nu, plăcerea fusese prea mare. Nu avea însă habar cum arăta binefăcătoarea asta care-l făcuse atât de fericit, ceea ce-l enerva oarecum. „Cel puțin, are un trup foarte bine făcut", conchise el, surâzând ușor. În definitiv, importantă era plăcerea neobișnuită pe care i-o dăduse.

Julien își aranjă pantalonii, își trecu o mână nesigură prin părul răvășit și se îndreptă spre cabină.

Văzându-l apărând, colegii îl tachinară:

– Unde ai fost? Fanii nu te lasă să trăiești?

– Nu v-ar veni să credeți ce mi s-a întâmplat, răspunse el cu un surâs enigmatic pe buze.

Apoi părăsiră cu toții cabina și merseră la bar. Luară câte o bere. Julien se întreba în sinea lui când își va face apariția necunoscuta. Era convins că va veni dintr-un minut în altul. Dar berea era pe sfârșite și nimeni nu se interesase de el. Se simțea fără putere și se întreba ce anume îl golise așa: spectacolul sau ceea ce urmase după?

Se întoarse în cabină să-și ia lucrurile, să lase totul în ordine și să plece. Aici îl întâlni pe Alain care-l întrebă, surprins, de ce îi părăsea așa de repede. Julien îi răspunse că vrea să-și pună lucrurile în mașină și că se întoarce. Dar Alain, care-i observase zâmbetul enigmatic, îl întrebă:

– Ce te face să surâzi? Sucesul nostru sau altceva?

– N-ai să crezi ce mi s-a întâmplat. Când am ieșit din scenă...

– Băieți, lăsați locul celor care urmează! Ieșiți, vă rog!

Era unul dintre organizatorii serii. Ieșiră și Julien nu mai apucă să-i spună ceva lui Alain. Se reîntâlniră la bar, unde petrecură seara bând bere, bucurându-se de succesul repurtat, ascultându-i pe ceilalți concurenți și iar bând bere. Julien privea mereu în sală sperând să vadă o tânără cu caschetă. Dar nu zări pe nimeni de felul acesta. La sfârșitul serii, Julien, de acum amețit, sfârși prin a-i povesti lui Alain ceea ce i se întâmplase, dar îi spuse că nu era sigur dacă nu cumva visase. Relată totul cu

lux de amănunte, lăsându-și amicul negru de gelozie. Apoi, părăsind barul, se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-și țină gura.

* * *

Începând din seara aceea, evenimentele se precipitară. Trupei lui Julien i se oferi un contract de înregistrări foarte avntajos. De aceea spectacolele lor se răriră, muzicienii preferând să editeze câteva discuri. Pe măsură ce zilele treceau, Julien se gândea din ce în ce mai puțin la necunoscuta care-i acordase favorurile ei în colțul acela întunecat. Uneori credea că a fost doar un vis; dar noaptea și-ar fi dorit-o lângă el, în pat. Fata nu mai dăduse nici un semn de viață de aproape trei săptămâni. O dezamăgise? Nu-i plăcuse? La urma urmei, ea făcuse totul și el nimic, nu? Poate se așteptase să încerce și el ceva? Dar plecase atât de brusc. Și atunci? Cu atât mai rău pentru ea!

Julien nu știa că exact în momentul acela în care el se gândea la ea, necunoscuta tocmai discuta la telefon cu Alain. Dorea să obțină ajutorul acestuia, pentru a-i pregăti lui Julien o surpriză și mai mare.

– Salut, Alain. Sunt Janelle.

– Janelle?! Salut. Ce mai faci?

– Bine. Foarte bine. Dar nu te-am sunat ca să ne întrebăm unul pe altul de sănătate. Ți-a vorbit Julien de o întâmplare... mai specială din seara aceea, la Spectrum?

Alain rămase tăcut câteva momente, amintindu-și istoria încâlcită pe care i-o spusese Julien. Îl crezuse doar pe jumătate.

– Era deci adevărat? Tu ai fost?

– Nu știu ce anume ți-a povestit, dar răspunsul este da. Eu am fost. Poate ți se pare discutabil ca metodă, dar am motivele mele. Mi-e foarte dor de Julien.

– Ascultă, Janelle, nu țin deloc să fiu implicat în povestea asta.

– Știu. Dar te rog să mă asculți. Am să vin la Québec, la următorul vostru spectacol. Mi-ar plăcea să-i mai fac o surpriză, mai elaborată ca cealaltă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Apoi, îți promit, va afla că sunt eu.

– Janelle, abia și-a revenit după ce l-ai dat afară. Nu cred că e frumos din partea ta...

– Asta ne privește pe mine și pe el, Alain. Pe tine te rog un lucru foarte simplu. Să mă lași să intru în cabina voastră după terminarea spectacolului și să faci în așa fel încât să nu mai vină acolo nici un membru al trupei. Știu că Julien așteaptă totdeauna câteva minute înainte să se întoarcă în cabină, ca să se descarce de emoții.

Alain reflectă câteva momente.

– Asta ar putea merge. Încearcă să fii acolo imediat ce terminăm spectacolul. Dar dacă Julien vine mai repede, nu am ce să fac.

– Nu-ți cer decât să încerci.

* * *

Tocmai când nu se mai aștepta să primească vreo veste, Julien găsi scrisoarea. Nu se putu împiedica să nu surâdă la amintirea întâlnirii lor din întuneric.

„Dragă Julien,

Ești greu de întâlnit în ultimul timp. Eram aproape disperată că n-am să te mai pot vedea. Ceea ce ar fi fost groaznic. Sper că atunci am fost la înălțimea așteptărilor tale. Am încercat să-ți fac o impresie cât mai bună!

Nu are sens să-ți spun de ce n-am rămas, nu este important. Voi fi la Québec pentru următorul tău spectacol. Poate vom avea o întâlnire la fel de plăcută ca și cealaltă. Ai fi de acord?

Te sărut,

X"

La Québec. Va fi la Québec... Julien adora orașul acela. Dincolo de frumusețea lui, era un loc plin de căldură, viu, în care se putea întâmpla orice. Și poate chiar se va întâmpla! Tremura de nerăbdare. Se forță să se calmeze, gândindu-se la ceea ce ar putea să-l deranjeze la acea necunoscută.

Poate era certată cu igiena. Într-un astfel de caz, ar fi regretat că-și lăsase cea mai masculină parte a trupului său în gura ei și ar fi clasat întâmplarea la erori de parcurs. Dar fata aia mirosea tât de bine!

Sau poate era vreo dezechilibrată? Care-l va amenința cu un cuțit dacă o va refuza? Nu părea deloc a fi genul.

Ori era vorba de vreun pariu? Așa cum numai femeile fac între ele? Și el era o victimă aleasă la întâmplare? Dar dacă îl va face să „sufere" ca și data trecută, puțin îi păsa de rest. Plăcerea va compensa din plin puțină umilință.

* * *

Sosiți la hotelul din Québec (cam jerpelit, de altfel, dar deocamdată nu-și permiteau altceva), muzicienii procedară ca de obicei: traseră la sorți pentru a alege fericitul care va sta singur în cameră. Julien avu noroc și asta i se păru de bun augur. Făcură un duș, apoi plecară cu toții spre sala de spectacol.

În jurul orei 22, sala gemea de lume. Posturile de radio le anunțaseră sosirea și erau tratați ca niște vedete. Dar spectacolul, cu toate că foarte bun, nu mai avea magia celui precedent. Ca și cum trupa ar fi încercat să facă prea mult sau ar fi avut gândurile aiurea. Spectatorii însă nu păreau să-și dea seama de ceea ce se întâmpla și băieții avură parte de ovații.

Julien era nerăbdător. Îi plăcea să cânte, îi plăcea tensiunea scenei, adora mulțimea care îl asculta. Dar nu se putea împiedica să nu se gândească la ce spera să urmeze. Își va ține ea promisiunea? Nu avea motive să se îndoiască, trebuia să o creadă pe cuvânt. Se scutură de gânduri, abandonându-se în întregime muzicii.

Odată spectacolul terminat, Julien nu-și urmă colegii imediat, preferând să rămână în culise, ca de obicei. Își spuse că dacă va aștepta aici, va fi mai ușor să fie descoperit, în cazul în care ea avea intenția să-l tragă iar în vreun loc întunecat, ca data trecută. Dar, după zece minute, tot nu apăruse. Se hotărî să părăsească locul. Își întâlni trupa, care mergea deja la bar, unde-i așteptau câteva blonde fierbinți.

– Vii cu noi, Julien?
– Da, într-un minut.
– Să nu întârzii. De acum suntem vedete. Să nu ne lăsăm fanii să aștepte.

Julien se hotărî să-i urmeze, optând pentru o bere rece, înainte de a merge să se schimbe.

* * *

Cabina rezervată trupei lui Julien, unde cu toții își lăsaseră lucrurile, era încuiată. Cum fiecare dintre ei avea câte o cheie, el deschise ușa, căută întrerupătorul... dar acesta era blocat cu bandă adezivă. Ușa se închise în urma lui. Ea era aici, cu mâna pe umărul său.

– Știai că voi veni, nu-i așa? șușoti ea.
– Da, speram să vii.
– Ce bine! Deci ți-a plăcut?
– Nu sunt decât un bărbat.

Ghici că fata trecuse în fața lui. Îi luă mâna și i-o puse pe umărul gol. Bărbatul tremura. Oare era goală? O mână îi fu ghidată pe sâni, iar cealaltă între coapsele femeii. Ce piele mătăsoasă, catifelată! O cuprinse în brațe și descoperi părul lung, unduitor, până sub fesele rotunde și tari. Apoi fata îl sărută îndelung. Mirosea a mentă. Îi trase cămașa din pantaloni și începu să-i descheie nasturii încet, în timp ce-și freca sânii de pieptul lui păros. Îi murmură încet, cu gura lângă ureche:

– Vei afla foarte repede cine sunt, dar acum lasă-mă să te gust. Te-am așteptat atât de mult timp! Îți promit că nu vei fi dezamăgit. Voi încerca doar să fiu diferită, că să-ți aduci

aminte de mine chiar dacă nu vei dori să mă mai vezi vreodată..

– De ce să nu te mai văd? șopti el.
– Numai tu cunoști răspunsul...

Îi luă un deget, îl linse și apoi îl ghidă între coapsele ei.

– Vezi ce excitată sunt?
– Și eu sunt la fel; doar că băieții din grup trebuie să vină și...
– Nu vin. Am aranjat totul...

Cuvintele aproape că nu li se auzeau, înăbușite de intensitatea dorinței. Bărbatul surâse. Era gata de orice. Parcă niciodată membrul nu îi fusese atât de dur. Zvâcnea, umflat la maximum. Își spuse încă o dată că trebuia să profite de această situație, cu atât mai mult cu cât nu știa dacă va fi repetabilă. Dacă ar fi fost doar după el... Și-o imagină pe fată și brusc avu o îndoială oribilă: dacă făcea o imensă greșeală? Dar trupul îi spunea că era prea târziu pentru astfel de reflecții și că trebuia să treacă la acțiune. Îi exploră coapsele deschise și misterul pe care ele îl ascundeau. Erau jilave. Complet rasă, fata își expunea degetului inchizitor al bărbatului fiecare milimetru al sexului ei fremătând. O mângâie câteva momente, apoi ea îl trase în jos, făcându-l să se întindă cât era de lung pe covor.

Un picior, pe care-l ghici lung și frumos, se strecură între ale sale. Își simțea membrul pulsând nebunește. Apoi o cascadă de păr îi mângâie fața, coborî pe pântec și se opri. Limba ei de mătase aluneca pe pielea umezită de transpirație. Apoi coborî și-i primi bărbăția în gură, în timp ce cu o mână îi masa coapsele.

Bărbatul simți cum membrul îi crește impetuos. Nu li se auzea decât respirația sacadată. Fata își dusese mâna cealaltă între pulpe, mângâindu-se singură. Gemeau din ce în ce mai tare și terminară în același timp, fata muncind, de fapt, pentru amândoi.

Ea își reveni prima și începu iar să-l mângâie. Urcându-se deasupra lui, îi apucă bărbăția cu mâna și i-o ghidă înăuntrul ei. Mișcările femeii care stătea pe el îl făcură să creadă că tot ceea ce fusese până atunci era numai preludiul. Ondulându-se mereu altfel, se aplecă și-l îmbrățișă. Bărbatul era victima, nu avea nici un control asupra situației. Dar nici nu ar fi vrut să aibă, atât era de bine. Niciodată nu făcuse amor în felul acesta. Fata aluneca ușor, suplă, fericită, deasupra lui. Se ridica și cobora în ritm lent, nelăsând pe trupul bărbatului decât puțin din greutatea ei, dar cuprinzându-l din ce în ce mai în adânc. Când ea se lăsă cu spatele pe picioarele lui, se simți tras înapoi. Alunecând mereu, cu multă iscusință, îl controla, îl viola. Bărbatul dori să o răstoarne și să-i arate de ce este în stare, dar ea îi ghici intenția.

Apucându-l de brațe, îl târî spre ușă și îi legă mâinile de clanță cu o eșarfă pe care probabil o păstra la îndemână în acest scop. Altfel cum ar fi găsit ceva în întunericul acela?! Se lăsă legat fără să protesteze. Cu sexul drept ca un catarg, bărbatul-victimă nu avea altă alegere decât să se lase abuzat în fel și chip de experta asediatoare.

Sprijinindu-se pe palme și pe genunchi, cu el sub ea, Janelle îl forță în ea și-i impuse din

nou un ritm din ce în ce mai rapid. Vulva ei era un fel de catifea umedă și caldă, care-l cuprindea pentru a nu-l mai lăsa să iasă. Părul lung îi cădea pe față, pe piept. Bărbatul voia să prelungească această dulce tortură cât mai mult. Dar ea se hotărî să-l termine și să termine. Acceleră nebunește, el intră în joc și extazul veni în același timp, storcându-i de ultimele puteri, într-un geamăt prelung... Apoi îldezlegă și se întinse lângă el.

Bărbatul nu știa ce să spună. Era subjugat, obosit, dezarticulat. Bătăile inimii îi reveniră aproape la normal, când auzi o cheie răsucindu-se în broască. Bărbatul strigă:

– Un minut! Doar un minut, băieți!

Se ridicară de jos cu o săritură. Începu o căutare febrilă și ridicolă, având în vedere întunericul în care se găseau, ca să-și recupereze hainele risipite pe jos.

– Hai, lasă-mă să intru, vreau să mă schimb!

Vocea asta... Vocile astea!... Janelle simți cum inima îi sparge pieptul... Nu, era imposibil!...

– Gata, Alain, ajunge! Intru...

Janelle simți ca un ciocan în moalele capului. Alain? Nu era cu putință! Julien vorbea de dincolo de ușă? Ce glumă sinistră era asta?! Și Julien intră, lăsând să pătrundă destulă lumină pentru ca Janelle să înțeleagă tristul adevăr.

fericirea unora

Recent, Alex i-a povestit aventurile ei lui Denis, bun prieten și amant de ocazie. După ce a ascultat-o până la sfârșit și i-a oferit generos umărul pe care să poată plânge ori în care să dea, dacă ar fi dorit să-și reverse furia lovind în ceva, Denis i-a spus:

– S-ar zice că înțelepciunea te-a ocolit mereu, sărmana mea Alex! Doar dacă nu cumva îți face plăcere să-ți plângi de milă după ce ajungi în asemenea situații exasperante!

Era într-adevăr una din cele mai idioate situații în care s-a aflat Alex vreodată. Meandrele vieții sale amoroase cuprindeau episoade mai mult sau mai puțin fericite. Unele fuseseră obișnuite, altele penibile sau triste, dar existaseră și din acelea înflăcărate, extraordinare, minunate. Ultimul însă...

Denis și Alex erau buni prieteni încă din

vremea studiilor. El a fost printre primii căruia i-a spus că se logodește. Apoi Denis a asistat la căsătoria ei și a consolat-o când a divorțat. La împlinirea a patruzeci de ani, prilej de multe semne de întrebare, de neliniști și temeri, tot Denis i-a fost alături. De la acest ultim eveniment au trecut deja trei ani. Tot atunci au devenit și amanți. Nimic serios, de altfel! Doar doi vechi prieteni care se înțeleg foarte bine și în pat, acordându-și unul altuia plăcerea în vremuri de restriște.

Divorțul lui Alex se înscria în cazurile clasice. Ea și el s-au cunoscut în liceu, au urmat aceeași facultate, s-au căsătorit imediat ce au obținut diploma, au trăit o viață fericită și liniștită într-o casă confortabilă dintr-un cartier elegant și deodată... totul s-a rupt. Domnul s-a îndrăgostit până peste urechi de o colegă de serviciu, cu șaisprezece ani mai tânără decât doamna. Ba a mai avut și tupeul să-i spună soției că numai ea este de vină, pentru că nu a știut să rămână adolescenta pe care a cunoscut-o. Alex i-a propus să încerce să discute cu un psiholog, apoi, la refuzul violent al soțului, i-a sugerat acestuia chiar să trăiască un timp alături de marea și tânăra lui dragoste, pentru a putea cântări cele bune și cele rele în cunoștință de cauză. Dar degeaba. Soțul nu numai că voia să divorțeze, dar totul trebuia să se întâmple cât mai repede cu putință, deoarece „cealaltă" avea scrupule, nu „concepea" să trăiască alături de un bărbat însurat. „Dar oare de ce nu l-a lăsat în pace pe bărbatul însurat?!", striga furioasă Alex, convinsă că lui nu i-ar fi trecut niciodată așa ceva prin minusculul organ care-i servea de creier...

Zilele premergătoare divorțului și le-a petrecut plângându-și de milă. Îmbătrânea și nu mai era atrăgătoare. Pe scurt, nu mai era bună de nimic. Norocul a fost cu Nathalie, căreia îi va rămâne recunoscătoare toată viața. Nathalie, o prietenă care a avut grijă de ea, care a făcut tot ceea ce era omenește posibil să o scoată din starea aceea de lâncezeală bolnăvicioasă. A dus-o prin tot orașul, prin magazine, la cumpărături (în general, o foarte bună terapie în stare de criză). Apoi la coafor, la cosmetică... A plimbat-o prin toate barurile la modă, ca să-i arate ce reacții trezește încă în ginta masculină. Una peste alta, rezultatul a fost foarte încurajator. Nu a întâlnit nici „sufletul pereche", nici „pasiunea nebună" (pe care, de altfel, nu a cunoscut-o vreodată), dar, ori de câte ori a vrut, a avut, pentru o seară, bărbatul dorit, gustând din plin fiecare clipă de plăcere; și toate acestea fără nici un fel de urmări neplăcute. Așa că, odată divorțul pronunțat, i-a urat lui Jérôme (soțul) călătorie sprâncenată, promițându-și să nu rateze nici o ocazie, să transforme orice potențială aventură într-una reală. La urma urmei, nu merita oare să culeagă orice plăcere prezentă sau viitoare?!

Avea totuși o mare nemulțumire. Nici unul dintre masculii cu care împărțise patul nu-i spunea nimic. „Ai încredere în destin", căuta să o convingă Nathalie. „Surpriza, bărbatul visurilor tale, va apărea când te aștepți mai puțin!" Ușor de zis...

* * *

Și într-o zi el a apărut! Dar situația, în ansamblul ei, a fost cu totul altfel decât s-ar fi gândit Alex vreodată.

Vara se scursese fără nimic deosebit și, ca de obicei, mult prea repede. Alex fusese la mare împreună cu Denis. O săptămână de relaxare. Timpul a trecut foarte agreabil pentru amândoi, dar fără acea scânteie care ar fi putut să-i apropie mai mult. De fapt, nici unul, nici altul nu o doreau cu adevărat.

Pe Sébastien l-a remarcat la deschiderea noului an școlar, chiar din prima zi. Stătea drept în fața ei, înalt, blond și foarte bine construit, ca un zeu grec. Și ce ochi avea!... De un verde care ar fi înnebunit orice femeie. Ar fi putut fi manechin, vedetă de cinema sau jucător de fotbal american. Dar, fapt remarcabil și foarte rar în zilele noastre, avea acea adorabilă tendință de a roși din orice, fie și doar dacă i te adresai. Bărbații prea frumoși au plictisit-o întotdeauna pe Alex. De data asta însă nu s-a întâmplat așa: s-a îndrăgostit de el de cum l-a văzut, dorindu-l cu o intensitate aducătoare de foc în vintre. Simțea că nu mai gândește coerent. Ar fi dat orice să-i poată mângâia buclele blonde care-i ajungeau până pe umeri. Și, ceea ce o miră până și astăzi, el a avut aceeași reacție: îi surâdea timid, nu-i putea susține privirea și părea că-și pierduse limba (ceea ce ar fi fost tare păcat!).

La o primă privire, o astfel de legătură părea cel puțin interesantă. Sébastien reprezenta tot ceea ce și-ar fi dorit orice femeie. Era întruchiparea dragostei la prima vedere, a unei pasiuni devastatoare ce nu-și aștepta

decât împlinirea. Cum a putut să-l condamne cu atâta ușurință, cu nerușinare chiar, pe fostul ei soț?! Să-l acuze că se comportă ca un adolescent întârziat? Ea nu se afla acum în aproape aceeași situați?! Ea, căreia i se păruse ridicolă, penibilă legătura lui Jérôme cu tânăra aceea?

Sébastien nu era un nou profesor, nici măcar unul stagiar. Oh, nu! Ar fi fost prea simplu! Sébastien era un student, un student care abia de avea douăzeci de ani. „Alex, bătrâna mea Alex, trebuie să-ți scoți imediat din cap ideile astea nebunești, dorințele astea obscene!", își spunea ea pe un ton ce se dorea convingător.

Cam așa s-au scurs două săptămâni. Două lungi săptămâni în care făcea tot posibilul să-l întâlnească pe culoarele universității, să-l zărească măcar pe terenurile de sport. Două interminabile săptămâni în care cu greu reușea să nu și-l imagineze gol, în patul ei, strigând de plăcere.

Cînd era și el în sala în care ea își ținea cursul, Alex își pierdea șirul ideilor, întrebându-se dacă studenții mai înțelegeau ceva din prelegerea ei. Și grav era că nu prea îi păsa, ceea ce însemna o lipsă gravă de profesionalism, lucru ce nu o caracteriza deloc. Dar când simțea cum îi alunecă pe trup privirea intensă a lui Sébastien, nu mai putea să gândească. Așa s-a convins că atracția era reciprocă. Și ar fi dat orice ca să-i simtă mâinile alergându-i pe corp. Acest corp de patruzeci și ceva de ani, respirând sentimente atât de contradictorii, având dorințe năvalnice, tinerești, aproape adolescentine...

Rațiunea îi spunea că ceea ce se întâmpla cu ea era de negândit. Alex își iubea meseria mai presus de orice, punea întotdeauna pasiune în actul transmiterii cunoștințelor și avea convingerea că munca ei era una de valoare.

Întâlnindu-se cu Denis într-o cafenea din campusul universitar, unde-și beau de obicei cafeaua, ei și alți cunoscuți, acesta a întrebat-o:

– S-a întâmplat ceva? Nu prea pari în apele tale de un timp încoace...

– Nu. Nimic. Sunt doar cam obosită.

– Ai prea mult de lucru?

– Nu, nu-i asta. Sunt cam distrată, nu pot să mă concentrez, dorm agitată... Nimic grav, de altfel.

– Sper că nu ești bolnavă?!

Denis părea de-a dreptul îngrijorat.

– Nu, sigur nu. Doar că nu mă pot aduna. Îmi umblă mintea aiurea... Asta-i tot.

Denis tăcu un momenrt, gânditor. Apoi îi surâse cu subînțeles:

– A, încep să înțeleg. Nu o fi un bărbat de vină?

– Ce te face să spui asta?

Tonul ei era mult prea dur ca să fie natural și, dându-și seama, Alex a roșit toată.

– Doar pentru că sunt distrată înseamnă că mă gândesc la un bărbat? Așa crezi? Toți sunteți la fel! Infatuați! Dacă o femeie nu este în apele ei, trebuie neapărat să fie un bărbat la mijloc!

– Hei, hei! Calmează-te! Gata! Liniștește-te! Nu am vrut să te supăr! Uite, am plecat. O să discutăm altă dată, când vrei tu.

– Denis, stai!

Dar el deja plecase. Se așezase la o altă

masă, cu câțiva cunoscuți pe care Alex nu avea chef să-i întâlnească acum.

S-a dus mai târziu la el în birou. După ce a intrat în liniște, i-a spus cu un glas în care se simțea părerea de rău:

– Te rog să mă scuzi.Eram nervoasă...

– Nu-ți face probleme. Vrei să mai bem o cafea? Nu am cursuri decât peste o oră.

– Da. Haidem.

Nu avea deloc intenția să-i vorbească despre înclinațiile ei... neobișnuite. Îi era mult prea rușine. Oare urma să intre și ea în tagma colegilor de catedră care se lăsau târâți în aventuri riscante și pe care îi clasificase, în mintea ei, în categoria „nemernici"? Asta mai lipsea! Alex știa că Denis o cunoștea mai bine decât oricine. Ghicise că este vorba despre un bărbat și acum ardea de curiozitate să afle amănunte. Alex i-a spus toată povestea. Când a terminat, o liniște grea s-a lăsat între ei. Nu îndrăznea să-l privească pe Denis în față, de teamă să nu-și citească condamnarea în expresia chipului acestuia. După o vreme care i s-a părut o veșnicie, a apucat-o de bărbie, i-a ridicat capul spre el și a întrebat-o surâzând misterios:

– Și ce ai de gând să faci?

– Nimic. Absolut nimic! Am de două ori vârsta lui. O asemenea relație este... este de neimaginat. Îți dai seama ce o să se spună despre mine?!

– Da. Că îți petreci timpul cum consideri tu de cuviință și că puțin îți pasă de gura lumii. Dacă vrei părerea mea, exact așa ar proceda acea Alex pe care o cunosc eu. Iar dacă bârfa te obosește, nu ai decât să fii discretă...

– Ești bolnav! Aș putea să-i fiu mamă! Și apoi, cum s-ar termina o asemenea relație? Când o să întâlnească pe cineva de vârsta lui, o să uite și că exist. Doar nu o să-mi spui că o legătură ca asta ar putea dura?!

– De unde știi că el nu ar putea dori o relație solidă, odată cucerit de farmecul și de inteligența ta?

– Visezi, e clar! Dar ceea ce este mai grav în toată povestea asta este că simt că o să mă obsedeze, că-l vreau neapărat pe Sébastien!

– Perfect. Ce mai aștepți? Ce ai de pierdut?

– Reputația, probabil...

– Care? Cea de femeie singură, cu nopți goale, visând la un trup tânăr care să-ți țină de cald?

Alex simțea nevoia imperioasă să-l pleznească. Se întreba ce o reține să nu o facă. Poate surâsul lui? Apoi și-a dat seama că Denis avea probabil dreptate. De fapt, ce avea ea de pierdut?!

A doua zi a făcut eforturi disperate să-i poată susține privirea lui Sébastien și chiar să-i adreseze surâsuri promițătoare. A vrut să vadă dacă el reacționează la strategia ei. Pentru că una era să ai o aventură cu un tânăr, și alta să o provoci...

Timp de alte două săptămâni au trecut cam în felul acesta. Se vedeau unele progrese. El rămânea de fiecare dată, după cursuri, să o întrebe câte ceva. Lucruri mărunte, legate de materia parcursă, în general, dar și despre viața ei personală. Așa a aflat Alex că el îl adora pe Al Pacino, că era înotător de performanță (iată de unde avea acel trup de statuie greacă), dar că a trebuit să-și întrerupă antrenamentele în urmă cu un an, din cauza unui accident soldat cu o rană foarte serioasă la gambă.

Relaţia se dezvolta. Încet, dar sigur. Lentoarea aceasta o făcea şi mai distrată pe Alex, iar visele ei deveniseră de-a dreptul perverse. Visa că el o aşteaptă acasă în fiecare zi, îmbrăcat doar cu un şort larg, de mătase, întins într-o poziţie provocatoare, în patul ei. Îşi imagina şi tot ceea ce urma... Mângâierile, din ce în ce mai îndrăzneţe, până când el o avea în felurite poziţii, demne de un acrobat foarte talentat. În toate aceste vise, Sébastien o ducea pe incredibile culmi ale extazului, o învârtea pe membrul lui uriaş, trupul ei făcând piruete ca cel al unei balerine, resimţind orgasm după orgasm. Întotdeauna se trezea udă; şi nu numai de sudoare. Îngrijorător era faptul că avea aceste vise nu numai când dormea. În plin curs, de exemplu, Alex profita de momentele de concentrare ale studenţilor pe o anumită problemă ce o aveau de rezolvat, ca să-şi imagineze alte şi alte poziţii în care ar fi aşezat-o să facă amor divinul său amant. Seara, acasă, se masturba lent, construindu-şi tot felul de tablouri împreună cu el: Sébastien privind-o cum se mângâie, stând deoparte, timid; apoi din ce în ce mai excitat, venind lângă ea şi având-o...

Într-o după-amiază, după un sandvici mâncat la repezeală împreună cu Denis, şi-a luat lucrările pe care le avea de corectat şi a ieşit afară, pe o bancă, pentru a profita de frumoasa zi de toamnă (şi pentru ca studenţii să o poată vedea; mai bine zis, pentru ca un anumit student să o poată vedea...). S-a aşezat într-un loc însorit, dar nu se putea hotărî să se apuce de lucru. Închise ochii şi mintea începu să divagheze. Vântul răcoros care-i umbla prin

păr deveni briza de pe o plajă din Noua Anglie, unde ea şi Sébastien se plimbau mână în mână. Erau singuri pe nisipul acela, privind cum norii grei ai zilei întomnate întunecă oceanul. După câteva săruturi lacome, el o ducea spre una din impunătoarele case victoriene, presărate de-a lungul ţărmului. Un conac magnific, numai în roz şi albastru. Făceau dragoste într-o cameră nu prea mare, o odaie cu lucarnă, într-un pat imens, cu scheletul din cupru şi cu cearşafuri brodate, ritmul trupurilor lor urmându-l pe cel al ploii ce răpăia pe acoperiş... Sébastien o mângâia, o ridica în braţe ca pe o pană, o pătrundea încet, înnebunind-o de plăcere, cu privirea verde şi intensă în ochii ei, apoi accelerând până ce atingea un ritm infernal, deplasând patul masiv până în mijlocul camerei...

– Bună ziua!

Alex tresări ca şi cum ceva ar fi înţepat-o. Adrenalina pusese stăpânire pe trupul şi pe nervii ei, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Obiectul fantasmelor care o bântuiau de atâtea săptămâni se afla în faţa ei, mai frumos ca niciodată.

– Bună... bună ziua!

– Pot să şed?

– Da, bineînţeles. Nu ai cursuri?

– Nu. Până mâine după-amiază.

– E aşa de frumos afară...

– Mergi cu bicicleta?, întrebă el, ca şi cum atunci i-ar fi venit ideea.

– Da. Uneori. De ce?

– Ştiu că azi nu mai ai de ţinut decât un curs. Aa... adică... vreau să spun...

Şi se roşi tot, într-un fel absolut adorabil...

– Dacă vrei, mai târziu, am putea să ne întâlnim undeva și să ne plimbăm împreună cu bicicletele pe malul râului... Era o idee... Eu oricum mă duc și m-am gândit că dacă ai vrea să vii și tu... Vreau să spun... ar fi... mi-ar face o mare plăcere...

Alex observă cu satisfacție că Sébastien se interesase de orarul ei.

– Foarte bună idee! Dar nu prea sunt în formă. Dacă promiți că nu o să mi-o iei mereu înainte...

– Doar nu crezi că facem întrecere!

Atât de simplu! Ceea ce aștepta de săptămâni întregi, ceea ce credea că este aproape imposibil se întâmplase în modul cel mai banal cu putință. El a invitat-o. Ea a acceptat.

S-au întâlnit la ora patru după-amiaza, lângă podul care ducea spre insula nelocuită din mijlocul fluviului. Pista ocolea insula, pe un traseu de vreo douăzeci de kilometri. Locul era încântător și, la acea oră, aproape pustiu. Coline domoale, cu arbori care deja îmbrăcaseră culorile toamnei, răsăreau din loc în loc. Pedalau umăr la umăr, fără viteză, vorbind de toate și de nimic. Pe neobservate, au ajuns în parcul ce marca mijlocul traseului. Nu prea mare, dar foarte îngrijit, acest parc se afla pe malul apei, invitând la relaxare. Cei doi au coborât de pe biciclete, Sébastien părând puțin nervos. Era evident că avea să-i spună sau să-i ceară lui Alex ceva. Abia îndrăznind să o privească și respirând cu greutate, o întrebă:

– Alex, nu prea știu cum să încep și nu aș vrea să mă înțelegi greșit. Vezi tu... Adică... Te

plimbi deseori cu bicicleta în compania studenților tăi?

– De fapt, Sébastien, este pentru prima dată. De ce mă întrebi?

Alex era mai emoționată decât el, dar nu lăsa să se vadă.

– Pentru că, vezi tu, Alex, am o mare problemă. Nu știu nimic despre tine, despre viața ta în afara cursului, dar...

Își frângea mâinile, privind fix apele fluviului.

– De la primul curs pe care l-am avut cu tine, îmi pun fel de fel de întrebări. S-ar putea ca totul să nu existe decât în imaginația mea... dar mi se pare că... mai bine zis sper că... vreau să spun...

Oftă lung și apoi se hotărî:

– Gata! Am s-o spun direct! Aș vrea să te cunosc mai bine... Ești o femeie superbă și foarte inteligentă. Din prima zi în care te-am văzut mă gândesc obsesiv la tine... Probabil crezi că sunt idiot!... Un adolescent întârziat, un student printre mulți alții... Dar eu...

– Sébastien, ascultă-mă cu atenție. Pentru mine nu ești un student printre mulți alții. Chiar deloc! Trebuie să-ți mărturisesc ceva: și eu mă gândesc la tine din prima zi în care te-am văzut. Dar nu așa cum...

– „Nu așa cum". Am înțeles! Iartă-mă, nu am vrut să te simți jenată. Ce stupid sunt! Cum am putut să cred că o femeie minunată ca tine poate fi interesată de un biet student... Cât de ridicol pot fi!

– Nu! Nu ai înțeles nimic! Tocmai pentru că îmi placi am spus așa! Dar nu m-ai lăsat să

termin. Voiam să spun „Nu așa cum ar trebui". Vezi? Mai degrabă eu sunt ridicolă, eu, care mi-am putut imagina că un tânăr superb ca tine ar putea dori o femeie care are de două ori vârsta lui! Cred că puține sunt fetele care ți-ar putea refuza ceva!

Fericit și brusc relaxat, Sébastien i-a închis gura cu un sărut lacom, prelung. Luată pe neașteptate și încă reticentă, Alex încerca să se apere, să scape din această situație tulburătoare... Dar sentimentele îndelung reținute și sărutul insistent o făcură să nu mai opună rezistență, lăsându-se în voia evenimentelor, savurând cu nesaț gura aceea devoratoare, sorbind cu pasiune clipa... Era ca o adolescentă la primul ei sărut, încercând senzații noi, nebănuite. Sébastien o strângea în brațele-i puternice, frângând-o aproape. După atâtea luni de abstinență, Alex era biciuită de dorințe imperioase. Era toată numai pasiune, flacără, văpaie! Respira precipitat. Ar fi vrut să-i muște gura aceea plină, la care visase de atâta timp, să stăpânească trupul acela zeiesc, atât de viguros, de tânăr! Voia să-i simtă părul, să-și înfășoare pe degete buclele-i blonde. Sânii i se umflară brusc, coapsele o ardeau, pântecele îi tremura de dorință. Aproape uitase cine era bărbatul de lângă ea. Ar fi vrut să-l dezbrace, să-i rupă hainele! Îl dorea, îl dorea cu o pasiune îndelung reținută.

Deschise ochii pentru o fracțiune de secundă și văzu un cuplu mai în vârstă, îndreptându-se spre o bancă din apropierea lor. Se retrase brusc din brațele lui Sébastien, ca o puștoaică prinsă în greșeală. Se îndepărtă,

sprijinindu-se de balustrada ce-i despărțea de fluviu, încercând să-și domolească suflarea. Sébastien veni lângă ea. Nu foarte aproape. Și nu îndrăznea să o privească. Alex părea că urmărește cu maxim interes curgerea apei.

– Sunt dezolat. Iartă-mă. Nu m-am putut stăpâni.

– Dezolat?! Eu nu sunt deloc! Ascultă, Sébastien, nu m-am apărat prea mult. De peste o lună nu-mi doresc decât asta! Și mi-e atât de rușine! Spune-mi, Sébastien, ce vrei de la mine? Ce aștepți de la mine? O aventură de o noapte? Ce-ar putea fi mai mult de atât? Și eu? Eu ce vreau? Ce vreau! Pe tine! Te doresc ca o nebună, dar mi-e atât de teamă! Teamă că ai să întâlnești o fată frumoasă de vârsta ta și ai să mă trimiți la plimbare. Mi-e frică de ridicol. Nu vreau să fiu ridicolă. Dar te doresc, te doresc ca o nebună!

– Îți faci prea multe probleme. Amândoi ne dorim unul pe altul. În ceea ce privește fetele de vârsta mea, nu prea îmi spun mare lucru. Eu am nevoie de o femeie, una adevărată, care să-mi fie mai mult decât o parteneră de pat. O femeie cu care să pot discuta orice. Nu numai despre actori, filme, muzică rock, modă... Pe tine te vreau, exact pe tine. Dacă și tu mă vrei... Ce o să fie peste două luni, doi ani sau douăzeci, nimeni nu știe. Ce avem de pierdut?

„Ce ai de pierdut?" Parcă mai auzise fraza asta... Așa îi spusese și Denis, așa își spusese și ea de nenumărate ori, de o lună încoace. Scrupulele se topiră ca gheața sub soarele dogorâtor de iulie. Își lăsă privirea să se

adâncească în verdele din oceanul ochilor lui Sébastien, apoi îi sărută buzele fierbinți. Fără un cuvânt, își luară bicicletele și se îndreptară spre oraș. Sébastien veni foarte aproape de Alex și o luă de mână.

– Vii la mine?

– Vin.

Locuia la ultimul etaj al unei clădiri din partea veche a orașului. Camera era imensă, cu ferestre mari, scăldate de razele apusului de soare. O lăsă să intre, o urmă, închise ușa, o cuprinse în brațe și buzele-i lacome îi căutară gura flămândă, continuând parcă sărutul întrerupt în parculde pe malul fluviului. O apucă de șolduri și o ridică la înălțimea lui, ținând-o doar cu o mână, cu cealaltă desfăcându-i nasturii bluzei. Alex se simțea atât de fragilă în brațele lui! Sébastien părea că o ține fără cel mai mic efort. Mintea ei fu străbătută fulgerător de toate fantasmele și visele care o bântuiseră în ultima vreme. Nu se putea sătura mângâindu-i umerii largi, jucându-i-se în părul buclat, simțindu-i mușchii spatelui. Sébastien o duse lângă o saltea imensă, așezată direct pe podea, îngenunche cu Alex în brațe, apoi o lăsă jos, încet, cu delicatețea cu care umbli cu un bibelou neprețuit.

O privea intens cu ochi strălucitori și, apropiindu-și fața de a ei, o întrebă:

– Sigur vrei? Nu te-ai răzgândit?

– Dacă te oprești acum, te pic la examen...

Sébastien se sprijini într-un cot, scufundându-și privirea în cea a lui Alex, care se înfioră toată, simțindu-și vintrele sfâșiate de dorință. Cum a putut să renunțe atât timp la

plăcerea imensă și unică pe care nu ți-o poate aduce decât dragostea în doi? În clipele acelea nu voia să se gândească la urmările acestei relații, la eventuala ei efemeritate. Alex îl rugă pe Sébastien să se dezbrace în fața ei. Tânărul se înroși tot, dar se ridică și își trase încet tricoul peste cap, lăsând-o să-i admire suplețea torsului, abdomenul plat, cu mușchii perfect desenați. Avea un bronz sănătos, nu prea intens, de o superbă nuanță arămie pe care o capătă cei care își petrec mult timp în aer liber. Sébastien se întoarse cu spatele la Alex, aceasta admirându-i sublimul V format de linia ce pornea de la umerii largi spre talia fină a bărbatului. Era atât de frumos! Un trup de o asemenea perfecțiune nu văzuse decât la muzeu... Își trase pantalonii și femeia căzu în extaz observându-i fesele mici, rotunde și mai deschise la culoare decât bronzul restului pielii. Când tânărul se întoarse din nou cu fața spre ea, ochii lui Alex rămaseră pironiți pe erecția lui impresionantă. Nu era atât de imensă ca în visele ei deșănțate, dar era respectabilă! Alex îl trase spre ea către salteaua ce servea drept pat, dar Sébastien o rugă să-i ofere și ea același spectacol.

– Nu mai am douzeci de ani... Hai, vino lângă mine!

Înțelegător și ascultător, se întinse alături de ea și începu să o dezbrace. Îi trase bluza, apoi pantalonii, foarte lent, în jos pe coapse, pe gambe, sărutându-i fiecare centimetru de piele pe care îl descoperea. Când Alex a fost complet goală, o admiră toată:

– Ești atât de frumoasă! Mult mai frumoasă decât îmi închipuiam...

Continuând să o sărute, tânărul își lăsă

trupul masiv să-l acopere pe cel fragil al femeii. Ea era atât de nerăbdătoare! Voia să-l simtă în sfârșit în ea, să o elibereze în sfârșit de îndelunga-i solitudine. Numai că el îi prelungea agonia. Își strecură mâinile sub ea și o ridică, lăsându-i umerii în contact cu patul. Îi depărtă picioarele și îi îmbrățișă coapsele până foarte aproape de sexul înfometat. Apoi o așeză pe unul din picioarele lui, îndoit pentru a o primi, o prinse de talie cu un braț, cu celălalt spijinind-o pe după umeri, ridicând-o spre el și sărutându-i ochii, obrajii, gâtul... Ea îl imploră să o pătrundă...

Reașezând-o pe saltea, Sébastien se ridică. Fără să-i lase timp să-l întrebe unde se duce, se îndreptă spre o comodă, trase un sertar de unde luă un flacon de o formă stranie și reveni. Bărbatul îngenunche între picioarele desfăcute ale femeii și o rugă să închidă ochii. Razele soarelui încălzeau, aurind-o, pielea tremurândă a lui Alex, care simți curgându-i între sâni, până spre abdomen, un lichid vâscos, ce degaja arome exotice. Sébastien își unse degetele cu acest balsam și-i atinse ușor sfârcurile, apoi îi contură cu el sânii, umerii, brațele. Îi mai turnă puțin pe pântece, pe șolduri, procurându-i fiori de plăcere, pentru ca după aceea să coboare mai jos, tot mai jos, până la sexul nerăbdător... La această din urmă atingere, Alex tresări, plăcerea o inundă, fără să fie totală, și femeia simți cum uleiul-elixir se întrepătrunde cu lichidul intim, răspândind un miros cald, provocator. Bărbatul se întinse peste ea, ungându-se la rându-i și frecându-și trupul de al ei. Aluneca pe carnea fremătândă a lui Alex, care profită de îmbrățișare și-i unse spatele

musculos. Sébastien luă flaconul, apoi își ridică profesoara pe după talie, apropiindu-i bazinul de al lui, după care îi turnă elixir pe interiorul coapselor, îl întinse cu palmele, după care își introduse două degete în ea, și le retrase, gustă amestecul... Alex se simți străbătută de șocuri electrice când, în sfârșit, simți buzele tânărului atingându-i pielea. Părea că vrea să-i amâne plăcerea la nesfârșit: era tandru, blând, prea blând, îi săruta fiecare porțiune a sexului inflamat de atâta așteptare, îl gusta ca pe un fruct rar, pe care nu voia să-l termine... Când simți că Alex este la capătul puterilor așteptării, o luă în brațe, o lipi de un perete, susținând-o, aparent fără nici un efort, o ridică încă puțin, sprijinind-o pe vârful membrului său impresionant. Apoi o lăsă să coboare încet, foarte încet, Alex simțind, înnebunită de plăcere, cum sexul ei îl soarbe milimetru cu milimetru. Îi cuprinse gura cu gura ei, apoi îi mușcă umerii, îi frământă brațele care îi ghidau atât de perfect acel du-te-vino care ar fi vrut să nu se mai termine niciodată, decât pentru a reîncepe. Pur și simplu femeia nu se putea sătura de el... După atâta așteptare îl simțea, în sfârșit, cu totul în ea.

Pentru un timp, Sébastien rămase nemișcat, privind-o intens în ochi și surâzându-i ca un zeu. Apoi reîncepu să o ridice și să o coboare, încet, picioarele ei strângându-l de talie, în vreme ce sfârcurile întărite se frecau de pielea unsă a bărbatului. Corpul lui Alex părea că plutește în mișcarea aceea unduitoare, ca și cum nu ar mai fi avut greutate. Sébastien trecu la o mișcare moderată, apoi acceleră, până ce amândoi explodară într-un orgasm indescriptibil.

* * *

Timp de trei săptămâni, seară de seară, se văzură la el sau la ea acasă. Și de fiecare dată era și mai extraordinar. Nopți întregi au petrecut făcând dragoste, din ce în ce mai pasionați, explorând noi și noi mângâieri și poziții.

* * *

Alex a intuit că ceva se întâmplă când el a început să întârzie la întâlniri. Scuzele erau foarte plauzibile, dar ochii îl trădau. Invocând diverse motive, Sébastien o vedea tot mai rar. Era sigură că inevitabilul se produsese. Nu scăpase de ceea ce se temuse. Nu degeaba ezitase îndelung înainte de a se implica în această relație. Probabil că Sébastien o lăsa pentru vreo tânără sexi, mult mai fragedă decât ea. Nesiguranța îi făcea viața un calvar. Într-o seară, în timp ce făceau amor, ea își dădu seama că tânărul era cu mintea aiurea. Cu inima zdrobită, dar cu glasul ferm, l-a întrebat dacă are pe altcineva, o studentă de vârsta lui. Sébastien i-a răspuns agasat:

– Nu, bineînțeles că nu! Ce să fac eu cu o puștoaică fără minte?! Nu ți-am spus că nu mă interesează fetele de vârsta mea?

Deloc liniștită, Alex l-a întrebat dacă l-a supărat cu ceva. Poate că el voia pur și simplu să fie din când în când singur? Nici un răspuns.

Apoi, după multe zile în care nu se văzuseră deloc, într-o seară când trebuiau să se întâlnească pentru a merge la un film și când el nu a venit, Alex s-a înfuriat rău. Era

convinsă că Sébastien nu îndrăznea să-i spună că totul se terminase, pentru că știa că tot pentru o tânără o lăsase și celălalt bărbat care contase enorm în viața ei, adică fostul soț. „Ei, bine, cu atât mai rău!", își spuse ea cu o falsă siguranță de sine. Și plecă singură la cinema. Măcar știa la ce să se aștepte. Când Sébastien îi va spune că totul s-a terminat, va fi măcar pregătită. Mergând cu pași hotărâți spre cinematograf, se gândi că este foarte bine să-și spună singură, de mai multe ori, „Ți-am spus eu!", înainte să i-o spună alții.

Seara era răcoroasă. Alex ajunse în câteva minute la sala unde rula filmul. Nu era mare aglomerație. Intră, își alese un loc, puse pe el jacheta și ieși să-și ia ceva de băut de la barul din holul sălii.

Și îi văzu! Sébastien cu noua lui cucerire! Cei doi erau cu spatele la ea. Deși nu putea vedea chipul „celeilalte", era sigură că nu putea avea mai mult de optsprezece-nouăsprezece ani. Răvășită de realitatea crudă din fața ei, simți o decepție cruntă. Și nu putu să se abțină de la a-și spune în gând, cu răutatea oricărei femei aflate într-o situație similară: „Putea să aleagă ceva mai bun!". Și o gândea cu sinceritate. Sébastien ar fi putut avea orice femeie, de exemplu o studentă înaltă, suplă, superbă. Individa asta era mai degrabă scundă. În orice caz, mai mică de înălțime decât ea și cam plinuță. Purta niște jeans-i care nu o avantajau deloc. Când Sébastien s-a aplecat să o sărute pe gură și apoi pe gât, femeia aceea a trebuit să se ridice serios pe vârful degetelor ca să ajungă cât de cât la înălțimea lui. Și asta nu era nimic! Răul abia urma!

Când s-au întors de la bar și au intrat în sală, Alex i-a văzut din față. Pentru o clipă a crezut că visează urât, că are un coșmar. Realitatea era mult mai neagră decât își imaginase. Se simțea jignită, disprețuită, lovită, pălmuită, batjocorită! Parcă primise un pumn în stomac. Aventura cu Sébastien fusese cel mai frumos și fericit timp din viața ei (chiar și ultima perioadă, de gelozie și incertitudine, fusese plină de farmec). Da, aventura! Pentru că știa că, mai devreme sau mai târziu, era firesc să se termine. Nu era decât o chestiune de timp. Da, știa foarte bine toate astea.. Dar, oricât s-ar fi gândit, nu și-ar fi putut imagina vreodată că totul se va termina din cauza femeii aceleia! Pe care o cunoștea! Și care nu era deloc o tânără și drăguță studentă. Nu! Departe de așa ceva! Femeia lipită toată de Sébastien, pe care acesta o ținea drăgăstos pe după umeri, era... era... Nu! Incredibil! Grotesc!

Nu putea spune că erau chiar prietene. Poate doar bune cunoștințe. Noua „cucerire" nu fusese niciodată vreo regină a frumuseții. Și nici manechin nu ar fi putut fi vreodată, nici măcar în tinerețea ei îndepărtată. Mereu se lăuda că nu are nevoie de nimeni, că nu crede în aventuri, ba chiar le condamna...

Și iat-o dându-se în spectacol! Alex nu-și revenea. Nu putea să-și creadă ochilor cine o înlocuise lângă Sébastien! Femeia aceea era la fel de puțin atrăgătoare și la fel de... nici măcar drăguță, ca ultima oară când o văzuse. Adică în urmă cu un an, când fusese invitată cu Denis la ziua ei de naștere. Atunci, în urmă cu un an, femeia care era acum cu Sébastien împlinise o jumătate de secol!

flagrant delict

Îmi amintesc foarte bine de acea dimineață de 12 octombrie. Ce bine ar fi fost dacă în ziua aceea nu m-aș fi trezit când a sunat ceasul!

Deșteptătorul mă smulsese dintr-un somn profund. Soția mea dormea mai departe, cu o expresie senină pe chip, în pijamaua de flanelă închisă până în gât și cu o cremă „de întinerire" pe față. Dacă îmi aduc bine aminte, înainte să aud soneria infernală, visam că drăgăstoasa mea soție se dezbrăcase de pijama, își spălase fața de cremă și intrase sub pled pentru a-mi sorbi cu nesaț sexul, lucru pe care, de altfel, nu-l mai făcea de foarte mulți ani. O iubesc la fel de mult ca altădată, dar relațiile noastre au devenit mai degrabă platonice. În sfârșit...

Revenind la dimineața aceea de 12 octom-

brie, mi-aduc bine aminte că de vreo săptămână bună mă luptam cu o răceală care nu voia deloc să treacă. Ziua se anunța închisă, cu toate că la ora la care mă trezisem era încă destul de întuneric pentru a-ți da seama exact de cum va fi peste zi. O voce interioară îmi spunea insistent: „Rămâi în pat. Doar îți poți permite! O zi! E vorba de o singură zi! Nu ai mai fost bolnav de nici nu ții minte. Și, oricum, ar fi prima oară când te învoiești!" Era foarte tentant. Nu profitasem niciodată de „învoire pentru boală", iar de un concediu medical nu avusesem nevoie. Aș fi putut să închid soneria aia blestemată și să dorm până la prânz în căldura patului conjugal. Dar pe mine mă chema datoria!

Îmi place ceea ce fac. Sunt agent de securitate, de foarte mulți ani, pentru lanțul de magazine „Les Galeries de la Mode". Îmi petrec zilele confortabil așezat, supraveghind monitoarele care reflectă, cu discreție, tot ceea ce se întâmplă în toate departamentele uriașului magazin.

Postul acesta nu l-am obținut pe ochi frumoși, ci ca o recompensă a unei activități corecte de o viață pentru siguranța acestui lanț de magazine. E minunat locul meu de muncă, pot spune chiar perfect! Cât este ziua de lungă stau pe scaun, fără să mai fiu nevoit să umblu fără încetare prin toate acele imense raioane. Nici nu mai trebuie să port armă – detest armele de foc! – pentru că sunt la adăpost de orice problemă. Acum trebuie doar să semnalez neregulile. Nu că ar fi foarte multe! În toată cariera mea, nu am asistat decât la

două furturi cu mână armată. Nu e rău deloc, în aproape patruzeci de ani de lucru în acest domeniu. La vârsta mea, prefer siguranța postului din fața monitoarelor. Nu mai am chef să umblu după toți răufăcătorii sau după toți adolescenții care bântuie prin magazin doar ca să se afle în treabă. Și apoi, de ce să nu mărturisesc? Nu e mai bine să stai pe scaun decât în picioare?!

Când directorii de la „Les Galeries de la Mode" au optat pentru actualul sistem de securitate, au considerat ca foarte serioasă problema alegerii persoanei care să coordoneze tot sistemul. Și asta pentru că acea persoană trebuia să fie una într-adevăr de încredere. Se foloseau, în total, optsprezece camere de luat vederi. Dintre acestea, unele erau instalate în cabinele de probă. Și tocmai în urmărirea acestora consta delicatețea problemei. Au fost foarte mulți cei care s-au oferit voluntar pentru a supraveghea monitoarele, sperând că vor putea să-și petreacă ziua privind la femeile care se dezbracă. Evident, nu înțeleseseră nimic din importanța și discreția acestei munci. Sunt foarte mândru de ceea ce fac. Și dacă eu am fost alesul direcției, este pentru că sunt un adevărat profesionist: extrem de atent la adevăratele probleme care se pot ivi și foarte corect; adică niciodată nu am zăbovit asupra monitoarelor care supravegheau cabinele mai mult decât era necesar. Asta nu înseamnă că sunt mai idiot decât ceilalți. Dar dacă o femeie nu-și poate face cumpărăturile în liniște, întrebându-se mereu dacă cineva o urmărește când probează hainele, toată lumea pierde.

Iată de ce directorii au căutat pe cineva care știe să-și țină gura. „Les Galeries de la Mode" nu doreau ca toată lumea să afle că în cabinele lor de probă sunt camere de supraveghere. Ar fi fost o catastrofă. Tot felul de asociații s-ar fi sesizat imediat, din oficiu, s-ar fi amestecat în treburile magazinului, care ar fi trebuit să renunțe la ideea lui. Care, de altfel, nu era rea deloc, deoarece exact din cabine se fură cel mai mult.

Pe scurt, eu am fost cel ales, datorită experienței, discreției și profesionalismului meu. Și, de când lucrez în acest fel, pot spune că am prins destule hoațe. Nu spun că nu este tentant, chiar foarte, să privești ecranele care monitorizează cabinele. Se întâmplă acolo tot felul de lucruri. Clientele care vin la „Les Galeries de la Mode" sunt, în general, femei cu bani, tinere, elegante, care arată foarte bine. Dar eu am cam trecut de vârsta nebuniilor. Sper din tot sufletul că și managerii concurenței noastre au știut să aleagă pentru posturile similare cu al meu tot oameni de încredere și trecuți bine de prima tinerețe. Cu toate că, la urma urmei, este treaba lor.

Simțul datoriei, pe care îl am foarte dezvoltat, mi-a insuflat curajul să rezist, în acea dimineață de 12 octombrie, tentației de a rămâne în pat. M-am ridicat destul de greu, invidiindu-mi soția care dormea mai departe, și m-am îndreptat spre duș. Credeam că am uitat de visul din care mă smulsese cu brutalitate soneria deșteptătorului. Dar privindu-mi membrul în erecție sub jetul de apă caldă, mi l-am amintit instantaneu. Îmi

imaginam cum blânda mea Solange îmi cuprinde lacomă sexul cu gura, cum mi-l soarbe cu nesaț, așa cum făcea altădată. Pe atunci iubita mea soție dormea goală și nu-și punea măști cosmetice pe față...

Cu gândul la acele vremuri demult apuse, m-am săpunit, plimbându-mi mâna în sus și în jos pe sexul din ce în ce mai excitat. Inima își accelerase și ea ritmul. Oare de când nu mai îmi mângâiasem organul ăsta leneș? Eram plăcut surprins de starea mea de excitare și mi-a trecut prin cap să o trezesc pe Solange, ca să împărțim plăcerea. Dar nu voiam să întârzii și apoi s-ar fi putut ca iubita mea jumătate să nu fie foarte încântată că o trezesc la o asemenea oră matinală. Așa că mi-am accelerat mișcările și orgasmul a venit imediat, puternic, neașteptat de puternic... (Hmm! Plăcută surpriză pentru un tip de vârsta mea!) Mi-am terminat toaleta și am plecat la serviciu.

Dimineața a trecut normal, încet, fără evenimente speciale. Până când a apărut Ea, cea care avea să-mi trezească instinctele adormite și să-mi răstoarne cursul vieții. Am zărit-o mai întâi în ecranul care arăta intrarea magazinului: aproximativ douăzeci și cinci de ani, blondă, cu prestanță, foarte elegantă.

Văd zilnic destule femei frumoase în magazin, dar cea care intra acum era într-adevăr strălucitoare. Părea grăbită, ca majoritatea clientelor care veneau pentru un articol anume, profitând de scurta pauză de prânz pentru a-l cumpăra.

Ea s-a îndreptat direct către raionul de lenjerie. Îi priveam atent mișcările grațioase

ale trupului, talia fină, conturată de un taior foarte bine croit, picioarele suple, mersul ușor, în ciuda pantofilor cu tocuri foarte înalte. Părul era impecabil aranjat și puteam să pariez că folosea unul din acele parfumuri amețitoare și foarte scumpe, Shalimar sau Opium, de exemplu. Ajunsă în dreptul etalajului cu desuuri feminine, își scoase mănușile cu un gest deliberat lent care, în mod inexplicabil, m-a adus într-o stare de excitare bruscă. Era atât de sigură pe ea! Probabil genul de clientă dificilă, care accepta numai lucruri de certă calitate și cerea un serviciu ireproșabil. Din fericire, tânăra vânzătoare se pricepea la oameni. Îi arătă câteva modele și apoi o îndrumă spre o cabină de probă.

Am inspirat profund. Era inadmisibil să profit de ocazie. Dar era aproape supraomenesc să rezist tentației. Eram complet descumpănit. Nu-mi puteam explica atracția subită, irezistibilă, pe care o exercita acea necunoscută asupra mea. Întotdeauna respectasem intimitatea clientelor. Dar acum... Acum eram incapabil, fizic și psihic, să-mi desprind privirea de pe ecranele care monitorizau cabinele de probă, încercând să ghicesc în care va intra. Fata de sală o îndrumă spre cabina numărul trei. Și Frumoasa a intrat. Mi-am impus o limită de un minut, după care urma să fiu atent la celelalte ecrane. Dar abia am avut timp să o văd.

Este bine să fac precizarea că i-am fost mereu credincios soției mele, cu gândul și cu fapta. Luna trecută, în ziua în care am sărbătorit treizeci și cinci de ani de căsătorie,

m-am simțit emoționat, fericit și mândru. Mă consideram norocos că am petrecut atât timp alături de ea, că am dus împreună o viață liniștită, plină de tandrețe, fără nici un fel de cutremure de cuplu. Și tot ceea ce-mi doream era să fie și mai departe tot așa. Este, de altfel, ceea ce-mi doresc și azi. Faptul că, uneori, o tânără cu fusta prea scurtă îmi trezește instinctele nu impietează cu nimic asupra dragostei pe care i-o port soției mele. Chiar dacă uneori, fără să vreau, încerc să ghicesc cam ce se ascunde sub acea fustă. Cred că și Solange, soția mea, mă iubește la fel de mult. Altfel nu m-ar înconjura cu atât de multă atenție. Copiii noștri sunt pe picioarele lor de câțiva ani buni. Iar nouă ne face plăcere să stăm unul cu altul, doar noi doi. Seara, la televizor, cu o bere bună în față, în casa noastră modestă, dar confortabilă, ne simțim foarte bine. Este adevărat însă că pe Solange nu o mai interesează de mult timp cum arată, s-a cam îngrășat și nu ar mai putea purta un taior ca al tinerei din cabina numărul trei.

Camerele care supraveghează cabinele sunt montate în spatele oglinzilor, sus de tot, și sunt astfel reglate încât să se poată observa și cel mai mic colțișor al acestei mici încăperi. Îi puteam vedea chipul de foarte aproape. Machiajul fin îi sublinia ochii superbi, deschiși la culoare pe ecranele alb-negru. Ce de nuanțe de gri pe blestematele astea de monitoare! Dacă ar fi fost color, i-aș fi văzut exact culoarea irisului! În sfârșit, nu contează. Ea era, oricum, de o frumusețe răpitoare! Își atârnă geanta pe cuierul din cabină și începu să-și desfacă

nasturii de la taior cu degetele-i lungi. Îmi spuneam că ar fi cazul să nu mă mai uit mai departe, cum își va da jos bluza, fusta, restul... Dar... Pe sub partea de sus a deux-pièces-ului nu purta nimic, în afară de sutien. Ceea ce-mi dăduse impresia a fi o bluză nu era decât o eșarfă savant aranjată. Și m-am lăsat prins în joc. Era prea târziu să-mi impun voința, să-mi întorc privirea. Eram fascinat! Sutienul era din dantelă și foarte decoltat. Când și-a scos fusta (pe care a lăsat-o să cadă, apoi a luat-o de jos, a împăturit-o cu grijă și a pus-o pe taburetul din cabină), am văzut că slipul era asortat cu sutienul. De ce trebuia să poarte ciorapi atât de fini, care stăteau așa de bine pe gambele-i suple, pe coapsele rotunde și tari, unde se terminau cu o jartea din dantelă?! Cu gesturi deosebit de precise, Ea își scoase întâi sutienul, apoi chilotul, după care luă din cuier hainele cele noi. Îmi trecu vag prin minte că ar fi trebuit să-și păstreze slipul, mai ales că regulamentul magazinului impunea clientelor să aibă lenjerie intimă proprie când probau ceva. Dar gândul acesta dispăru la fel de repede cum apăruse. Avea un corp splendid: sâni mari, dar rotunzi și foarte fermi, talie fină, șolduri exact atât de rotunde cât trebuie, abdomen plat... Am știut că este o blondă adevărată când i-am zărit, pentru o fracțiune de secundă, umbra palidă ce-i acoperea partea de jos a pântecelui. Se întoarse, lăsându-mă să-i admir rotunjimea feselor, eleganța spatelui, brațele fine, în timp ce prindeau sutienul cel nou, apoi făceau să alunece ușor, în sus, pe picioarele-i divine, chilotul. Ansamblul îi venea minunat, vânzătoarea noastră o sfătuise admirabil. Dantela era atât de delicată, încât prin ea se zăreau sfârcurile, ca și triunghiul cel cu siguranță blond ce-i ascundea sexul. Ea se examină în oglindă cu un aer grav, învârtindu-se pentru a se vedea din diferite unghiuri. Voia să fie sigură că era ceea ce își dorea. După câteva secunde, pe fața îi înflori un zâmbet luminos. Se plăcea. Avea să cumpere acel set de lenjerie. Speram să le probeze și pe celelalte care îi fuseseră recomandate, dar nu se întâmplă așa. Hotărârea Ei era luată. Se îmbrăcă rapid, lăsându-mă să-i admir încă o dată nuditatea-i magnifică, ieși, plăti și plecă. Surâse cu satisfacție la primirea pachetului și părăsi magazinul.

Am tresărit când, exact înainte de a ieși, se întoarse brusc, privi atentă în interior, apoi fix la camera care supraveghea intrarea. Am roșit ca un adolescent prins asupra faptului și am avut impresia jenantă că Ea a ghicit că am urmărit-o și că o consideram nespus de frumoasă. Atât de frumoasă, încât atunci când m-am ridicat de la post, partea din față a pantalonului semăna cu un cort întins, cu stâlpul central foarte ridicat.

* * *

În seara aceea, odată ajuns acasă, la întrebarea obișnuită a lui Solange: „Paul, tu ești? Sper că ai avut o zi bună la serviciu, nu?" am îngânat un răspuns vag, grăbindu-mă să ajung în cameră, unde am scăpat repede de haine și am intrat și mai rapid sub duș, ca să-

mi limpezesc gândurile. I s-a părut ciudat comportamentul meu, deoarece nu obișnuiam să fac duș imediat ce ajungeam acasă. I-am spus că nu a mers climatizarea și că a trebuit să suport o căldură infernală toată ziua. Îndrugându-i această minciună lui Solange, am simțit cum mă inundă un teribil sentiment de vinovăție. Așa că m-am apropiat de ea și am sărutat-o. Am fost la fel de surprins ca și soția mea de pasiunea și lungimea acestui sărut. Solange s-a retras jenată, a roșit, fixându-mă cu privirea aceea pătrunzătoare căreia nu-i scăpa nimic.

– Ce se întâmplă cu tine? Hai, zii!

Am respirat adânc și i-am răspuns:

– Ei bine, m-am gândit la tine toată ziua. Niciodată nu am fost prea abil în a-ți spune astfel de lucruri.Solange, te iubesc atât de mult... Asta e! E atât timp de când nu ți-am mai spus-o.

Râse și mă strânse în brațe.

Apoi îmi pregăti o masă excelentă. Privind-o cum se agita la bucătărie, am avut o nouă erecție. Eram la fel de jenat ca un licean, lucru anormal, deoarece eram căsătoriți de atâta vreme. Pe de altă parte, erau ani de zile de când ardoarea ni se potolise și nici unul dintre noi nu știa prea bine cum să redeschidă ușa în ceea ce privește relațiile noastre sexuale. Oare trebuia să-i arăt pur și simplu ce efect aveau plimbările ei prin bucătărie asupra mea sau trebuia poate să-i dau de înțeles că aș vrea să mergem în pat mai devreme ca de obicei? Eram foarte nehotărât. Și, în timp ce îmi puneam atâtea întrebări, erecția mea se duse

de parcă nici n-ar fi existat. Până la urmă, seara a fost una ca oricare alta, în fața televizorului.

* * *

A doua zi, joi, 13 octombrie, aceea pe care deja o numeam clienta „mea" a revenit. La aceeași oră, cu același aer grăbit, s-a îndreptat cu pași hotărâți către raionul de lenjerie, unde a cerut unul din seturile pe care nu avusese timp să le probeze în ziua trecută. Nici măcar nu am mai încercat să-mi întorc privirea, cu toate că sentimentul de vinovăție, de acum cunoscut, și-a făcut o scurtă apariție, mult prea fugară însă pentru a avea câștig de cauză. M-am așezat confortabil, de data aceasta în fața monitorului de la cabina șase, observând-o pe frumoasa străină. Ca și cu o zi în urmă, s-a dezbrăcat, eliberându-și trupul divin dintr-o rochie închisă toată în nasturi. Pe dedesubt avea un maiou din mătase neagră și ciorapi negri. Corpul i se unduia parcă în ritmul unei muzici numai de ea auzite. Îi priveam dansul lasciv, captivat de fluiditatea mișcărilor. Degetele i se pierdeau în păr, apoi și le cobora pe umeri, parcă într-o îmbrățișare intimă. Își atinse ușor sânii prin mătasea subțire și mameloanele se făcură imediat vizibile, cerând alte mângâieri. Brațele îi coborâră pe coapse, pe care și le dezmierdă distrată, apoi interesată, masând ușor carnea albă, fină. Continuând să danseze, începu să se lase în jos, depărtându-și picioarele, lăsându-mi vederii, aproape gol, sexul foarte puțin ascuns de o fâșie îngustă de dantelă. De locul acela,

ca atrase de un magnet, i se apropiau periculos degetele. Tresări brusc, dându-și parcă seama de situația ciudată în care se afla. Privi dezorientată în jur, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis. Se grăbi apoi să probeze setul alcătuit din sutien și slip, păru dezamăgită de rezultat, se reîmbrăcă, ieși din cabină, îi înapoie lui Nicole, fata de sală, lucrurile probate și părăsi grăbită magazinul, lăsându-mă respirând precipitat pe scaunul de pe care aproape că alunecasem, dureros de excitat.

În seara aceea, i-am îndrugat lui Solange aceeași minciună cu aerul condiționat, după care am fugit sub duș, unde m-am masturbat violent. Oare ce se întâmpla cu mine? De ce avea femeia aceea atâta influență asupra mea? În ultimele două zile mă masturbasem cât nu o făcusem în ultimii zece ani în total.

* * *

Vineri, 14 octombrie, am plecat la serviciu pregătindu-mă, în interiorul meu, pentru întâlnirea cu Ea. Era puțin probabil să revină trei zile la rând, dar eu nu încetam să sper. Ba chiar am încercat să-mi spun că azi, dacă vine, va trebui să rezist. Să nu privesc. Evident, gândul acesta a fost cum nu se poate mai efemer. Știam că bătălia era pierdută dinainte. Noaptea o visasem, apoi mă trezisem cu același sentiment de vinovăție (care, probabil, nu mă va mai părăsi un timp), privind-o pe Solange cum dormea lângă mine fără să bănuiască nimic. Mă simțeam netrebnic, mincinos, ca și cum aș fi înșelat-o cu adevărat.

De fapt, nu comisesem nici un fapt de condamnat. Doar corpul meu, simțurile mele de prea mulți ani adormite mă trădaseră...

Văzând-o cum intră la ora de acum obișnuită, m-am străduit din toate puterile să privesc alte ecrane. În câteva fracțiuni de secundă am văzut-o cum cere la raion un neglijeu deschis la culoare. Apoi Nicole a condus-o la cabină. Toată hotărârea mea s-a năruit ca un castel din cărți de joc. Ochii nu mi se dezlipeau de ecran.

Era complet goală. Mă rog, aproape. Păstrase doar ciorapii și pantofii. Dar, în loc să probeze neglijeul, își ridică părul bogat deasupra capului, cu ambele mâini. Se privea admirativ, învârtindu-se pentru a se vedea mai bine. Apoi își lăsă mâinile să alunece spre gât, spre sâni, pe care începu să-i mângâie, insistând pe sfârcurile deja excitate. Se aplecă, luă maioul mătăsos pe care îl purtase – era roz sau bej? nu puteam decât să ghicesc minunata armonie dintre nuanța acestuia și pielea cleintei „mele" – și-și atinse cu el sânii, talia, apoi fesele rotunde și tari. În final, îl prinse de cele două extremități și și-l trecu printre picioare, ondulându-și trupul în așa fel încât sexul se freca de acea eșarfă improvizată. Nu-mi puteam desprinde ochii de imaginea ei, de acel du-te-vino al maioului de-a lungul sexului blond. Apoi se lipi cu tot trupul de oglindă, strivindu-și sânii parcă de ochii mei. Îi ghiceam respirația fierbinte aburind oglinda, îi simțeam suflul cald pe membrul meu dureros și de o mărime pe care uitasem că o poate atinge. Ardeam de dorința de a mi-l elibera

din strânsoarea pantalonului și de a-l scutura frenetic, dar mă temeam să nu mă surprindă cineva. Frumoasa necunoscută, nebănuind frământările mele, continua să se agite din ce în ce mai repede pe țesătura mătăsoasă. Eu mă masam în același ritm pe deasupra stofei aspre a pantalonului. Neobișnuit cu acest tratament, cel puțin la serviciu, nu reușeam să mă detașez suficient ca să mă eliberez de tensiunea acumulată. Mă obseda gândul că în mine se avusese încredere, că eu trebuia să respect anonimatul și intimitatea femeilor din cabinele de probă. Nu prea eram mândru de mine! În ciuda acestor autoadmonestări, sexul meu era din ce în ce mai dur și mai fără loc în pantaloni. Clienta „mea" își depărtă picioarele și apăsă cu un deget exact în centru, imprimând acestui loc o mișcare de rotație susținută. În doar câteva clipe, pe chip i se imprimă imaginea extazului la care ajunsese. Continua mișcarea aceea, acum sacadată, încrucișându-și picioarele și aplecându-și capul în față, până când părul des și buclat aproape că a acoperit-o.

Cu mâinile între picioare, mă pregăteam să-mi desfac fermoarul, când ușa biroului s-adeschis. Nu era decât un coleg care voia să știe dacă mâncasem. Roșu de rușine, m-am ridicat dintr-o mișcare, încercând să ascund de acest intrus ecranul cu clienta „mea". I-am spus că am să cobor în câteva minute și că, dacă vrea, poate să mă aștepte. Membrul parcă mi se topise. Trăsesem o sperietură zdravănă, dar scăpasem cu fața curată!

În seara aceea am încercat să o conving pe

Solange să vină ceva mai devreme în pat. Pretextând că sunt obosit, i-am spus că m-aș simți bine să o simt lângă mine. Dacă voia, putea să și citească, numai să fie acolo. A venit, mi-a întors spatele, ca să nu mă deranjeze lumina, și a deschis o carte. M-am lipit de ea și aproape instantaneu am intrat în erecție. Lucru pe care Solange s-a făcut că nu-l observă. S-a scuzat că trebuie să meargă la baie, ceea ce a și făcut. Zece minute mai târziu a ieșit, cu bigudiurile în cap și cu faimoasa cremă antirid pe față. M-a sărutat matern pe frunte, s-a întins în pat, foarte departe de mine, și a adormit în câteva secunde. Deprimat, amărât, frustrat, m-am ridicat și am plecat în sufragerie, unde am privit tâmp la o comedie insipidă, doar pentru a-mi trece timpul. Am revenit în dormitor pe la mijlocul nopții, cu spatele dureros, deoarece adormisem în fața televizorului, pe sofaua prea puțin comodă.

* * *

Sâmbătă, 15 octombrie, nu lucram decât până la ora unu după-amiaza. Eram obosit și iritat, din cauza nopții prost dormite. Nu aveam nici un chef de glumele obișnuite dintre colegi. Așa că m-am îndreptat spre biroul meu, evitând bufetul unde ceilalți își beau cafeaua. Am avut însă nenorocul să mă întâlnesc cu Nicole care, cu vocea ei stridentă, m-a salutat veselă, provocându-mi o teribilă durere de cap:

– Salut, Paul! S-a întâmplat ceva? Nu prea arăți bine în dimineața asta!

– Nu, nimic. Totul este în regulă, am mormăit pe un ton cât mai sec cu putință.

– Iartă-mă, nu am vrut să te supăr.Dar îmi pari... cum să spun?... Frustrat.

Ce perspicace era Nicole, fata de sală!...

– Sunt doar cam obosit.

Ardeam de dorința de a-i pune întrebări despre clienta „mea". O cunoștea? Cum era? Ce fel de voce avea? Vine și azi? Îi știe numele? Dar m-am abținut și m-am refugiat în biroul, cu un termos de cafea drept companie.

Orele treceau și Ea nu venea. Eram cumplit de dezamăgit și în același timp ușurat. Îmi dădeam seama că femeia aceea mă obseda. Mă gândeam la ea ca la o amantă, sperând să o văd cât de puțin, visând la un zâmbet de-al ei, cerșindu-i un surâs. Cât de ridicol eram! Și cât de nefericit. Nu mai știam ce să cred. Ziua mea de lucru se termină fără ca Ea să vină.

Duminică, 16 octombrie, a fost o zi obișnuită. Starea mea însă era una de febrilitate imposibil de stăpânit, neputând să fac nimic altceva decât să mă gândesc la Ea. Visam cu ochii deschiși la trupul ei zeiesc, la mâinile ei cu degete prelungi, la cascada părului blond ce-i inunda umerii sculpturali. Îmi lipsea. Probabil că așa trebuia să se simtă un toxicoman când nu avea doza. Dar nu aveam ce face. Trebuia să aștept până a doua zi, luni, când simțeam că va veni din nou. De obicei, lunea este, la magazin, o zi plictisitoare, fără prea mulți clienți. Dar lunea asta speram că pentru mine nu va fi la fel. Știam. Ceva îmi spunea că Ea va veni și va sparge monotonia obișnuită. Eram sigur, fără să mă bazez pe ceva concret.

Să revin la duminică. Încă de dimineață m-am suit în mașină și am făcut un tur prin

oraș. Evident, voiam să trec pe la „Les Galeries de la Mode". Nu, nu lucram. Dar magazinul era deschis. Cine știe, îmi spuneam, poate apare. Mă gândeam să stau la ușa principală și să supraveghez intrarea și ieșirea clienților. Bun. Și dacă ar fi venit, ce aș fi făcut?! Da. M-aș fi mulțumit să o privesc și apoi aș fi fost mulțumit întreaga zi. În plus, aș fi putut cunoaște celelalte detalii, pe care un monitor alb-negru nu are cum mi le arăta. De fapt, sunt amănunte pe care nici un monitor nu are cum le pune în evidență: nuanța exactă a părului, culoarea adevărată a ochilor, parfumul pe care îl degajă trupul. Aș fi putut chiar să o urmăresc discret, părând că fac unele cumpărături pentru soție. Dar ce o să le spun colegilor mei, care știu foarte bine că duminica eu stau acasă? O să văd.

Puțin înainte de amiază m-am oprit în fața magazinului. Am intrat, am luat un sandvici, apoi o cafea, peste un timp încă una și tot așteptam. Ora era aproape șaisprezece când, profund dezamăgit, m-am hotărât să plec acasă.

Eram copleșit de același uriaș sentiment de vinovăție față de Solange, deoarece niciodată duminica nu lipsisem atât de mult timp. Dar am avut noroc. Am găsit un bilet de la soția mea, în care îmi spunea că a trebuit să plece la o prietenă care o solicitase etc., etc. și mă ruga să o iert că o să întârzie. Am răsuflat ușurat că pot să fiu singur cu obsesia mea. Da, mi-am dat seama că era într-adevăr vorba despre o obsesie. Pentru prima dată de foarte mult timp am scos sticla de rom din bar și mi-am turnat o porție mare, care, speram eu, mă va face să-mi treacă timpul mai repede până a doua zi...

Cu siguranță am băut mult mai mult decât trebuia, pentru că nu știu când am adormit pe canapea, cu paharul în mână. M-a trezit Solange. Bine că avusesem prevederea să-mi trag fermoarul înainte de a mă cufunda în aburii alcoolului. Căci ultima amintire era cum m-am dus la baie să mă spăl pe mâini, după ce, cu pantalonii în vine, mi-o imaginam pe Ea în fața mea, deschizând gura pentru a mă sorbi cu buzele-i superbe...

* * *

Luni, 17 octombrie, m-am trezit la o oră mult mai matinală decât era necesar. Eram gata de plecare la serviciu ridicol de devreme, ceea ce a făcut-o pe Solange, care de data asta se trezise și ea, să intre la bănuieli (ținând seama și de celelalte lucruri neobișnuite care se întâmplaseră).

– Nu este prea devreme? S-a întâmplat ceva?

– A, nimic grav. Doar că este o perioadă foarte aglomerată, la magazin. Astăzi avem o ședință la care vom stabili ce strategie trebuie să aplicăm de Sărbători. Am plecat, la revedere...

Altă minciună. Situația devenea de-a dreptul îngrijorătoare. Dar eu nu voiam decât să ajung mai repede la muncă, să mă așez în fața monitoarelor, așteptând-o pe clienta „mea". Și aveam ceva de așteptat! Orele treceau greu...

În general, lunea dimineața nu era nici o înghesuială. Era chiar o acalmie enervantă. Pe scurt, lunea nu se întâmpla niciodată nimic.

Era o plictiseală generală. Așa că nu aveam nimic altceva de făcut decât să îi aștept venirea cu răbdare și să sper că va împărți cu mine cât de puțin din frumusețea ei...

Am avut plăcuta surpriză să o văd venind în jur de ora zece. Poate că nu lucra lunea? Întrebarea asta m-a condus la o alta: oare cu ce se ocupa? Cu siguranță ar fi putut fi manechin. Dar eu îi acordam ambiții mai mari. Mi-o imaginam directoarea vreunei importante companii. Poate de cosmetice? Sau poate conducea o cunoscută revistă de modă? În sfârșit, nu avea prea mare importanță. Acum Ea era aici, în fața ochilor mei; și doar asta conta. Părea mult mai puțin grăbită ca de obicei. Trecea cam peste tot. Se uita ba la un pantalon, ba la un sacou. A probat o haină de blană foarte scumpă și foarte frumoasă, în care s-a admirat îndelung în oglindă. Avea aerul visător al cuiva care nu este hotărât dacă să-și facă sau nu un cadou. Oare și-o putea permite? Apoi s-a oprit la vitrina cu bijuterii.

„Les Galeries de la Mode" erau mândre de gama vastă de pietre prețioase și aur pe care o puteau oferi clienților.

Ea a încercat un șirag de perle, apoi un inel cu diamante, o brățară cu smaralde. A ezitat îndelung privind o pereche de cercei pe care nu puteam să-i văd în detaliu, dar a căror strălucire era suficientă ca să-ți dai seama de prețul lor. Părea că merge prin magazin fără un scop precis. Deodată fața i s-a luminat într-un zâmbet larg. Un bărbat înalt, impecabil îmbrăcat, cu mersul foarte sigur, se îndrepta spre ea.

Inima mi s-a strâns. Era absurd ceea ce simțeam! De ce trebuia să mă deranjeze vederea acestei femei și a amantului ei? Nu avusesem niciodată intenția să o seduc! Și apoi, între acel bărbat impozant și mine era o diferență de două lumi, asta îmi era foarte limpede. El era înalt, eu eram scund. El era svelt, eu eram grăsuț. Părul lui era negru și ondulat, al meu era cărunt și, de fapt, nu prea mai era deloc. Toată persoana lui respira bogăție, eu eram totuși un simplu salariat. Nu aș fi avut niciodată vreo șansă cu o asemenea femeie, eram suficient de inteligent ca să-mi dau seama de acest lucru.

Cuplul s-a îndreptat spre raionul de lenjerie fină. Ea i-a arătat lui câteva compleuri delicate, rafinate, elegante, îndrăznețe. Unele erau din cele pe care le probase în zilele anterioare. La rându-i, bărbatul s-a uitat și el la altele, alese câteva și i le dădu. Tot ce pot spune este că el avea un gust ceva mai... sobru decât al ei. Ea le prefera pe cele seducătoare, foarte sugestive. Lui îi plăceau cele care nu lăsau loc la interpretări. Îi arătă o bustieră foarte decoltată, care părea inconfortabilă, și un slip minuscul cu jartiere provocatoare. Ea râdea, ei râdeau, se îmbrățișau, păreau foarte fericiți. Acceptă alegerea lui și se îndreptă spre o cabină de probă. Gândul că acea femeie divină se va dezbrăca în câteva secunde mă făcu să intru brusc în erecție.

În drumul ei spre cabină, necunoscuta „mea" s-a întâlnit cu Nicole, fata de sală, cu care a stat îndelung de vorbă, cu un aer complice, arătând din când în când spre bărbatul

cel înalt. Nicole se uită la acesta din urmă, păru impresionată, apoi amândouă zâmbiră. Clienta „mea" intră în cabină, iar Nicole se duse spre raionul de încălțăminte. Luă de acolo o pereche de cizme fine, strâmte, cu tocul amețitor de înalt, pe care le lăsă lângă ușa cabinei unde Ea se dezbrăca deja.

Înăuntru, clienta „mea" se grăbea să se îmbrace cu cele alese de amant. Cât am admirat-o iar, goală în fața mea! De data asta nu se mai admira îndelung în oglindă. Și-a pus bustiera cea strâmtă, care-i evidenția și mai mult sânii voluptuoși, provocatori, și-i accentua talia fină. Și ce șolduri magnifice avea! Rotunde, venusiene! Se încăpățână să strângă șireturile la maximum, ceea ce i-a ridicat și mai mult sânii, astfel că sfârcurile se vedea la marginea de sus a corsajului. Mașinal, am întins mâna spre monitor, sperând parcă să ating rotunjimile acelea înnebunitoare care umpleau sadic ecranul. Apoi Ea și-a tras minusculul slip. M-am surprins întrebându-mă cum de nu remarcasem până acum că „Les Galeries de la Mode" vând asemenea articole de îmbrăcăminte? Dar ce mod agreabil de a le descoperi!

Își puse portjartierul pe talie și apoi prinse ciorapii de mătase cu care venise. Se privi în oglindă și păru foarte mulțimită de ceea ce vede. Deschise ușa cabinei, luă cizmulițele aduse acolo de Nicole și le încălță cu gesturi grațioase. Efectul era extraordinar. Iar eu mă excitasem teribil. Dar necazurile mele de-abia începeau.

Clienta „mea" își desfăcu părul care i se

revărsă pe umeri într-o cascadă de bucle blonde. Apoi scotoci în geantă de unde extrase un ruj de buze roșu aprins, cu care își vopsi vârful sânilor ei magnifici și abia după aceea buzele. Se întoarse, lăsându-mi răgazul să-i admir fesele rotunde, coapsele ferme, strălucitoare în ciorapii fini de mătase, talia minusculă...

Ceea ce a urmat m-a luat total pe nepregătite. Brusc, frumoasa „mea" a deschis ușa cabinei. Amantul, care era acolo, a privit-o foarte atent. A pus-o să se rotească în jurul ei însăși, i-a admirat desuurile și felul în care arăta ea în ele. Apoi a intrat, a închis ușa și a sărutat-o cu pasiune. Cu o pasiune devoratoare. O mângâia, o strângea, aproape o strivea în brațele-i puternice. A apucat-o de fese, împingând-o în el. Puteam să-i văd degetele intrând aproape în carnea frumoasei „mele", dirijând-o ritmic, ceea ce făcea și una din mâinile mele, dar nu cu posteriorul Ei, din păcate, ci doar cu sexul meu, întins la maximum, dur, stând să explodeze. Mă uitam la cei doi în timp ce mâna mea se agita frenetic. Ea se urcase pe taburetul din cabină, mișcându-și sânii în dreptul feței bărbatului. Acesta îi apucă, îi eliberă din strângerea corsetului, lăpăind pofticios roșul cu care erau ornați. Apoi îi dădu la o parte slipul minuscul, eliberând tufa blondă și fierbinte a clientei „mele", acționând abil cu un deget în centrul sexului ei nerăbdător. Tânăra femeie își lăsă capul pe spate, într-o expresie de extaz, frământându-și singură sânii, pentru a-i permite partenerului să-și multiplice mângâierile în locul acela de mai jos. Bărbatul se apleca

în fața ei, îi luă un picior (cât de sexi era botina ce-l ținea prizonier!) și-l puse pe umărul lui, ajungând astfel mai bine cu gura-i pofticioasă la sexul ei flămând. Aproape că auzeam gemetele frumoasei „mele", simțeam fiorii care îi străbăteau tot trupul în timp ce amantul ei o devora. Bărbatul se dădu un pas înapoi, îi desfăcu labiile cu o mână, atingând-o delicat cu un deget de la cealaltă. Apoi degetul o pătrunse brusc, violent, ceea ce părea să-i procure o plăcere extremă, femeia agățându-se de părul amantului ei cu o mână, pe cealaltă ducându-și-o spre propriul sex, în care încerca și ea să intre, pentru a-și adăuga parcă plăcere. Bărbatul înțelese, îi dădu gingaș mâna la o parte și o pătrunse el cu mai multe degete. Frumoasa blondă își desprinse și cealaltă mână din părul lui și, cu amândouă, acum libere, își mângâia frenetic sânii în același ritm nebun în care el o pătrundea cu mâna...

Orgasmul violent o făcu să leșine aproape. Își închise ochii și părea să nu se mai poată ține pe picioare. Bărbatul, susținând-o cu un braț, își desfăcu pantalonul, care stătea să crape în partea din față, își eliberă membrul enorm și începu să și-l agite într-un ritm infernal cu mâna rămasă liberă. Mi se părea de-a dreptul straniu să observ cum mișcările noastre (ale mele și ale lui) se acordau perfect. Dar era atât de bine...

Frumoasa „mea" alunecase în jos și bărbatul îi atinse părul cu membrul lui uriaș. Dar cum ea prindea din nou puteri, înălță capul, deschise ochii, apoi gura și-l sorbi lacomă. Părea că știe foarte bine ce face, eliberându-i ritmic membrul aproape de tot, apoi sorbindu-l iar în

gura-i fierbinte și umedă, cu buzele-i pline, roșii. Din când în când făcea o pauză, de altfel foarte scurtă, ca pentru a-i da răgaz bărbatului să-și regleze respirația din ce în ce mai precipitată. Și începea iar să-l aspire. Îi vedeam obrajii strângându-se pe sexul acela masculin, atât de fericit în gura-i divină.

Mă durea să o posed astfel, să o văd făcându-i acelui bărbat ceea ce doream să-mi facă mie, așa îmbrăcată, în cabina aceea. Îl vedeam atât de bine pe amant, îi vedeam sexul din ce în ce mai mare și mai dur, crescând odată cu asaltul ei victorios. Acum el îi ținea capul și îi imprima ritmul de el voit. Părul blond părea să îmbrățișeze toată această mișcare. Apoi el o întrerupse, o făcu să se întoarcă, să se sprijine pe taburet cu brațele. O ridică de șolduri și o pătrunse atât de brusc, încât capul ei lovi peretele cabinei. Clienta „mea"își desfăcu și mai mult coapsele, ca pentru a-l primi mai bine. Aveam o priveliște extraordinară asupra membrului enorm intrând și ieșind. La fiecare mișcare simțeam cum mușchii vaginului ei se strâng pe membrul meu. Și, cu toate că de un timp îmi luasem mâna de pe sex (ca să nu explodez înaintea amantului), simțeam că aș putea oricând să mă arunc în extazul suprem doar privindu-i. Însă nu voiam încă.

Bărbatul se ridică, apucând-o pe frumoasa mea de păr, pentru a se ridica și ea. Această lipsă de blândețe părea să-i facă plăcere. Apoi îi îndreptă mâinile în sus, pe oglindă. Era la fel de înaltă ca el, suită pe tocurile acelea amețitoare. Am tresărit, deoarece în poziția aceea părea că mă privește fix. Își bombă

fesele, iar el o pătrunse iar, apăsând-o toată de geamul acela, strivindu-i sânii, pântecele, fața în ritmul asaltului. Aveam impresia că, dacă o mai presează mult de oglindă, frumoasa blondă va ateriza între picioarele mele. Și cât de pregătit aș fi fost să o primesc! Eram dur cum nu-mi amintesc să fi fost vreodată. Mâna mea își reluase lucrarea și o făcea exact în ritmul celor doi. Blonda părea că plutește în altă lume. Cu ochii închiși, cu gura deschisă, făcea un efort supraomenesc să nu strige de plăcere, ceea ce i-ar fi alertat pe ceilalți clienți. După frenezia mișcării, simțeam că cei doi vor termina curând. Părul ei blond era ud, lipit de obraji. Chipul ei nu mai avea nimic din cel al sofisticatei femei care intrase în magazin și care mă obseda de cinci zile. Acum era o tigroaică în călduri, dezlănțuită. Cuplul se mișca într-un ritm nebunesc, ea rotindu-și șoldurile într-un dans extatic, deosebit de rapid, până ce amândoi au atins un orgasm formidabil, care i-a făcut să cadă unul în brațele celuilalt, sperând să se susțină reciproc, ceea ce nu au reușit, prăbușindu-se pe podeaua cabinei, extenuați.

La rându-mi, am evaluat situația. O pată enormă, alburie, îmi orna pantalonul. Încercasem să rețin în mână preaplinul plăcerii mele, dar palma nu fusese de ajuns. M-am asigurat că pe coridor nu este nimeni și am fugit până la baie unde am reușit să-mi pun ținuta într-o oarecare ordine. Am ieșit câteva minute mai târziu, plutind încă în aburii nemaiîntâlnitei plăceri resimțite, cu capul plin de imagini pe care nu le voi împărtăși cu

nimeni niciodată, păstrându-le cu cea mai mare grijă, pentru viitoare momente.

Îmi spuneam că frumoasa „mea" m-a răsfățat. Dacă însă ar fi știut că o urmăresc, lucrurile s-ar fi desfășurat cu totul altfel, probabil.

* * *

Solange îmi spune că sunt un mare nătărău.

Eu nu recunosc, cu toate că știu că este purul adevăr.

În săptămânile ce au urmat, tot mai multe persoane m-au tratat de mare nătărău.

De fapt, eticheta asta mi-a fost pusă chiar de a doua zi, marți, când am fost dat afară din serviciu. A doua zi, da, după lunea în care Nicole și banda ei au devalizat sucursala marelui magazin „Les Galeries de la Mode" (pe care se presupunea că eu trebuie să o supraveghez), furând marfă în valoare de vreo opt sute de mii de dolari. Lunea în care hoții au luat cât au putut, în vreme ce doi complici de-ai lor făcea dragoste într-o cabină de probă și un mare nătărău îi privea.

Pe prima pagină a ziarelor, cu litere de-o șchioapă, se putea citi: „Agent de securitate *voyeur*, înșelat de o bandă de hoți!". Și altele asemenea.

Toată această nenorocire s-a întâmplat luni, 17 octombrie.

„Lunea nu se întâmplă niciodată nimic"...

luminile orașului

Gata! Ultima cutie!

– Era și timpul!

Steve își șterse distrat sudoarea care-i curgea pe frunte.

– Chiar crezi că o să locuim aici mai mult de un an?

– O să vedem... Deocamdată, la treabă! Mai avem atâtea de făcut!

Încă un mutat. Al treilea în tot atâția ani. Se părea că Steve și cu mine nu ne puteam găsi locul ideal. De data asta însă aveam un presentiment, unul bun. Ultimele trei luni mi le-am petrecut cercetând tot orașul, cartier cu cartier, în mod sistematic, pentru a găsi „perla rară". Și, după nenumărate căutări, cred că într-adevăr am aflat-o.

Ne-ar fi plăcut chiar să ne cumpărăm o

casă. Dar, cum Steve urma să fie mutat într-o altă localitate (așa cereau interesele firmei), a trebuit să amânăm încă o dată acest vis mult dorit.

După săptămâni întregi de decepții sau bucurii de scurtă durată, după zile nesfârșite de vizite interminabile, fusesem pe punctul de a renunța. Apoi, într-o dimineață ca oricare alta, mi-au căzut ochii pe un anunț: „clădire rezidențială magnifică, zonă foarte liniștită, aproape de centrul orașului, nu ratați". Pentru că mai citisem tone de anunțuri similare, nu i-am dat atenție. Dar ceva parcă m-a împins de la spate. Aproape fără să-mi dau seama, am format numărul de telefon și am stabilit o întâlnire... Imobilul m-a cucerită de cum l-am văzut și, odată ajunsă în apartament, am știut că era exact ceea ce căutam, ceea ce ne doream de atâta vreme.

Locuința se găsea la ultimul etaj, al douăzecilea, ceea ce era perfect din punctul nostru de vedere, deoarece nimeni nu ne putea tropăi în cap la orice oră din zi sau din noapte. Apoi, clădirea era construită în cruce, cu câte un singur apartament pe aripă și ascensorul în centru: deci nu aveam vecini în imediata apropiere, care să ne oblige să participăm, vrând-nevrând, la certurile lor, la emisiunile favorite de la televizor etc. Eram într-al nouălea cer! Și lista avantajelor putea continua: construcția era înconjurată de un parc mare, în care te puteai plimba în siguranță, la intrare era permanent un gardian și, foarte important, ținând seama de suprafața apartamentului, de poziția excepțională a

clădirii și de cartier, chiria era abordabilă, chiar dacă trebuia să facem câteva mici sacrificii ca să o putem achita. Edificiul tocmai fusese cumpărat de alți proprietari, care doreau ca acesta să fie plin la capacitatea maximă, și tocmai de aceea chiria lunară era mică; cel puțin până la atingerea obiectivului propus. Nu puteam să las să-mi scape o asemenea ocazie. Am închiriat imediat apartamentul, dar lui Steve i-am spus abia după ce și el l-a văzut și a fost la fel de încântat ca și mine. Și pot să spun că la fel este și astăzi!

În ziua în care ne-am mutat, în ciuda oboselii și a inevitabilelor mici necazuri, am fost foarte fericiți. Cartierul ne plăcea, cel puțin ceea ce văzusem din el, și am cunoscut și o vecină de palier, Diane, care ni s-a părut încântătoare (poate chiar prea încântătoare, mi-am spus eu, văzând cum Steve nu-și putea desprinde ochii de pieptul ei într-adevăr magnific).

Ne-au trebuit vreo patru zile de muncă intensă până să ne putem considera cu adevărat instalați. Steve și cu mine ne luasem câteva zile de concediu în acest scop și nu ne-a părut rău. Ferestrele, foarte largi și înalte, au constituit o peoblemă serioasă. Erau imense, atât în salon, cât și în dormitor, perdelele noastre nepotrivindu-se deloc. Însă și acest obstacol depășit, apartamentul avea un *look* deosebit. Iar ferestrele, tocmai prin dimensiunea lor, ne ofereau o vedere minunată asupra orașului.

În a patra seară, după prima *noastră* cină adevărată în noua *noastră* locuință, am ieșit

pe superba *noastră* terasă. Era o seară de început de iulie, blândă și caldă, care ne mângâia cu o briză ușoară. Canicula încă nu se instalase, o așteptam abia peste vreo două-trei săptămâni. Era pur și simplu o foarte frumoasă seară de vară, cum nu mai avusesem demult.

Stinsesem toate luminile, pentru a ne bucura de extraordinara panoramă ce se așternea în fața ochilor: orașul, întins la picioarele noastre, părea ireal, vibrant, viu. Circulația era intensă, dar fluidă și discretă. În sfârșit, puteam să gustăm fericiți calmul blând al noului nostru cămin. Din apartamentul vecin, al Dianei, pe ferestrele larg deschise spre aerul nopții se revărsau acordurile unui blues languros. Nu puteam auzi distinct conversația pe care o purta vecina noastră, dar cealaltă voce era clar una masculină.

– Îmi pare rău pentru tine, dragul meu, dar se pare că Diane nu este singură...

Steve îmi surâse, apropiindu-și scaunul de al meu și petrecându-mi afectuos brațul după umerii. Apoi degetele-i îmi mângâiară gâtul, urcând abile și răsfirându-mi părul în felul în care îmi plăcea atât de mult... Câteva minute mai târziu, în dormitorul vecinei noastre se apinse o lumină blândă. Am observat imediat cât de simplu rezolvase ea problema perdelelor: acestea, pur și simplu, nu existau.

Nu am vrut să fim indiscreți, dar, prin ferestrele larg deschise, care acopereau aproape lățimea camerei, am observat că doi din pereții dormitorului erau îmbrăcați în oglinzi.

– Nu numai că are un prieten, dar îi și place să se privească!

Dansând lent, în ritm de blues, Diane, vecina noastră, tocmai intra în cameră, scoțându-și bluza pe sub care nu avea nimic.

– Îmm! Ia te uită! Acum chiar că poți să-ți bucuri ochii! Dumnezeule, ce sâni! Zău că te înțeleg! Cred că știu unde trebuie să te caut dacă vreodată nu te găsesc acasă!

Mă gândeam că Diane vrea să-și pună alte haine, fie pentru că urma să iasă în oraș, fie pentru că voia ceva mai lejer, pentru stat în casă. Dar nici vorbă de așa ceva! Diane rămase într-un slip minuscul, se întoarse în salon, de unde reveni trăgându-și prietenul de braț. Îl împinse cu un gest tandru spre ceea ce părea a fi o comodă și îl obligă să se așeze. Îi întinse brațele în lateral, pe oglindă, și începu să-i acopere gâtul cu săruturi scurte, provocatoare.

– Hmm!... făcu Steve. Devine interesant.

Eu m-am mulțumit să înghit în sec.

Săruturile Dianei deveniseră pătimașe. Gâtul, umerii, brațele, pieptul bărbatului erau devorate de buzele lacome ale femeii. Mâinile ei alergau febrile pe vigurosul trup masculin, care rămânea într-o nemișcare totală. Brusc, trăgându-l de încheietura mâinilor, Diane îl obligă pe bărbat să stea în picioare în fața ei. Femeia îi făcu semn să nu se apropie de ea. Noi, prin fereastră, îl vedeam până la talie, iar restul prin reflex în oglindă. Diane sări pe comoda pe care stătuse bărbatul și începu să danseze lasciv, în ritmul muzicii.

Avea într-adevăr niște sâni care pe mine mă făceau să pălesc de invidie, iar pe Steve să roșească până la urechi și să respire precipitat. O privea fascinat, cu oarecare timiditate,

neștiind dacă prefera să se uite direct la Diane ori la imaginea ei din oglindă.

– Costă mai puțin ca într-un bar..., remarcă el privind-o fix și respirând din ce în ce mai rapid.

În aceeași clipă își întoarse scaunul în așa fel încât să-și poată strecura o mână între genunchii mei, urcând apoi de-a lungul coapselor și ajungând, mai repede decât ar fi voit, să-mi atingă slipul. Dincolo, Diane dansa mereu, mângâindu-și sânii voluminoși. Cu un surâs șiret în colțul buzelor, își provoca prietenul, jucîndu-se cu slipu-i minuscul de dantelă, pe care îl trăgea în sus din laterale, apoi îl dădea la o parte, expunându-și pentru o clipă sexul privirii și strecurându-și rapid un deget între coapse. Bărbatul se masa lent pe deasupra jeans-ilor, ascultător și supus, mulțumindu-se să o privească.

Steve mă mângâia cu tot mai multă insistență. Eram foarte excitată. Mă simțeam oarecum vinovată că priveam cuplul din apartamentul vecin, dar nu mă puteam abține: spectacolul era irezistibil. Îl lăsam pe Steve să mă mângâie fără să intervin în nici un fel, gustând din plin și în mod egoist minunatele senzații pe care mi le provoca. Mă simțeam caldă, umedă... Degetele lui Steve se strecurară în mine, mergând drept la țintă. Apăsau cu delicatețe, dar insistent, un punct precis al intimității mele, rezultatul, mereu același și altul mereu, nelăsându-se așteptat: o plăcere intensă, istovitoare, minunată...

Prietenul Dianei se ridică, își scoase febril pantalonii, expunând vederii un sex foarte

treaz și... stinse lumina, cufundând camera în întuneric.

Steve și cu mine am oftat în același timp, profund decepționați. Abia atunci i-am observat erecția imensă care-i deformase pantalonul. Mâna mea a întâlnit o duritate de piatră. Doar nu puteam să-l las în acea stare, sărmanul! Nici nu puteam să ratez o asemenea ocazie! M-am lăsat să alunec de pe scaun, m-am așezat în genunchi în fața lui, am tras fermoarul și l-am sorbit aproape cu totul. Ador să-i fac această plăcere! O fac din dragoste pentru el... și pentru mine. Mă simt atunci stăpână pe situație, puternică. Îi sărutam sexul cu pasiune, îl aspiram, simțindu-i mîngâierea pe vălul palatin. Steve adoră lucrul ăsta! De altfel, care bărbat nu-și dorește așa ceva?! Am accelerat ritmul sărutărilor mele umede, sorbindu-l tot mai adânc, mai pasional, până am simțit că este gata să cedeze. Atunci am încetinit, amuzându-mă să-l împung, delicat, cu vârful limbii. Apoi l-am masat lent cu mâini experte, apucându-l iar lacom cu buzele care-l strîngeau, îl mângâiau, îl sorbeau... Am repetat jocul acesta de câteva ori, după care l-am aspirat brusc, obligându-l să-și elibereze tensiunea din membrul dur ca piatra... Fericit și recunoscător, Steve mi-a inundat cerul gurii cu ceea ce aș putea numi... fructul muncii mele.

Cât de adevărat este că nimic nu se compară cu aerul curat! Acum eram sigură că vom petrece seri minunate în noul nostru apartament!

* * *

Câteva zile mai târziu, am întâlnit-o pe Diane în ascensor. Am simțit cum roșesc și mi-a fost ciudă. Nu voiam ca Diane să mă considere timidă. S-a interesat dacă ne-am instalat confortabil, dacă ne place casa, cum apreciem împrejurimile. Apoi mi-a spus că întotdeauna a preferat să locuiască la etajele superioare și m-a întrebat dacă ne place panorama orașului văzut de la înălțimea terasei.

Am roșit din nou și, furioasă, am fost fericită să văd că ascensorul a ajuns la destinație. Surâzându-mi cu căldură, Diane s-a îndepărtat.

* * *

Era ultima noastră zi de concediu. Doamne, ce repede trec zilele de vacanță! Mă gândeam temătoare la rutina în care intram iar începând cu dimineața următoare... Pentru a profita din plin de ultima noastră seară de vacanță, Steve mi-a propus să mergem la restaurantul vietnamez din apropiere. Gustul comun pentru bucătăria vietnameză a fost unul din lucrurile care ne-au apropiat. Mergeam ori de câte ori aveam ocazia, fără să ne săturăm vreodată de acele mâncăruri exotice. Și de data aceasta, masa delicioasă și ambianța de o discreție primitoare și atentă ne-au încântat. Am discutat, evident, despre vecina noastră, întrebându-ne dacă nu cumva Diane a dat tot acel spectacol știind că noi o privim.

– Nu cred, spunea Steve. De unde putea să știe că sumtem pe terasă?

– Nu-mi dau seama... Dar și din cameră o putem vedea foarte bine.

– Nu. Am...

Steve ezita.

– Am încercat eu. Este prea departe, unghiul nu este bun, nu se vede mai nimic...

– Aa! am exclamat, voind să par jignită. Am observat eu că stăteai cam mult pe la fereastră!

– Vrei să spui că Diane te-a șocat? Ori că te-a lăsat indiferentă?

– Ei, n-aș merge chiar așa departe...

Ne-am privit în ochi și, sub imperiul acelor amintiri excitante, nu am avut amândoi decât un gând: să mergem acasă cât mai repede.

Odată ajunși, ne-am grăbit să deschidem ferestrele și ușile largi dinspre terasă. Atât eu, cât și Steve detestăm aerul climatizat. Din apartamentul vecin se auzeau ritmurile unui hard-rock. Nu am aprins nici o lumină și i-am șoptit lui Steve să vină mai repede.

Salonul Dianei era inundat de o lumină multicoloră. Efectul era cel al unei săli de spectacol scăldate în roșu, albastru, portocaliu. În acest decor straniu se vedeau două trupuri, al Dianei și al unui alt bărbat, diferit de cel de data trecută. Ea era în genunchi pe canapea, cu coatele sprijinite de spătar, cu fesele-i superbe deschise către un tip solid, cu părul lung și șaten, construit ca un jucător de base-ball.

– Vino în cameră, îmi șopti Steve, ca și cum vecinii ne-ar fi putut auzi. Salonul Dianei se vede mai bine din interior.

– Da, ai dreptate. Hai!

Era adevărat, se vedea mai bine. Diane era

în aceeași poziție, dar tipul, care cu câteva minute în urmă stătea nemișcat în spatele ei, acum părea că explorează trupul femeii în cele mai mici amănunte. Bărbatul se masturba cu o mână, în timp ce cu cealaltă o mângâia pe Diane. Degetele-i abile pătrundeau în interiorul cuibului mustos, apoi intrau între fese și iar în față. Fundul Dianei era ametitor. Și poate de aceea tipul nu se sătura sărutându-l, trecând cu buzele și cu limba pe fiecare centimetru pătrat de fesă rotundă și catifelată. Dar pe mine, ca femeie, mă fascina mâna cu care se masturba: era mare, generoasă, peste dimensiunea obișnuită. Cu toate acestea, abia de acoperea jumătate din lungimea penisului său gigant. Nu văzusem niciodată unul atât de enorm! Excitați la culme, Steve și cu mine ne-am smuls literalmente hainele de pe noi. M-am așezat, la fereastră, în aceeași poziție ca Diane, iar Steve îl imita întocmai pe tipul de vizavi, mângâindu-mă din ce în ce mai intens. Apoi l-am văzut pe tip intrând în Diane. Mi-am zis că o asemenea grosime trebuia să-i cauzeze oarecare durere vecinei noastre. Dar ce priveliște! Bărbatul o pătrundea încet, foarte încet, centimetru cu centimetru. Se părea însă că Diane era foarte nerăbdătoare, deoarece brusc s-a înfipt în el cu o puternică împinsătură înapoi. Steve făcea exact același lucru și eu la fel. Dimensiunea sexului pe care-l simțeam umplându-mă nu era aceeași ca a tipului de vizavi; dar, din moment ce era acolo, în spatele meu, în mine, totul era perfect... Nepierzându-i nici o secundă din ochi pe cei doi, ne-am sincronizat ritmul cu al lor. Trupurile celor doi

– suple, strălucitoare, dezlănțuite – mă fascinau. Sânii mari ai Dianei se mișcau cu aceeași frenezie, în aceeași rapidă cadență ca stăpâna lor și amantul acesteia. Privindu-i cu lăcomie, mai mult ghiceam decât vedeam enormul sex al bărbatului înfigându-se în Diane din ce în ce mai adânc, cu fiecare mișcare.

Bărbatul accelerà ritmul și Steve la fel. Tresăream de plăcere sub loviturile lui Steve și sub atingerea lui puternică pe fese, privind cu nesaț celălalt cuplu. Cei doi bărbați încetiniră în același timp, făcură o pauză, aplecându-se peste noi și devorându-ne umerii, gâtul, jucându-se în părul nostru, pentru ca imediat să înceapă a ne pătrunde iar și iar și iar... într-un ritm de-a dreptul îndrăcit, care nouă ne crea o plăcere sublimă, ducându-i pe ei, în același timp, la un orgasm violent. Steve m-a întors cu fața către el, m-a așezat pe marginea ferestrei, mi-a desfăcut larg coapsele, buzele gurii lui unindu-se cu buzele surescitate ale sexului meu flămând, procurându-mi cu limba-i expertă un orgasm ce doream să nu se mai termine. Ce s-a mai întâmplat cu ceilalți doi, n-aș putea să spun. Aveam un singur regret: în ciuda intensității extraordinare a plăcerii, totul a fost puțin cam scurt.

– Crezi că nu ar trebui să-i mai privim? l-am întrebat pe Steve, respirând încă greu.

– De ce? Nu văd nimic rău în asta... Și apoi, între a-i privi și a vedea un film, alegerea pare limpede, nu?

– Dacă mă gândesc la ce filme alegi tu, zău că ai dreptate...

– Așa e, doamna mea, de data viitoare o să le alegi tu, da?

– Poate că nu va mai fi nevoie de nici un film... nu crezi? Mai ales dacă Diane își va schimba săptămânal partenerii... „Cu toate că tipul de azi, din punctul meu de vedere, ar putea fi păstrat mai mult timp", mi-am spus numai pentru mine.

Diane își schimba partenerii cu regularitate. Tipul cu părul lung mai veni pe la ea de câteva ori, dar noi ajungeam prea târziu pentru a putea profita din plin de activitatea febrilă a celor doi. Într-o seară, venind acasă, i-am surprins certându-se cu aceeași ardoare cu care își împărtășeau plăcerea. Apoi tipul plecă, trântind ușa cu putere. Nu l-am mai văzut vreodată. Păcat...

La câteva zile după acea dispută, venind eu mai devreme de la serviciu, m-am întâlnit cu Diane pe palier. Ne-am salutat și ea, zâmbindu-mi prietenește, mi-a mărturisit că avea poftă de un cinzano pe care se ducea să-l cumpere. Câteva minute mai târziu m-a sunat, întrebându-mă dacă nu doream să trec pe le ea să bem un pahar. Am acceptat, Steve urmând să vină acasă mai târziu. În plus, eram foarte curioasă, deoarece nu o cunoșteam decât sub aspectul vieții ei sexuale.

Stăteam împreună pe terasă, cu câte un pahar de cinzano în față, pe o măsuță elegantă, a cărei tăblie era din oglindă. Vorbeam despre toate și despre nimic în mod special. Am aflat că fusese actriță, meserie pe care o abandonase neîntrezărind o reușită așa cum își dorise. În ceea ce privește desele schimbări ale partenerilor, mi-a spus doar că mai demult fusese foarte nefericită și că acum nu voia să mai piardă timpul. Dacă după o săptămână sau două tipul nu îi convenea, pur și simplu căuta altul. A mai adăugat și că nu dorea să fie prea mult timp împreună cu același bărbat, de teamă ca sexul să nu devină ceva monoton. Mi-am reținut un surâs pe care-l simțeam înflorind în colțul gurii...

Sfârșitul după-amiezii trecu agreabil, pe fondul unei conversații mai mult sau mai puțin superficiale, eu nespunând nici un cuvânt despre „spionajul" nostru. După ce am golit câteva pahare, care mă aduseseră într-o stare de plăcută euforie, m-am ridicat de pe scaunul la fel de elegant ca și măsuța cu oglindă și am plecat mulțumindu-i Dianei pentru invitație, pretextând că Steve trebuie să apară dintr-un moment într-altul.

Când am intrat în apartamentul nostru, telefonul suna. Era Steve care-mi spunea că pleacă spre casă în câteva minute, după ce termină întâlnirea cu ultimul client. M-am întins pe canapea cu o carte în mână, pregătindu-mă să citesc, când am auzit, de la Diane, acordurile unui jazz. Am privit pe fereastră și am văzut-o pe vecina noastră pe terasă, cu un prosop înfășurat în jurul corpului, cu părul ud. În lumina minunată a crepusculului, am observat că ieșise de sub duș fără să se șteargă, ultimele raze de soare dînd pielii ei un reflex auriu strălucitor. Diane privea drept înainte, absentă, cu un aer melancolic. Apoi se întinse pe un șezlong, închise ochii și își trase de pe ea prosopul care o acoperea.

Avea un corp magnific... O mai remarcasem de multe ori, dar văzând-o astfel, singură, nemișcată, am admirat-o încă o dată. Și în clipa aceea am fost aproape sigură că Diane știa că o privim. Parcă citindu-mi gândul, își întoarse capul în direcția mea, mă văzu sau ghici că sunt acolo, pe canapea, și surâse. Apoi luă o mică stropitoare, cu care își uda de obicei mușcatele, o aplecă leneșă peste piept și lăsă să curgă un duș blând pe care-l întinse pe trupu-i voluptuos. Briza ușoară o făcu să se înfioare. Diane închise ochii, mângâindu-și sfârcurile deja întărite ale minunaților ei sâni. Vedeam cum pieptul i se ridica din ce în ce mai mult în ritmul tot mai alert al respirației, simțeam cum fiorul plăcerii i se răspândește în trup. Diane își ridică brațele, își masă gâtul, apoi cobori înspre sâni, îi cuprinse într-un gest lent, privind nostalgică în gol. Sfârcurile erau acum și mai ridicate, mai îndrăznețe, mâinile Dianei mângâind cele două minunate coline din ce în ce mai intens.

Niciodată nu fusesem atrasă sau excitată de vreo femeie și nu pot spune că Diane îmi inspira asemenea trăiri. Dar acum, atitudinea ei dezinvoltă, senzualitatea corpului ei sublim îmi treziră simțurile într-un mod de-a dreptul brutal. Nu doream să o ating sau să fac dragoste cu ea. Însă îmi simțeam trupul arzând, însetat de mângâieri speciale. O priveam și mă simțeam eu în trupul ei, îi gustam atingerile. Cu ochii la ea, m-am dezbrăcat, aveam senzația clară că mă vede, iar corpul îmi forța mintea să ignore semnificația unui asemenea comportament. M-am așezat în

aceeași poziție ca și ea, începând să-mi mângâi sânii nu atât de generoși, dar la fel de plini de dorință.

Una din mâinile Dianei cobora încet spre pântece, apoi mai jos, atingând încet, apoi cu îndrăzneală, micul triunghi întunecat dintre coapse. Își desfăcu picioarele, degetele frământară carnea dură, apoi pătrunseră în intimitatea trupului ei. Cealaltă mână coborî și ea, nu înainte de a și-o fi umezit în gură, și se opri pe micuța formație cărnoasă aducătoare de atâtea plăceri. Ritmul Dianei era foarte lent, mie fiindu-mi greu să-l urmez, pentru că eram deja foarte excitată și nu mai aveam răbdare. Când îmi dădeam plăcerea singură, preferam să ajung cât mai repede la extazul atât de așteptat. Dar Diane mă învăța să-mi ofer mai mult decât o plăcere de moment. Îmi simțeam trupul reacționând diferit la aceste mângâieri prelungi, exasperant de lente. Diane crescu imperceptibil ritmul, ajungând pe nesimțite la o adevărată frenezie. Chipul ei exprima fără reținere ceea ce simțea: surâsul vag se schimbase într-o concentrare intensă, apoi fața i se crispă. Se opri brusc, forțându-și brațele să revină spre sânii voluptuoși și își strânse puternic coapsele una de alta. Apoi fața i se destinse. După o scurtă pauză, începu să mimeze strîngerea în brațe a unui partener imaginar.

Cu un gest ezitant, coborî brațele spre abdomen, apoi mai jos, începând să se mângâie visătoare cu ambele mâini. Cred că nu ajunsese la plăcerea supremă. Mă simțeam atât de apropiată de ea în acele momente,

încât aveam convingerea că nu ar fi putut ajunge la orgasm fără mine. Am început să mă mângâi în același timp cu Diane, pentru ca plăcerea să crească în noi în același timp. Captivată de reflexul roșiatic al soarelui în picăturile de apă ce-i acopereau încă trupul, priveam cum își mușcă buza inferioară, cum îi palpită pântecele plat, dar atât de feminin, simțeam cum urcă plăcerea în ea ca o lavă incandescentă a cărei irumpere era iminentă, inevitabilă... Și atunci intră Steve.

Mă privi un moment, păstrând liniștea. Se apropie de mine ca să observe la ce priveam cu atâta intensitate, ce anume mă adusese atât de aproape de extaz. Și brusc pantalonul i se umflă să se rupă.

– Vino...

Am încetat să mă mai mângâi și am văzut că pentru Diane sosirea lui Steve nu rămăsese neobservată. Își încetinise mișcările, așteptând să vadă ce urmează. Steve se așeză la picioarele mele, sărutându-mi gambele, coapsele...

Când limba începu să-i alunece spre sexul meu, abia m-am putut abține să nu strig. La contactul ei ferm, repetat, cald, umed, simțeam că explodez. Diane, la rându-i, acceleră ritmul. Capul i se agita cînd la stînga, când la dreapta. Se ridică, apoi îngenunche pe scaun, cu copasele larg desfăcute, cu spatele arcuit. Cu o mână își apucă sânii și-i duse spre buze, în timp ce cealaltă se agita frenetic între coapse. Simțeam că extazul o va cuprinde dintr-o secundă în alta și voiam să împărtășim plăcerea în același timp. De aceea m-am

abandonat mângâierilor presante ale gurii lui Steve care, simțindu-mi dorința, m-a pătruns cu degete abile, fără a înceta cealaltă sublimă atingere. Când Diane și-a eliberat superbii sâni, coborându-și ambele mâini spre sursa de extaz a trupului ei, am avut un orgasm atât de puternic, încât mi-am simțit abdomeul contractându-se ritmic preț de un minut întreg.

Diane, fremătândă, se întinsese din nou. Nemaiputând aștepta, Steve intră violent în mine, înfigându-se cu toată forța, alunecând rapid în interiorul meu cald și ud. M-am ridicat de pe canapea și m-am așezat peste el, ghidându-i mișcările și impunându-i ritmul pe care eu îl doream. Ne iubeam cu înverșunare, vaginul meu înghițindu-l lacom cu totul, presându-l cu mușchii, reținându-l cu dragoste. După ce, un timp, s-a lăsat manevrat, Steve m-a răsturnat pe canapea, punându-și picioarele mele pe umeri. Cu mișcări puternice, aproape brutale, care-mi creau o plăcere nebună, explodă în sfârșit în mine...

– Mai crezi că Diane nu știe nimic?

– Nu, bineînțeles că nu cred.

– Să știi că mi-a plăcut felul în care m-ai așteptat.

– Plăcerea este de partea mea.

Se scurseră vreo două săptămâni fără să o mai vedem pe Diane. În tot acest timp, în apartamentul ei părea că nu locuiește nimeni. Steve și cu mine eram foarte dezamăgiți, mai ales că ultima seară în care o văzusem pe vecina noastră fusese foarte palpitantă. De fiecare dată când făceam dragoste, încercam s-o vedem pe Diane, s-o zărim măcar. Degeaba!

Într-o dimineață, când plecam la serviciu, portarul îmi spuse că Diane se mută din imobilul nostru și mă întrebă dacă nu știu pe cineva care ar vrea să ocupe apartamentul care rămânea liber. I-am răspuns că nu știu pe nimeni, dar că o să vorbesc și cu Steve. Eram tristă și știam că Steve îmi va împărtăși sentimentul. Gata, se terminase cu serile noastre de „observație". Asemenea vecini nu se întâlnesc prea des...

Asta era! Oricum, avusesem o șansă cu care nu oricine se întâlnește! În săptămânile ce au urmat plecării Dianei, ne-am distrat urmărindu-i pe cei care veneau să viziteze apartamentul. Încercam să ni-i imaginăm în postura Dianei. De exemplu, cuplul de vreo șaizeci de ani, care abia de se priveau unul pe altul și care fuseseră de-a dreptul scandalizați de pereții acoperiți cu oglinzi ai dormitorului? Nici într-un caz! Sau grasul acela cu barbișon, care-și purta canișul în brațe? Imposibil! Oare tipa singură, care venise cu trei pisici după ea? Nu, n-aș crede! Mama și fiul adolescent? Nici atât! Dar cuplul acela de vreo treizeci de ani, cu alură de tineri căsătoriți care se țineau veșnic de mână? Situația devenea interesantă...

Cei care au luat apartamentul au fost tinerii. Pe Diane nu am mai văzut-o niciodată, nici măcar în ziua în care un camion uriaș a venit să-i încarce lucrurile. Câteva zile mai târziu, i-am invitat pe cei doi să zicem proaspăt căsătoriți la noi în vizită. Păreau foarte obosiți și aveau o expresie oarecum rătăcită.

– Ne cerem scuze, dar mutatul ne-a cam terminat. Doamne, câtă muncă! Și ce ferestre! Ce interesant le-ați decorat!

– Și pentru noi ferestrele au fost o problemă. Dar panorama este superbă, trebuie să recunoașteți!

După ce am flecărit un timp despre astfel de lucruri, cei doi au plecat. Erau simpatici și erau într-adevăr proaspăt căsătoriți, așa cum ne imaginasem.

Steve privea visător. Ochii îi căzură pe minuscula mea rochie și brusc îi sclipiră în mii de lumini. Arăta ca un adolescent înfierbântat.

– Ești obosită?

– Depinde...

– Am o idee...

Dădu perdelele la o parte și deschise larg ferestrele. Apoi puse un disc cu blues-uri și aprinse două aplice care împrăștiau o lumină blândă, chihlimbarie. Noii noștri vecini tocmai ieșiseră să ia aer pe terasă.

Steve se apropie de mine și începu să mă muște ștrengar de ureche, să mă sărute insistent pe gât.

– Îmm! Ce faci?

– M-am gândit să le urăm bun venit.

Mă luă în brațe și mă aduse lângă fereastră...

mătăsuri și dantele

Mathieu a găsit chiloțeii abia după ce a ajuns acasă. Ca în fiecare sâmbătă dimineață, fusese să-și spele lenjeria la spălătoria automată din colțul străzii. La ora aceea matinală, locul era pustiu și liniștit. Așteptând ca mașina să-și termine programul, citea o revistă pe care și-o cumpăra în drum. Pe scurt, o dimineață de sâmbătă obișnuită, în sunetul liniștitor al mașinii de spălat, urmat de cel relaxant al uscătorului.

La întoarcerea acasă, când a răsturnat din coș rufele curate, pe care nici măcar nu se ostenise să le plieze, i-a văzut: o pereche de chiloței minusculi, din mătase roz, bordați cu o dantelă delicată. I se păreau foarte mici. Nu era expert în a aprecia mărimea veșmintelor feminine, dar putea totuși să-și imagineze cu

ușurință fesele micuțe care ar fi încăput în acel articol de lenjerie intimă. Evident, nu era genul pe care o mamă l-ar cumpăra pentru fiica ei.

Trebuia, desigur, să se întoacă la spălătorie și să lase chiloții la vedere, mai la o parte, în așa fel ca purtătoarea lor să-i vadă și să-i recupereze. Dar erau atât de frumoși!... Și el atât de singur!... Dacă i-ar fi luat altcineva? După ce reflectă un timp, hotărî să-i păstreze. Trecându-și degetele peste țesătura mătăsoasă, nu se putu împiedica să emită tot felul de ipoteze. Încet-încet, ca din neant, sub ochii săi uimiți luă formă o fată frumoasă, cu păr negru și lung, ce-i cădea în cascadă pe spate. Tânăra ținea minusculul chilot în mână, balansându-l alene între picioarele-i lungi și mătăsoase. Viziunea îl făcu să simtă jar între coapse.

Mathieu decise că venise timpul să nu se mai gândească la lunga perioadă de abstinență din viața personală, pe care găsirea incitantului chilot i-o adusese dureros în minte. Punându-l pe fotoliu, fu încântat de recenta sa hotărâre și-și spuse că o să-l ducă înapoi săptămâna următoare. Până atunci, putea foarte bine să-l lase mereu undeva, la vedere, deoarece imaginea lui îi făcea bine. Era atât de singur... Bineînțeles, dacă în apartamentul său și-ar fi făcut apariția vreo prezență feminină, l-ar ascunde imediat.

Săptămâna următoare se scurse fără ca Mathieu să înapoieze chiloțeii. Își dăduse foarte repede seama că-i plăcea să-i vadă acolo, pe fotoliul său preferat. În felul acesta, când se întorcea acasă avea impresia că este și el așteptat de cineva. Ce fantezie agreabilă!

Sâmbăta următoare uită de minusculul obiect, deși era aproape singurul ornament din austerul său apartament. Abia când își puse rufele în mașina de spălat își aminti că nu i-a adus. „Acum e prea târziu. Dacă o să văd o femeie având aerul că ar căuta ceva, îi voi spune despre obiect; sau, mă rog, văd eu ce fac." Nefiind în nici un fel grăbit, hotărî să rămână un timp oarecare în spălătorie, cu toate că era puțin probabil ca vreo femeie să vină să caute un chilot și să mai și întrebe de el. Pentru ziua aceea, Mathieu nu avea un program deosebit. De altfel, cele mai multe dintre cunoștințele sale îl socoteau puțin bizar. De exemplu, era permanent ridiculizat pentru că-și spăla rufele sâmbăta foarte de dimineață, deoarece ceilalți socoteau că acea zi din săptămână ar fi trebuit, în mod normal, să fie dedicată lenevirii în pat până mai târziu.

De felul său, era un matinal, trezindu-se devreme de tot în fiecare zi. Programul său de viață era foarte diferit de cel al colegilor de serviciu, care se distrau în baruri cu muzică bubuitoare, petrecându-și pe acolo nopți în șir, distracție prea puțin atrăgătoare pentru Mathieu. Și nu pentru că nopțile sale ar fi fost pline sau mai bine folosite. Acum era după un an și mai bine de când își impusese o abstinență totală. Nu dorise să stabilească, în acest sens, vreun record. Pur și simplu așa a hotărât într-o zi.

Ultima lui aventură fusese un dezastru. Avusese proasta inspirație să aibă o realție cu una dintre clientele sale și faptul acesta luase o turnură proastă. Femeia îi spusese abia după

două luni de când se întâlneau că, de fapt, era măritată. „Și încă sunt foarte îndrăgostită de soțul meu", adăugase ea. Poate că el nu înțelegea cum trebuie natura umană; însă persoana aceea nu se comportase ca și cum iubea pe altcineva. Legătura lor fusese chiar foarte tumultuoasă. În fine, fusese obligat să termine povestea.

Mathieu era și foarte timid. Geneviève, prietena lui dintotdeauna, se amuza dându-i și acum „meditații" la materia „arta de a seduce". Geneviève și el își petrecuseră copilăria și adolescența împreună. Aproape toată viața, căci erau foarte tineri. Fuseseră ca frații. Mathieu o învățase să joace hochei și baseball, în timp ce ea se străduia să-i aranjeze întâlniri cu fete fără obligație. Rezultatul acestor lecții, de ambele părți, fusese mai mult decât modest.

Tinerele prezentate arătau bine, de cele mai multe ori, dar ceva parcă le lipsea. Simplul fapt că, doar după o cină împreună, sperau să aibă cu el o relație durabilă îi dădea o stare de rău. Se simțea blocat, obligat să adopte, de cele mai multe ori, o atitudine care nu-i era proprie. Aranjamentele acelea i se păruseră lui Mathieu prea complicate. Încercase să-i explice toate acestea lui Geneviève, dar ea nu renunța niciodată la ceva care credea că e bine. Era foarte încăpățânată. Ce mai, iadul pavat cu bune intenții!

Jocul ei de hochei se îmbunătățise, nu era deloc rău pentru o fată, la fel și cel de baseball. Dar, cam atât. Nu excela în nici un fel. Mathieu nu apucase să vadă în ea și altceva

decât un băiețoi – ceea ce Geneviève fusese în toată copilăria și adolescența. Era frumoasă, sau poate numai drăguță, dar dragostea ei pentru sport îi diminuase feminitatea. Nu se simțise niciodată atras de ea ca femeie. Poate tocmai de aceea vorbea cu ea foarte liber despre fetele cu care ieșise în decursul timpului, forfecându-le sau lăudându-le. O iubea ca pe o soră. Dar i-ar fi plăcut să întâlnească o fată ca Geneviève. Sau aproape ca ea.

Cum se gândea el așa, mașina de spălat se opri. Își puse rufele în coș, verifică să nu-i lipsească ceva, și se îndreptă încet spre casă, parcă împovărat de singurătatea ultimului an. Ajunse, se schimbă de haine și porni spre întâlnirea cu Geneviève. Mergeau amândoi la hochei.

* * *

S-au întors împreună la el acasă, pe la ora două după-amiază. Erau înfometați. Aerul curat și exercițiul fizic le făcuseră bine. Mathieu trecu în bucătărie să prepare câteva sadvișuri consistente, căci aveau de gând să mănânce în parc, împreună cu câțiva amici care fuseseră și ei la hochei.

– Până pregătești tu mâncarea, îți aranjez eu rufele astea spălate, bine? zise Geneviève

– Lasă-le așa. O să le pun la loc diseară.

– De ce? Dacă tot am timp... Și apoi, am văzut că ai niște șosete găurite.

Mai avea de pregătit doar sucul de fructe, când simți prezența fetei în spatele lui. Geneviève stătea în ușa bucătăriei, cu un superb sutien din mătase roz în vârful degetelor:

– Îmi ascunzi ceva?

– Nimic. Unde l-ai găsit?

– În coșul tău de rufe, misteriosule! Hai, povestește-mi! Nu mă mai ține pe jar! Aventurile tale sunt destul de rare în ultimul timp.

– Dar te asigur că... Stai puțin!

Și Mathieu îi luă sutienul din mână și-l examină atent.

– Nu mai face pe idiotul. Ce vrei să vezi? Al cui este?

–Ai răbdare.

Merse spre fotoliul pe care ținea chilotul găsit cu o săptămână în urmă. Nu-l găsi, își aminti unde era, îl luă și-l aduse fetei. Constatară împreună că se potrivea perfect cu sutienul.

– Extraordinar!...

– Bine. Uite, dacă nu vrei să-mi spui adevărul, inventează ceva, orice.

– Nu inventez nimic. Sâmbăta trecută, când am venit acasă, am găsit chilotul ăsta între rufele mele. Trebuia să-l duc înapoi la spălătorie. Iar azi a apărut și sutienul! Cam ciudat, nu crezi?

– Da! Sigur, bineînțeles, îi replică fata cu un aer neîncrezător.

– Îți jur că ăsta e purul adevăr! Ce întâmplare! Cu toate că pare cam mult pentru o întâmplare, nu?!

– Chiar așa! Dacă tu numești asta întâmplare...

Și discuția se opri aici. Dacă Geneviève nu voia să-l creadă, era treaba ei. Dar în nici un caz nu o să-i spună că, de fapt, a oprit chilotul

în mod deliberat și că se hotărâse să nu-l mai ducă înapoi. Iată cum se întâmplase. Miercurea trecută, cu ochii ațintiți în ecranul televizorului, își plimba mâna agale pe marginea fotoliului pe care stătea. La un moment dat, degetele întâlniră ceva fin, vag cunoscut. Era minusculul chilot de mătase cu dantelă pe margine. Își imagină imediat ce s-ar întâmpla dacă frumoasa brunetă din viziunea lui, căreia, fără îndoială, îi aparținea acest obiect, ar suna pe neașteptate la ușă și l-ar cere înapoi. El ar pofti-o înăuntru, ea n-ar refuza și, în acordurile unei muzici de-abia auzite, s-ar dezbrăca în fața lui, cu gesturi precise și hotărâte, încărcate de dorință. Bruneta rămânea doar în sutien și cerea chilotul, adresându-i lui Mathieu un surâs încurajator. Apoi tânăra și-ar duce un deget la gură, și-ar desena conturul buzelor, și-ar umezi degetul, după care l-ar coborî spre vulva-i acoperită de un mic petic de blăniță neagră, în care s-ar pierde insidios... Mathieu își amintea că în acel moment al fanteziei sale erotice își deschisese fermoarul pantalonilor pentru a-și elibera sexul care stătea să-i pocnească. Deja gemea de plăcere. Nu fu nevoie decât de câteva mângâieri pe membrul dur cu chilotul acela mătăsos, pentru a termina... Noaptea l-a luat cu el între cearșafuri, unde rămăsese până adineauri, când i l-a arătat lui Geneviève, pentru a descoperi că făcea parte dintr-un același compleu cu sutienul găsit tot în coșul de rufe. Materialul era același, dantela la fel.

Se vedea limpede că Geneviève era

convinsă că el trăia o aventură despre care, din cine știe ce motive, nu putea vorbi. „Poate din timiditate...", gândea ea, plimbându-se prin casă cu sutienul într-o mână, amuzându-se de figura perplexă a prietenului ei din copilărie. Zâmbind malițioasă, îl întrebă:

– Nu mergem odată să mâncăm? Mor de foame! Hai, că ne așteaptă prietenii!

* * *

Seara, Mathieu a refuzat invitația fetei și a băieților din echipa de base-ball, care-și propuseseră să-și petreacă noaptea la discotecă. Era deja târziu, iar el își băuse cota de bere pentru o zi de sâmbătă. La picnicul din parc, Geneviève lansase deja zvonul că el are o aventură secretă, despre care nu vrea să vorbească nimic. Amicii îi puseseră zeci de întrebări și nu-l slăbiseră deloc până când Mathieu nu inventase ceva ca să scape de ei.

Ajunse acasă ușor supărat pe Geneviève, dar destul de obosit ca să nu-i pese prea mult. Aprinse radioul și încercă să citească dintr-o revistă câteva articole interesante. Lăsându-se să cadă pe canapea, simți ceva tare sub el. Era sutienul buclucaș, pe care Geneviève îl lăsase la voia întâmplării. Îl ținu delicat de o bretea, încercând să-și imagineze forma sânilor care-l umpleau. Îi ghici destul de mici, dar tari, bine formați, de culoarea pielii bronzate. Căută și găsi și chilotul și așeză ambele articole pe canapea, unul sub altul. Mental, desenă trupul pe care ar fi încăput aceste obiecte.

Era subțire, mai degrabă micuț, având

curbe ușoare, deloc pronunțate sau vulgare. Dacă ar fi cunoscut-o... Oh, dar aproape o cunoștea! Imaginea ei se preciza mai bine acum, când avea ambele obiecte lângă el. Era genul acela de femeie care purta numai veșminte elegante, care-i accentuau feminitatea; avea precis picioarele lungi, ceea ce o făceau să pară mai înaltă. Părul, lung și negru, era prins într-un fel de coc pe care-ți face o plăcere imensă să-l desfaci și să vezi cum pletele curg, libere, îmbrăcând în noaptea lor bijuteria aceea de femeie...

Necunoscuta apăru în fața ochilor lui, cu degete lungi, strânse pe nasturii rochiei elegante. Are de gând să se hotărască oare? Și... iată! Își dezvelește pieptul, apoi sânii tainic cuprinși de sutienul roz, a cărui culoare contrastează cu pielea ei mată, de superbă creolă. Rochia bine ajustată cade la pământ, pântecele ei plat se lasă privit până la dantela fină care mărginește minusculul chilot din mătase. Avea, așa cum bănuise, picioare foarte lungi și fine, minunate în ciorapii de culoarea pielii...

Privind cu ochii minții la fantasma lui, Mathieu începu să-și mângâie membrul ce tresărea deja. Mișcările îi deveniră mai vii, mai rapide... Femeia își dezgolea sânii, gata să-i ofere mâinilor și gurii lui. Mathieu se apropie de acest dar și-i sărută pe rând. Părul ei căzu în cascadă pe pieptul dezgolit, dându-i un aer ireal și diafan. Era lângă el pe divan, cu picioarele-i lungi încolăcite în jurul șoldurilor lui. Dori să-i mângâie talia fină, fesele micuțe, dar ea se ridică și ajunse plină de dorință în

fața lui. Înainte ca bărbatul s-o cuprindă în brațe, femeia se întoarse, își flutură coama întunecată și se lăsă pe coate și pe genunchi, într-o poziție care-l invita insistent. Înregistră fiecare amănunt: chilotul și sutienul cu bordură de dantelă, ciorapii fini, părul atât de excitant... Apoi ea se întoarse spre el, îi sărută bărbăția cu tandrețe, i-o aspiră, i-o sorbi cu nesaț, primindu-i în gură preaplinul plăcerii atunci când el nu se mai putu reține. Apoi reluară jocul și, ducându-l până la marginea extazului, se oprea și începea să-l tortureze din nou... Mathieu nu reuși să îndure prea mult supliciul, închise ochii și adormi pe canapea, având în mâna care-i zăcea pe burtă un obiect roz, din mătase, brodat cu dantelă.

* * *

Din seara aceea, evenimentele se succedară amețitor. Mai întâi de toate, Mathieu începu să viseze cu ochii deschiși în orice moment al zilei, nu numai seara. Nu făcea decât să se gândească la ansamblul din mătase! Instantaneu, simțea dorința invadându-l. Era ca un armăsar care ar fi sărit pe prima venită. Situația dură două săptămâni încheiate. Era permanent tensionat, irascibil, nesuferit. Se masturba de mai multe ori pe zi. Sub duș, dimineața și seara, înainte de culcare, noaptea, în timpul zilei, la serviciu, când dispărea într-o toaletă și se descărca rapid. Oare se întorcea în adolescență?! Asta nu ar fi fost bine deloc. Dar nu era capabil să se controleze.

Într-o seară, la o bere cu prietenii, plecă de lângă ei și se așeză lângă o tânără necunoscută, la bar. Pentru un timid ca el, era un record! Băuse cam mult și se simțea demoralizat; nu se putea întoarce în starea asta acasă! Trecu la atac și atitudinea lui prinse. După câteva ore de conversație, îl invită la ea acasă.

Era înaltă și blondă, nu prea frumoasă, dar pentru moment asta nu conta. Avea nevoie de o femeie, atunci, imediat! L-a servit cu o bere, așa cum o dorea el, nu prea rece. Apoi a îmbrățișat-o, trecând direct la atac, ducându-și mâna în chilotul ei. Tânăra părea că atâta așteaptă. Respira deja precipitat. Febrilă, i-a desfăcut pantalonii. Sexul lui tresărea nervos, dornic de a cunoaște și altceva în afară de mâna lui, ceva cald, feminin, o menghină musculoasă... Nici unul nu a fost dezamăgit.

Fata și-a smuls pur și simplu rochia, la fel de nerăbdătoare ca și el. Mathieu nu s-a lăsat rugat. A lipit-o de el și așa, îmbrățișați, au ajuns în pat. Ea a trecut deasupra și, după o primă oară, rapidă, în care s-au descărcat de tensiunea îndelung acumulată, au experimentat împreună tot felul de figuri. Ea avea o imaginație vie și suplă. Și părea că nu se mai satură. S-au iubit frenetic de nenumărate ori până când, epuizați, adormiră îmbrățișați.

Când s-a trezit, Mathieu nu înțelegea unde e. În plus, avea o durere de cap îngrozitoare. Durerea deveni de nesuportat când privi la fata care dormea lângă el. Prima reacție fu să sară din pat, să se îmbrace și să plece. Oare ce se întâmpla cu el? Unde îi erau principiile? Se degradase atât de mult încât ajunsese să se

culce cu o necunoscută care nu era nici măcar frumoasă?! Simțea că îi vâjâie capul! Încercă să se liniștească. Respiră adânc, în speranța că se va calma. Își rememoră cele întâmplate. Strict sexual, se simțise foarte bine. Chiar nu avea ce să-i reproșeze necunoscutei de lângă el. Îi satisfăcuse toate fanteziile, ba chiar și pe deasupra! Dar dacă era una din acealea care-și petrecea fiecare sfârșit de săptămână cu un alt bărbat? Avu un frison.

Nu voia decât să plece. Trebuia oare să-i lase numărul de telefon? Dar n-avea nici un fel de dorință s-o revadă. Pe de altă parte, nu putea pleca așa, ca un hoț, după ce petrecuseră noaptea împreună. Își dădu seama că nici măcar nu știe cum o cheamă. Văzu pe o măsuță o factură de la compania de telefoane. Presupuse că era a ei. Notă numele și adresa pe o hârtie pe care o puse în buzunar. Apoi îi lăsă un bilet: „Sunt dezolat, dar a trebuit să plec. Mulțumesc pentru tot. A fost minunat. O să te sun eu."

Își spunea că, probabil, ar fi trebuit să o trezească. Dar îi convenise să n-o facă. Oricum, i-ar fi fost mult mai greu să mintă cu glas tare decât în scris. Era sâmbătă, avea multă treabă acasă. Plecă din apartamentul fetei ca un laș, convins că ea se aștepta la un alt fel de comportament.

Cu toate că era cam târziu față de ora la care se ducea în mod obișnuit să-și spele lenjeria, trecu pe acasă, făcu un duș (simțea o nevoie imperioasă de a da jos de pe el murdăria de peste noapte), își puse haine curate și fugi la spălătorie.

* * *

Se îndreptă automat spre mașina pe care o folosea de obicei. Cum era încă destul de devreme, cele mai multe mașini de spălat nu erau ocupate. Își punea rufele în mașină, când observă în fundul cuvei un obiect. Îl apucă și-l scoase afară: era un ciorap de mătase, așa cum purta femeia imginară cu care făcuse dragoste pe canapeaua lui. Îl strânse cu grijă, dar rapid, și-l înfundă în buzunarul pantalonilor, atent să nu-l vadă nimeni. Ce noroc! În felul acesta va putea, în curând, să aibă o garderobă feminină completă!

Când rufele sale fură gata, le scoase în coș și amestecă micul obiect printre ele. Sosind acasă, îl căută (cât îi plăcea căutarea aceasta!) și îl găsi. Foarte fin, de culoarea pielii. La vederea lui, simți o erecție dureroasă împingându-i pantalonii. Puse noul obiect lângă celelalte două. Oare Sylvie, fata cu care-și petrecuse noaptea, ar purta astfel de veșminte? Dacă ar ruga-o să le pună pe ea, așa, de probă?!... Găsi bizar modul în care se masturba gândindu-se la o fată care, probabil, nici nu exista. Gândi totuși că fantasmele lui nu făceau rău nimănui. Renunță la gândul de a o suna pe Sylvie și de a o ruga să poarte lenjeria găsită (credea că i s-ar potrivi ca măsură) deoarece exista riscul imens de a distruge imaginea femeii ireale care-i bântuia imaginația. Și nu voia deloc să o piardă!

Când, după încă o săptămână, găsi și perechea ciorapului, se întrebă dacă toate acestea țineau de întâmplare sau dacă nu

cumva cineva anume urmăreau un scop precis. Cine avea oare interesul să se joace astfel cu imaginația lui? Dacă persoana exista, cu siguranță îl cunoștea, îi știa opbiceiurile.

Dar singura fată care îl cunoștea cu adevărat bine era Geneviève. Numai că ea nu era cu adevărat o fată, adică în sensul unei aventuri. Ea era sora lui. Mă rog, ca și sora lui. Geneviève nu ar purta niciodată astfel de veșminte! Erau mult prea sexi pentru felul ei de viață. Poate era doar o glumă, fără o intenție anume?! Așa cum o cunoștea el, Geneviève nu ar merge atât de departe! O să încerce totuși să o descoase în legătură cu acest subiect. Sau mai bine... Da, așa trebuia să procedeze! Se va duce la spălătorie mult mai devreme, ca să o prindă asupra faptului pe cea care-i juca festa asta! Își va pune planul în aplicare chiar sâmbăta următoare!

* * *

Mathieu ajunse la spălătorie cu o oră mai devreme. Pusese ceasul să sune, ca să nu piardă eventuala întâlnire. Misterul era prea mare. Considera că întâmplare nu poate fi. Voia să afle adevărul.

Dar în sala aceea mare nu era decât un bărbat în vârstă cu fiul său și o femeie trecută de mult timp de prima tinerețe. Micuță, drăguță, probabil fusese o frumusețe la vremea ei, dar mult prea în vârstă. „Dacă asta e femeia, își spuse el, am dat-o-n bară! Mai bine nu mă gândesc!"

Bărbatul avea doar haine... bărbătești.

Normal. Făcu un tur al mașinilor de spălat și de uscat, încercând să descopere un indiciu. Nimic. Când rufele sale fură gata, hotărî să mai stea un timp și să-i observe pe cei care vor veni.

Tot așteptând el așa, rememoră o... să-i zicem dramă (cu toate că tragi-comedie s-ar potrivi mai bine) care se petrecuse cu câteva zile mai înainte. Îi telefonase Sylviei și ea păruse încântată să-l audă. Își dăduseră întâlnire la ea. Nu se putuse abține să nu ia cu el lenjeria aceea fină a frumoasei sale imaginare. Situația era destul de delicată, căci se vedeau abia a doua oară. Dar tentația era prea mare ca să nu încerce. Așa cum intuise, Sylvie îl primi cu brațele deschise. Era destul de nerăbdătoare și-l trase în dormitor imediat. Văzând aerul lui indecis, crezu că nu o dorește. Mathieu nu știa cum să-și formuleze cererea. În final, scoase obiectele și i le arătă. Avea cu siguranță o figură lamentabilă, pentru că fata îl privi cu uimire, apoi cu neîncredere amestecată cu dispreț, i le smulse din mână, le privi, le aruncă mânioasă și îi strigă:

– Ce naiba sunt astea? Veșminte de la „fosta" ta? Ești bolnav la minte?! Pleacă de aici! Acum! Imediat!!

– Te rog! Nici vorbă de așa ceva! Dă-mi voie să-ți explic! Dacă nu vrei să le porți, nu-i nimic. Nici o problemă!

Mathieu o privi rugător. O asigură că veșmintele nu aparțin nici unei alte femei, mulțumindu-se să afirme că ar fi vrut ca ea să le poarte doar pentru delicatețea lor. Fata se

domoli, le ridică și se uită la ele cu atenție. Părea să aprecieze calitatea și frumusețea lor. Ezită un timp, apoi dispăru în baie și se întoarse după câteva minute.

Mathieu încercă să-și ascundă decepția: sutienul era prea strâmt, sânii ieșind dizgrațios afară, chilotul îi strangula pur și simplu coapsele, șoldurile i se revărsau peste marginea de dantelă. Era foarte dezamăgit. Voia să plece imediat. Dar nu fără acele obiecte.

– Îți mulțumesc că le-ai probat. Pur și simplu voiam să știu dacă măsura ți se potrivește.

– Voiai să mi le faci cadou? Drăguț din partea ta. Hai, vino, vreau să-ți mulțumesc așa cum trebuie...

El se apropie. Dar, la vederea tinerei care desfigura veșmintele ce-l făcuseră atât de fericit, îi dispăru orice dorință. Se simțea ca un trădător față de femeia visurilor sale. Ar fi vrut să i le ceară înapoi fără să o jignească, dar nu știa cum. Sylvie simți că ceva era în neregulă și dispăru în baie, de unde se întoarse într-o rochie simplă de casă, cu obiectele acelea în mână. I le întinse cu un zâmbet nehotărât și îi făcu semn să vină în pat. „Ce fac eu aici? își zise Mathieu. Fata asta nu-mi place deloc!"

– Sylvie, scuză-mă, dar sunt nevoit să plec. Poate... altădată. Bine?

– Așa, brusc, trebuie să pleci? Atunci de ce ai venit? Cred că aveam dreptate când am spus că ești bolnav. Asta ești! Un bărbat bolnav. Du-te la doctor! Pleacă! Afară! Să nu mă mai suni niciodată! Auzi? Niciodată!

Și l-a împins afară, trântind cu putere ușa.

Mathieu se simțea mizerabil. Își dădea seama că se purtase ca un gunoi. Însă pe stradă se surprinse examinând atent femeile, încercând să ghicească pe care s-ar potrivi lenjeria găsită în mașina de spălat. Oare se prostise de tot? Cum de ajunsese în patul unei necunoscute? Și de ce o mai sunase? Cum de-i trecuse prin cap tâmpenia de a o ruga să probeze acele obiecte? Și acum, pe stradă, obsesia asta de a găsi femeia care... Cerule! Trebuia să facă ceva cu viața lui înainte să o ia razna complet!

Brusc se rupse din amintirea acelei zile de coșmar. Mașina terminase demult de spălat. Nici o persoană de sex feminin nu mai intră în spălătorie. Își strânse hainele, căută în cuva mașinii, acolo nu era nici un obiect rămas, nici de-al lui, nici străin. Simți o anume decepție, dar și o ușurare.

Dar, săptămâna următoare, inima îi bătea nebunește în drum spre spălătorie. Oare era chiar obsedat? Nici de data asta nu găsi nimic. Starea de disperare în care se afla îl îngrijora serios.

Într-o zi, se surprinse examinând-o pe Geneviève cu ochii unui bărbat, nu ai unui frate, cum era obișnuit până atunci. Erau cu toții la un bar și Geneviève apăru puțin mai târziu, evident prost dispusă. Începu să discute animat cu Pierre, în timp ce Mathieu se întreba dacă ea ar încăpea în lenjeria „lui". Începuse să creadă că da, când realiză ce spunea Geneviève:

– Sunteți atât de orbi, voi, bărbații! Oare trebuie ca femeile să se arunce la picioarele voastre, strigând în gura mare, pentru ca voi

să le remarcați pe cele care trebuie? Cerule, sunteți atât de proști uneori!

Mathieu nu se putu împiedica să surâdă. Se gândi că dacă o femeie ar vrea să se facă remarcată de el, ar observa imediat! Sărmana Geneviève, iar are necazuri cu bărbații! Niciodată nu-i alege pe cei care trebuie! Pur și simplu, fata asta nu are deloc noroc!

Mai băură împreună câteva beri. Geneviève nu reluă discuția despre problemele ei. A doua zi fiind vineri, hotărâră să se întâlnească după.amiaza în parc, pentru o partidă de baseball. Fu, ca de obicei, un amestec de sport, râsete, bună dispoziție. Geneviève părea să fi uitat de necazurile ei din ajun. Starea-i proastă se risipise de tot. După meci, Mathieu o rugă să vină direct cu el acasă. Ea acceptă, cu condiția să-i dea voie să facă un duș. Ba a mai și adăugat în glumă: „Probabil că dușul tău nu a mai văzut de o veșnicie un trup de femeie! Să vezi ce șocat o să fie!"

Ajunși acasă, înainte de orice, mâncară ceva încropit la moment. Nici unul, nici altul nu erau pretențioși, dar erau foarte înfometați. Fata încercă să afle dacă găsise alte indicii despre misterioasa necunoscută care-și rătăcea chiloții pe unde nu te așteptai. El nu-i spuse nimic despre ciorapii ascunși printre lucrurile sale. Probabil că nu l-ar fi crezut, dar cu siguranță l-ar fi tachinat iar, răutăcioasă. Nici de Sylvie nu-i vorbise, dintr-o jenă ușor de înțeles. Fata îl ajută să aranjeze vesela și plecă la duș.

După câteva minute, Mathieu se gândi că

n-ar fi rău să iasă după niște bere. Nu mai avea deloc. Deschise ușa băii și o întrebă pe Geneviève dacă vrea ceva anume de băut. Fata îi strigă, încercând să reducă zgomotul apei, că e de acord cu berea. Mathieu vru să închidă ușa, dar ceva îl împiedica s-o facă. Se aplecă să descopere obstacolul și dădu de un sutien superb din mătase neagră cu dantelă. Nu crezuse niciodată că Geneviève, prietena lui dintotdeauna, aproape sora lui, pe care credea că o cunoaște foarte bine, ar putea purta astfel de veșminte. Privindu-i sutienul, simți cum sexul îi împinge pantalonii... Se grăbi să plece după cumpărături.

Gânduri nebune îl asaltau. Oare Geneviève purtase mereu astfel de veșminte, de când ieșise din copilărie? Oare o cunoștea atât de puțin? Spera ca atunci când se va întoarce să o găsească îmbrăcată. Nu-i plăcea efectul pe care-l avusese sutienul ei asupra lui. Ce naiba, doar nu era să o dorească acum pe Geneviève! Simțea lucrul acesta ca pe un incest! Își spuse apoi că Geneviève era totuși o femeie, chiar dacă el nu o privise niciodată așa, și că nu era sora lui! Ce șoc!

Când se întoarse, Geneviève își usca părul. Văzând-o, simțea că o dorește nebunește. Pământul îi fugea de sub picioare. Încercă să nu o privească, puse berea în frigider, apoi îi spuse că uitase complet că avea niște treburi de rezolvat chiar în după-amiaza aceea și că trebuia să plece undeva. Fata păru să nu-i observe agitația, termină cu uscatul părului și plecă, spunându-i un voios la revedere.

* * *

Între timp, hotărâse să nu o mai caute pe misterioasa necunocută. I se părea inutil s-o cunoască. Era vorba, fără nici o îndoială, de o simplă întâmplare în care el fusese fericitul ales al soartei. Iar dacă totul era mai mult decât o coincidență, ei bine, femeia în cauză trebuia să acționeze într-un mod mai direct dacă voia să aibă o aventură cu el.

Era din nou sâmbătă dimineața. Se duse, ca de obicei, la spălătorie. Nu-l mai interesa dacă în mașină era ceva uitat sau nu. Îl preocupa întâmplarea din ajun, era neliniștit din cauza noilor sale simțăminte pentru Geneviève. Își luă rufele și plecă spre casă. Odată ajuns, le răsturnă din coș, hotărât să le aranjeze. Rămase siderat în fața unui ansamblu chilot-sutien din mătase neagră, cu dantelă. Asta era prea mult! Și ar fi putut jura că sutienul era același cu cel care ieri blocase ușa băii. Simți că i se înmoaie picioarele. Alergă în dormitor, compară cele două ansambluri: ca mărime, erau identice. Îl inundă un val de căldură. Inima îi bătea cu putere și îl cuprinse amețeala. Se așeză de teamă să nu se prăbușească. Se învârtea pământul cu el. Nici nu-și dădea seama dacă de neputință în fața destinului, de o cruntă iritare sau de dorință.

I se făcuse un gol în creier. Refuza să gândească. Apoi, încet-încet, respirația îi reveni la normal și bătăile inimii i se calmară. Imaginea străinei începu să i se contureze în fața ochilor, dar chipul era al lui Geneviève. Îi era rușine, foarte rușine de ceea ce-i trecea prin

cap. Dar o dorea. Intens. Pe ea. Numai pe ea. Pe Geneviève. Prietena lui de o viață! Tot trupul lui o cerea. Membrul îi crescuse dureros, zvâcnea, zvâcnea în ritmul silabelor numelui ei: Ge-ne-viève! Ge-ne-viève! Ce să facă? Ce trebuia să facă? Dacă o rănea cu sentimentele lui? Dacă o pierdea? Pe Geneviève o avusese întotdeauna alături! Nici nu-și imagina viața fără prietenia ei! Acum cu atât mai mult nu voia s-o piardă. Pentru că simțea că o iubește așa cum un bărbat iubește o femeie. Nu o dorea pur și simplu. O voia a lui. Se voia pe el numai al ei.

Nici nu-și dădea seama de când stătea acolo, în fotoliu, gândindu-se la situația aceasta aparent fără ieșire. În cele din urmă își spuse că, așa cum niciodată nu-și ascunseseră nimic sau aproape, nu se mințiseră, din respect pentru Geneviève, trebuia să-i spună exact prin ce trecea. Și ea va hotărî ce vor urma să facă. Merse la telefon și formă numărul fetei.

– Geneviève! Trebuie să te văd imediat!

– Ce s-a întâmplat? Ai pățit ceva? Nu-mi place vocea ta.

– Vii tu sau vin eu la tine?

– Te aștept.

Mathieu parcurse cele câteva străzi care-l despărțeau de fată într-o stare de transă. Mergea cu pas hotărât, dar neștiind cum să-i explice exact prin ce chinuri trecea. Cum o să-i spună? Probabil că va reuși să se umple de ridicol. Oricum, nu putea și nu voia să dea înapoi. Fie ce-o fi! Oare chiar nu știuse cât e de frumoasă? Nu observase că aproape tot timpul era disponibilă? Că aproape nu avusese

nici o legătură? Că nici un bărbat nu-i convenise vreodată? El crezuse mereu că are ghinion ori că e prea pretențioasă sau că nu știe să aleagă ce este bun. Dar dacă nimic din toate astea nu era adevărat și ea refuza orice aventură pentru că-l plăcea pe el? Dacă ea era aceea care „uita" în mașina de spălat... Nu! Era prea de tot!... Zăpăcit de gânduri, sună la ușa ei. După ce-l văzu înăuntru, îl întrebă neliniștită de ce arăta atât de nefericit. Era cumva bolnav? Se întâmpla ceva grav la serviciu?

– Geneviève, nu prea am habar cum să-ți explic tot ce se întâmplă. Totul a început acum câteva săptămâni, când am găsit chilotul în mașina de spălat...

– Da, și apoi sutienul.

– Nu mă crezi, nu?

– Dacă vrei tu, te cred. Asta e tot? Te cred. Pe cuvânt că te cred.

– Ei bine, când ai venit ieri la mine și am deschis ușa băii să te întreb ce vrei să cumpăr de băut, am văzut jos, lângă ușă... am văzut... În sfârșit, am văzut sutienul tău...

– Și? Ce dacă l-ai văzut?

– N-am știut că tu porți astfel de lucruri. Și de atunci nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că... Să nu mă gândesc la...

– Că ce, Mathieu? La ce, Mathieu? A!... Înțeleg. Te gândești acum la mine într-un mod diferit. Da?

– Da... Exact. Și asta mă zăpăcește. Te iubeam ca pe o soră și acum... acum am tot felul de idei absurde... Nu știu ce să fac! Mi-e teamă să nu mă detești! Te rog să nu mă detești! Nu vreau să te pierd. Am să te iubesc

cum vrei tu. Ca pe o soră sau ca pe o femeie! Numai să nu mă alungi! Te rog, Geneviève!

– Mathieu! Mathieu! Gata! Liniștește-te! Bine?

Îl privi și-și desfăcu rochia din mătase, descoperindu-și sânii cuprinși într-un mic sutien de un roz pal, a cărei culoare contrasta cu pielea ei mată și ușor închisă la culoare. Lăsă veșmântul să-i cadă încet de-a lungul trupului ei micuț, cu mușchii fermi, până când acesta îi descoperi pântecul plat și apoi dantela chilotului asortat cu sutienul.

Scena era aidoma celei pe care o trăise în fantezia sa . Uită orice reținere și se grăbi spre ea. Era atât de frumoasă! Aiurit complet, dar nebun de fericire, îi atinse cu delicatețe pielea mătăsoasă. Geneviève îl îmbrățișă și îl conduse blând în dormitor. Privindu-l adânc în ochi, începu să-l dezbrace fără să se grăbească: desfăcea încet nasturii cămășii, fermoarul pantalonilor, într-o atitudine aproape solemnă. Îngenunche în fața lui și îi acoperi abdomenul cu săruturi ușoare. Apoi gura ei îi prinse sexul dur între buze, îl sorbi cu nesaț, îl aspiră cu o bucurie imensă. Mathieu își dădu drumul, fericit cum nu mai fusese vreodată. O luă, la rându-i în brațe, o sărută peste tot, îi exploră sexul micuț cu limba, cu degetele, o gustă, o sorbi, îi acoperi sânii micuți dar atât de frumoși cu mii de săruturi, Geneviève gemea de plăcere, iar el era atât de bucuros auzind-o. Voind să o aducă la orgasm, își intensifică mișcările limbii pe vulva ei adorabilă, în timp ce-i mângâia intens sânii. Geneviève strigă. Se cunoșteau de atâta timp și abia acum se

descopereau! Ce proști fuseseră! Se liniștiră un moment și o luară de la cap. Părul ei mătăsos și întunecat se amesteca cu părul de pe pieptul lui. Simțea cum îl învăluie cu dragostea ei copleșitoare, atâta timp tăinuită. O răsturnă și o pătrunse, cu delicatețe dar foarte hotărât. Se potriveau atât de bine! Unduiau la unison, gemeau în același ritm și în acelși timp în fața li s-a deschis paradisul. Orgasmul lor a fost o plimbare printre stele, departe, în sferele înalte, acolo unde nu există decât o fericire imensă, continuă, acolo unde există Fericirea...

* * *

Într-un târziu, adormiră epuizați, dar fericiți cum nici unul nu credea că se poate. Relația lor se transformase, e adevărat. Dar simțeau că era tot o legătură pentru toată viața.

Sâmbăta următoare, Mathieu plecă spre spălătorie cu inima ușoară. Se eliberase de orice obsesie. Când se treziseră împreună după prima lor noapte de dragoste, sentimentele le erau la fel de puternice și de curate. Lui Mathieu îi trecuse o clipă prin minte că Geneviève ar fi putut aranja toate acele „coincidențe". Și chiar dacă așa ar fi fost (ceea ce nu-l mai interesa deloc, în noua lui viață), bravo ei! Totul a ieșit minunat.

Cât rămase în spălătorie, își derulă în minte evenimentele din ultimele zile. Era atât de fericit... Mașina își terminase treaba. Mathieu puse apoi rufele în uscător, după care le scoase și le plie frumos. Când văzu apărând

între ele un chilot minuscul, surâse amuzat. Nu, nu fusese Geneviève. Nu ar fi avut rost să continue. Și apoi, pe Geneviève o lăsase dormind. De atunci nu se mai despărțiseră. El plecase tiptil, ca să nu o trezească (îi plăcea să doarmă mult dimineața), trecuse pe la el pe acasă. își luase rufele și venise aici. Fără să încerce să-și explice de ce, încercă o și mai mare fericire la gândul că nu fusese Geneviève. Iubita lui Geneviève!

Luă chilotul, gândindu-se unde să-l pună pentru a fi găsit de cea care-l rătăcise. În momentul acela, intră o femeie. Era doamna aceea micuță pe care o văzuse în sâmbăta când venise aici cu noaptea în cap. Părea foarte preocupată. Făcea turul sălii, inspectând fiecare mașină. După câteva minute de căutare atentă, se întoarse spre el și-l întrebă:

– Tinere domn, nu cumva ați găsit, din întâmplare, unele obiecte de lenjerie feminină? Sunt o persoană tare distrată, chiar neatentă. De săptămâni în șir uit articole... intime. Vă întreb nu pentru că ar fi o mare pierdere, dar soțul meu a început să-și pună tot felul de întrebări. Știți, îi plac foarte mult desuurile frumoase...

menaj în trei

Ce bine e să trag din țigară! Yves mi-a întins-o aprinsă, cunoscându-mi obiceiurile. Fumul acrișor îmi ardea plăcut gâtlejul și remușcările îmi gâdilau nările sub forma unor norișori care se înălțau leneși din acel cui de coșciug de care nu reușeam să mă las odată pentru totdeauna.

* * *

Sudoarea care îmi acoperea corpul începea să se usuce și bătăile inimii mi se potoleau. Ce performanță! Yves reușește întotdeauna să mă surprindă. De fiecare dată când facem dragoste este mai bine ca ultima oară. Și de data asta a fost la fel. Mereu îmi spuneam că nu se poate mai bine de atât. Și mereu se putea.

Starea în care se găsea patul demonstra foarte clar cât de dezlănțuiți fusesem. Un colț al cearșafului atârna pe jos, celelalte trei aflându-se pe unde puteau. Așternutul, perfect întins la început, nu mai era decât o grămadă de pânzeturi care ni se încurcau printre picioare. Totul arăta ca un câmp de luptă.

Însă noi nu ne bătusem. Dimpotrivă. Ne simțisem extraordinar împreună. Nu-mi dau sema ce anume face atât de deosebite partidele noastre de sex. Cert este că de fiecare dată atmosfera este scăldată de erotism, iar noi înotăm în ea cu o plăcere nebună. În momentele acelea nu există nimic altceva decât dorința noastră de plăcere. Ne transformăm parcă în animale, dar animale iubitoare, care au grijă ca și celuilalt să-i fie bine. Ciudat. Foarte ciudat. De felul său, Yves este un tip rezervat. Dar în pat se transformă radical. Este amantul cel mai minunat, fiind de fiecare dată altfel. Inhibițiile dispar, jena nu mai există și-mi împărtășește fantasmele lui de moment fără nici o reținere. Iar mie îmi place la nebunie să-i fac jocul. Am jucat împreună atâtea jocuri, încât de multe ori mă întreb care este adevăratul Yves și care este adevărata Sarah. Și eu îi povestesc tot felul de lucruri. Încerc să-i aflu starea de spririt și, în funcție de aceasta, inventez o fantasmă.

Dacă este vesel, mă transform într-o slujnică dezghețată, cu fustă scurtă, șorț și bonetă asortată. El face pe stăpânul capricios, aleargă după servitoarea lui impertinentă, o prinde și... ne prăbușim amândoi pe unde apucăm, râzând și foarte excitați.

Când este melancolic sau deprimat, eu sunt amanta iubitoare, atentă. Îl masez cu blândețe, până în locurile intime, unde simt cum plăcerea vine, urcă, încet, dar sigur. Apoi facem dragoste îndelung, cu multă pasiune.

Dar cel mai mult îmi place când este răzvrătit. Atunci ia el conducerea, ducându-mă aproape cu forța în pat (ceea ce eu abia aștept, de fapt), împingându-mă cu erecția lui atât de vizibilă prin pantalonul strâmt. Yves poate fi foarte vulgar când vrea (cum aștept acele momente!) și un adevărat armăsar. În asemena situații eu fac pe femeia de stradă, asaltându-l verbal și fizic, torturându-l fără milă, până când mă pătrunde pe la spate, apucându-mă de șolduri cu ambele mâini, lipindu-mă puternic de el și parcă trăgându-mă în țeapă.

Într-un cuvânt, ne plac la nebunie aceste scenarii care ne apropie, ne fac complicii unor amintiri mai mult sau mai puțin reale, dar, în orice caz, de neuitat.

* * *

De ceva timp, în viața nostră intervenise o schimbare. Asta de când... A, da! Era într-o marți, parcă. Oricum, în cursul săptămânii, pentru că amândoi venisem târziu de la birou. Eram obosiți, voiam să facem dragoste, dar nu ne decideam să trecem la fapte. Yves era visător. Poate își imagina vreun scenariu. După ce am mâncat, pe când el splăla vasele, am început să-i desfac pantalonii. L-am mângâiat pe abdomen, i-am înconjurat fesele mici cu

mâinile, am îngenuncheat... Părea în continuare indecis, așa că am luat inițiativa definitiv. Membrul lui parcă crescuse puțin, așa că am început să-l sărut, să-l înfășor cu limba. Și cum dimensiunile i se modificau sensibil de la o secundă la alta, l-am sorbit tot, l-am aspirat până ce gura mi-a devenit realmente prea mică. Yves nu a comentat nimic, dar era mai mult decât evident că-i plăcea. Privindu-l, am știut imediat că ceva special îi trecea prin cap.

– Oare ce ți-ar face cu adevărat plăcere? m-a întrebat.

Cum aveam gura plină și eram foarte bine educată, nu am putut să răspund. El a continuat:

– Ai avea chef de încă un sex de bărbat?

Am dat hotărât din cap a negație.

– Chiar nu vrei? Serios? Știi că mie poți să-mi spui orice.

Am negat iar.

– Dar dacă ai avea totuși la dispoziție două membre bărbătești? Al meu și un altul?

Ezitam. Oare eu de ce nu m-am gândit niciodată la asta? Am inventat nenumărate scenarii, unul mai extravagant decât altul, dar la așa ceva nu am visat niciodată. Îl sorbeam cu tot mai mare nesaț, ca pentru a-i arăta că sunt de acord.

– Îmm! Ah! Și cum ai vrea să fie... celălalt sex? Mai mare ca al meu?

Subiectul începea să devină delicat. Preferam să nu mă aventurez pe un asemenea teren. Era prea alunecos. M-am făcut că nu aud întrebarea.

– Pun pariu că ți-ar plăcea un sex mare și negru, ca în filme.

Alegerea lui Yves mi s-a părut. ciudată. Niciodată nu mi-au plăcut în mod deosebit membrele bărbătești mari și negre din filmele porno. Erau într-adevăr magnifice, ca și posesorii lor. Dar pe mine mă cam înspăimântau. Amintindu-mi însă ce fese superbe au bărbații originari din Africa, m-am excitat îngrozitor... Și ce mândre sunt organele lor sexuale! Adevărate arhetipuri!

Îmi imaginam un negru înalt, clădit ca un zeu, cu un sex imens. Da, da, da... Apoi îl puneam și pe Yves lângă el. Alăturarea celor doi îmi dădea fiori plăcuți în vintre. Îl sorbeam pe Yves din ce în ce mai puternic, crescând ritmul, strângându-l cu buzele și apăsându-l cu limba.

– Îhmm! Ai face la fel și cu celălalt?

M-am făcut din nou că nu aud.

– Îți jur că aș vrea să te văd sorbind sexul altui bărbat. Doar când mă gândesc...

Îi simțeam membrul tresăltând sălbatic și umflându-se și mai mult.

– Hai, răspunde-mi, l-ai sorbi la fel? L-ai aspira cu aceeași pasiune? Cu aceeași pricepere? L-ai lăsa apoi pe tip să te pătrundă? Îmmm... M-ai lăsa să vă privesc? Ahh!

Imaginile se suprapuneau în mintea mea. Mă vedeam îngenuncheată în fața unui tip de o statură uriașă, cu un membru imens, atârnând până aproape de genunchi. Îl prindeam cum puteam cu gura, în vreme ce Yves mă mângâia cum numai el știe să o facă. Apoi necunoscutul se retrăgea și Yves îi lua locul. Îl sorbeam avidă pe el, în timp ce celălalt,

ridicându-mă de șolduri, intra în mine prin spate, deasfăcându-mi coapsele ude cu un membru colosal. Plăcerea era amestecată cu durere. Mă simțeam invadată, devastată, plină... În față, degete abile (ale mele?) îmi agitau sălbatic partea exterioară a sexului meu flămând. Orgasmul era atât de aproape, încât îl sorbeam pe Yves cu o frenezie puțin obișnuită chiar și pentru mine, în vreme ce necunoscutul se mișca infernal în pântecele meu. Atât de puternice îi erau loviturile, încât credeam că o să țip. Apoi tipul se retrage, stropindu-mă pe fese și pe spate cu ceea ce părea a fi o găleată de sevă caldă, masculină...

Imaginându-mi toate acestea, gura mea sorbea nebunește membrul lui Yves, în vreme ce degetele mele lucrau serios în slipu-mi minuscul. Când Yves s-a răspândit în gâtlejul meu, propria-mi sevă mi-a umplut chilotul, plăcerea istovitoare uimindu-mă prin intensitatea ei.

* * *

Din acea zi, ideea avansată de Yves mă obseda. Oare cum ar fi să am doar pentru mine doi bărbați? Pe Yves și încă unul, exact așa cum mi-l imaginasem atunci. Îmi spuneam că un asemena bărbat trebuie să existe undeva. Dar unde?

După seara aceea, ori de câte ori făceam dragoste, acest al treilea personaj era mereu prezent. Bineînțeles că Yves nu știa nimic. Orgoliul bărbaților este atât de fragil, încât este mai bine să nu-l lezezi în nici un fel. Totuși...

Nu mi-am putu ține gura prea mult. La câteva săptămâni după ce Yves îmi făcuse acea stranie propunere, l-am întrebat dacă el chiar ar accepta să facem dragoste în trei. Și am pus punctul pe i, spunându-i că era vorba, așa cum el singur propusese, de doi bărbați, el și încă unul, doar pentru mine. Asta ca nu care cumva să-și facă vreo speranță că ar putea fi vorba de altceva. Reacția a fost cea pe care o așteptam (de ce n-oi fi tăcut?!):

– Nu-ți mai sunt de ajuns?

– Știi bine că nu despre asta e vorba!

Am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-l dispun în acea seară. I-am spus că niciodată nu am avut un bărbat care să mă satisfacă atât de plenar ca el, că îi sunt recunoscătoare pentru tot restul zilelor mele și altele de acest fel. Nu mi-a fost greu să-i spun toate acestea, pentru că erau adevărate în marea lor parte. Și am concluzionat:

– Tu mi-ai deschis ochii despre cum se face dragoste cu adevărat. Am explorat alături de tine atâtea minunate senzații. Nu trebuie să te superi tocmai acum. Și, de altfel, nu tu ai fost cel care ai avut ideea amorului în trei?!

– Da, ai dreptate. Și mulțumesc pentru aprecieri. Dar dacă vei prinde gustul acestui fel de întâlniri și le vei vrea mereu?

– Fii serios, Yves, este vorba despre încă o experiență. Atât. Crezi că am de gând să particip la orgii în fiecare week-end? Nici nu aș vrea ca celălalt tip să fie cineva cunoscut. Dacă va fi dezamăgit sau dacă nouă nu ne va plăcea, nu va nici o problemă. Nu-l cunoaștem, nu ne cunoaște și, oricum, nu vrem să-l mai

vedem a doua oară. Nu-i așa că va fi cel mai frumos cadou pe care o să mi-l faci?

– Lasă-mă să mă gândesc.

Nu am mai adăugat nici un cuvânt. Sunt suficient de perspicace pentru a ști când trebuie să tac și să las timpul să rezolve lucrurile. Mi-am expus punctul de vedere, bine argumentat, acum nu trebuia decât să aștept ca Yves să se decidă.

* * *

Și am așteptat trei săptămâni. Trei lungi săptămâni, în care m-am întrebat de sute de ori dacă a uitat, dacă nu știe cum să mă refuze, dacă nu se poate realmente hotărî ori dacă e supărat pe mine.

Ardeam de nerăbdare să-i aflu răspunsul, mai ales că, la doar două zile de la conversația noastră, descoperisem, în carne și oase, bărbatul care-mi trebuia pentru acest joc în trei. Acum, când știam că există, îmi era imposibil să mi-l scot din minte.

Nu aș fi crezut că tipul cu pricina va putea apărea la mine la birou. Dar exact așa s-a întâmplat. Un bărbat cum nu prea întâlnești, decât poate în vis. Purta uniforma societății de curierat rapid cu care lucram dintotdeauna. Dar pe el nu-l mai văzusem niciodată. Un asemena personaj nu poate fi uitat. Zărindu-l, am simțit freamăt în vintre, la fel ca atunci când limba lui Yves se află între coapsele mele. Și am știut că acest bărbat trebuie să fie posesorul celuilalt sex de care mă voi ocupa în același timp ca de cel al lui Yves, minunatul meu amant!

Dar nu era negru. Trăsăturile sale erau amerindiene. Era foarte înalt, avea umeri largi, șolduri înguste și picioare lungi și solide. Părul de abanos, foarte bogat, era parțial prins la spate, într-o coadă de cal, cu o bandă din sfoară țesută. Ochii imenși, alungiți și depărtați, evidențiau lărgimea obrazului și a frunții. Pielea arămie era minunată, iar gâtul puternic te ducea cu gândul la un cal sălbatic... Îl doream cum nu mai dorisem vreun bărbat în viața mea! Eram mută de uimire, rămăsesem ca o stană de piatră, cu geanta pe umăr, cu un picior înaintea celuilalt, așa cum pășeam când l-am văzut. Recepționista noastră, surâzând obișnuit, a semnat formularul și a luat pachetul. Indianul meu i-a întors surâsul, zâmbindu-i strălucitor. Cu fața toată numai lumină m-a privit fugar, a dat politicos din cap, s-a întors și a plecat.

Eram tulburată. Nu mai văzusem vreodată, în carne și oase, o persoană atât de puternic senzuală. Îl voiam gol lângă mine, cu trupul lui magnific sculptat numai al meu, cu sexul, pe care-l ghiceam lung și musculos, în gura mea. Doream să-l aud gemând de plăcere, să-i simt mâinile puternice pe trupul meu... Pe scurt, eram fermecată.

Mi-au trebuit câteva minute bune ca să-mi revin, prefăcându-mă a căuta ceva în geantă. Apoi am ieșit și era să părăsesc parcarea fără a remarca figura zeului meu de aramă, aranjându-și niște hârtii înainte de a pleca spre următoarea livrare. Am simțit iar fiori puternici în pântece. Hipnotizată, l-am lăsat să plece înaintea mea și l-am urmat, fără să-mi dau

seama ce fac. Am mers așa un timp, până ce, la o intersecție foarte aglomerată, l-am pierdut. Dezamăgită, tulburată, m-am trezit la realitate. Furioasă pe mine însămi, m-am întrebat ce căutam eu oare în această parte a orașului, urmărind un străin. Ce o fi gândit el dacă a observat? Trecusem foarte aproape de o situație cum nu se poate mai stânjenitoare.

A doua zi însă, la birou, am găsit un pretext să mă duc la recepție la aceeași oră la care, cu o zi în urmă, fusese amerindianul acela superb, în speranța că am să-l văd iar. Și a venit. La fel și în următoarele două zile. Și de fiecare dată slipul meu se umezea serios, întâlnirea lăsându-mă pradă unei excitații nemaiîntâlnite și unei agitații din care abia puteam să-mi revin. Seara, acasă, necunoscutul cu părul de abanos era prezent la toate partidele mele de sex cu Yves. A treia persoană nu mai era o simplă fantasmă, ci imaginea precisă a acelui curier de la poșta rapidă. Trăsăturile lui îmi erau bine întipărite în memorie și le evocam imediat ce Yves întindea mâna spre mine.

* * *

Și a venit seara aceea...

Îl sorbean pe Yves cu ardoare supremă, iar el, necunoscutul cu chip cunoscut, mă avea brutal, dureros, violent prin intermediul sexului lui Yves. Dragul de Yves! Oare să-l întreb dacă s-a mai gândit la propunerea mea, care, de fapt, a venit de la el? Să risc și să-i dau un ultimatum? Țigara aproape că-mi ardea

degetele. M-am ridicat alene ca să ajung la scrumieră. Yves a profitat și a aranjat pernele răspândite în jurul nostru. Apoi m-a atras spre el tandru, m-a sărutat și mia- spus:

– De acord.

Nu credeam că se referă la ceea ce speram eu, de aceea m-am făcut că nu înțeleg nimic și, inocentă, am ridicat din sprâncene, zâmbind a neînțelegere.

– Sunt de acord cu ceea ce m-ai întrebat acum câteva săptămâni, cu celălalt bărbat, știi, nu?

– Glumești, nu-i așa?

– Nu. Deloc.

Respiră adânc după care adăugă:

– Sper doar să nu se întâmple ceea ce mi-e teamă. Dacă o să prinzi gustul pentru astfel de întâlniri ori dacă nu o să mă mai dorești pe mine, nu o să mi-o iert niciodată. M-am gândit îndelung și cred că voi reuși să nu fiu gelos la întâlnirea noastră în trei.

– Dragostea mea, eu nu mă gândesc decât la tine. Vezi ce excitată sunt?

Era parțial adevărat. Doar că am omis să spun ce anume mă mai excita. Nu sunt atât de puțin abilă încât să-i mărturisesc că, în fantasma mea, ceea ce mă excita cel mai tare era faptul că el, amantul meu, mă privea doar cum fac dragoste cu celălalt.

Yves își strecură mâna în slipul meu și fu satisfăcut de umezeală găsită acolo, care demonstra dorința mea intensă. A început să mă mângâie și am făcut dragoste cu pasiune, după care am adormit unul în brațele celuilalt.

Am avut un somn agitat. Acum, după ce Yves și-a dat acordul, mă tot întreb în ce fel o

să-mi pot atinge scopul. Cum să-l abordez pe străinul acela frumos? Îmi vin în minte tot felul de posibilități, una mai trăsnită decât alta. De exemplu, ce-ar fi să-i fac propunerea direct? Sau poate ar fi bine să fiu mai subtilă și să-l chem la noi acasă sub un pretext oarecare și abia apoi, în funcție de reacția sa la fața locului, să-l atrag sau nu spre pat? Se spune că noaptea e un sfetnic bun. Aveam însă certitudinea că de data asta nu va fi chiar așa și că zorii mă vor găsi în aceeași dilemă. Spre dimineață, frântă, epuizată și fără să fi ajuns la vreo concluzie, am adormit. Îmi amintesc doar că ultimul gând a fost: „Măcar o să am curajul să-mi duc planul la bun sfârșit?".

* * *

Îl cheamă Shey, pronunțat „Șe". Săptămâna asta l-am văzut deja de două ori. Dar nu am îndrăznit să abordez subiectul. Singurul progres este că am făcut cunoștință. Am avut noroc.

În acea după amiază trebuia să primesc un colet pentru care era necesar să semnez personal. Când recepționista m-a sunat să mă invite jos, la recepție, eram sigură că-l voi întâlni. Iar când, odată acolo, am auzit vocea amerindianului:

– Dumneavoastră sunteți Sarah L.?

Am crezut că leșin. Felul în care mi-a pronunțat numele m-a tulburat profund. Era acolo, la câtiva centimetri de mine, întinzându-mi un stilou și formularul pe care trebuia să semnez. Emoționată de prezența sa impunătoare, nu am

fost în stare să fac nici un gest. Îi admiram mâna întinsă și mi-l imaginam sunând la ușa noastră, târziu, spre noapte. Îi deschideam ușa aproape dezbrăcată și lăsam natura să-și urmeze cursul. Odată lucrurile bine demarate, Yves venea și el lângă noi, dacă dorea, sau pur și simplu ne privea stând deoparte... Deodată mi-a trecut prin minte că exact așa trebuia să procedez.

Am semnat, i-am dat stiloul înapoi și i-am zâmbit cu cel frumos surâs de care eram în stare. El mi-a spus:

– Mulțumesc frumos, doamnă Sarah!

– Domnișoară, am precizat eu, ca o idioată.

Replica mea era atât de stupidă, încât am simțit că o să mor de rușine. Dar Shey a întrebat cu un aer interesat:

– Deci nu sunteți căsătorită?

– Nu... De fapt, nu chiar... Vreau să spun că... Înțelegeți...

Deci până la urmă precizarea stupidă, „domnișoară", mi-a servit cauza. Așa că m-am hotărât să pun în aplicare un plan prin care să-l atrag la noi acasă. O să-i spun că am o scrisoare importantă care trebuie neapărat livrată a doua zi. Faptul că știe că am pe cineva o să-l facă să creadă că îl chem în interes profesional, deci o să vină cu siguranță. După aceea... După aceea, dacă nu o să accepte cealaltă... invitație a mea, ce am de pierdut? Bineînțeles, în afară de orgoliu, onoare și reputație.

Ajunsă acasă, i-am povestit lui Yves ce vreau să fac. Se uita la mine fără să zică nimic, fără să mă întrerupă sau să ridice vreo obiecție.

Eu mă excit, din cauza asta încep să mă bâlbâi, drept care îmi fac de lucru cu mâinile în chilot, mă mir că Yves nu schițează nici o mișcare ca să mă ajute, continui, termin, îmi regăsesc oarecum calmul. Și atunci Yves îmi spune:

– Am impresia că ești de-a dreptul îndrăgostită de tipul ăsta...

Și eu care credeam că am reușit să nu-mi dau pe față sentimentele! Încerc totuși să protestez, îmi dau seama că nu sunt prea convingătoare, așa că-i spun lui Yves că realmente tipul arată formidabil și că probabil orice femeie s-ar simți atrasă de el și l-ar dori în pat. Dar nu mi se pare că l-am convins deloc. Yves se încruntă, pare îngrijorat, supărat chiar. Brusc, îmi trece prin minte: dacă se răzgândește? Gândul ăsta îmi dă forță, așa că fac un efort supraomenesc să nu par panicată (cum de fapt sunt) și, foarte calmă, senină și aparent detașată, îi spun:

– Dragul meu, nu vrei să uităm toată povestea asta? Doar ne ajungem atât de bine unul altuia! Hai să încheiem subiectul pentru totdeauna, da?

Mă întreb dacă tactica mea nu este prea previzibilă și tremur toată de teamă ca Yves să nu răspundă afirmativ. Dar el mușcă din momeală, se crede stăpân pe situație și îmi surâde larg:

– Nu, nici pomeneală! Uiți că a fost ideea mea? Doar nu crezi că am să renunț tocmai acum! Mai ales că planul tău mi se pare foarte bun. Hai, povestește-mi în detaliu...

Încep prin a i-l descrie amănunțit pe Shey, apoi îi expun tot scenariul.În vremea asta, Yves

mă dezbracă încet, aruncându-mi prin cameră, ca la un număr de strip-tease, fiecare articol de îmbrăcăminte. Brusc, îmi astupă gura cu mâna, mă oprește din vorbit și îmi îndreaptă capul spre sexul lui deja dur și foarte vertical. Înțeleg imediat și, avidă, i-l apuc cu buzele, îl aspir, îl sorb, îl mușc încet, i-l înfășor rapid cu limba, într-un sens, în celălalt... Pe scurt, am făcut dragoste nebunește, cu furie, parcă nu ne văzusem de eoni... Inutil să spun că în capul meu dansa permanent imaginea lui Shey. Simțeam că nu mai pot să aștept. Îi voiam pe amândoi! Numai pentru mine! Cât mai repede! Mâine? Oare s-ar putea chiar mâine?! Poate nu. Dar poimâine trebuie să se poată. Trebuie!

Adormim unul în brațele celuilalt, eu cu gândul la Shey, Yves probabil ușor îngrijorat, încercând să-și învingă ultimele scrupule și temeri. Mi-ar plăcea să-l pot liniști. Pentru că, de fapt, toate aceste rețineri ale lui nu fac decât să mi-l apropie și mai tare, chiar dacă el nu știe (sau nu poate crede) acest lucru.

* * *

A doua zi, de cum m-am trezit, am început să-mi pregătesc strategia. Trebuia ca pretextul cu care o să-l atrag pe Shey la mine acasă să fie unul solid și în același timp simplu. Nu trebuia să implic în nici un fel compania unde lucrez, pentru că riscam să fiu luată la întrebări. Apoi, trebuia să mă asigur că nu mă voi trezi la ușa mea cu un alt angajat al societății de curierat rapid. Ar fi un dezastru! Trebuia deci ca totul să fie foarte personal, să-l contactez

pe Shey direct, spunându-i foarte clar că înțelegerea noastră nu are nimic de a face cu biroul și că tocmai de aceea îl rog să vină la mine acasă. Mai trebuia să-i dau de înțeles că bacșișul va fi foarte gras, precizîndu-i că dacă vine el, personal, pe care îl apreciez pentru deosebita corectitudine în serviciu etc. etc., nu va regreta. Da, strategia ar trebui să funcționeze.

La birou, timpul a trecut infernal de încet. În sfârșit, vine ora fatidică la care mi-am propus să-l sun ca să convenim întâlnirea pentru a doua zi, dacă este disponibil. Am decis să-i spun că, dată fiind importanța documentului, nu pot avea încredere decât în el. Pe parcursul zilei, am avut momente în care eram gata să renunț. Pentru că, dacă mă gândeam la posibilele consecințe ale acelui telefon, îmi dădeam seama că eram complet nebună. Dacă, dimpotrivă, nu vedeam decât deliciile ce urmau, toate scrupulule dispărea cu viteza luminii.

Și a venit ora 16 (așa îmi propusesem). Deci acum sau niciodată. Am optat pentru „acum". Am format numărul. Mâna îmi tremura la gândul că s-ar putea să nu fie acolo. Dar telefonista de la centrală îmi spune „Imediat". Cu vocea lui senzuală, Shey răspunde: „Alo!". Foarte încet (pereții au urechi!), îi spun cine sunt și ce doresc. El acceptă imediat, încredințându-mă că a doua zi, la ora 20 fix, va fi la mine la ușă.

Mulțumesc și închid. Sângele îmi bubuie în urechi. Am reușit. Cel puțin până aici. Încerc să mai muncesc ceva, dar nu sunt bună de

nimic. Mă încăpățânez și veau să rezolv un dosar. Mă străduiesc, nu reușesc și, la 17 punct (ora de terminare a programului, când nu sunt urgențe; și, din fericire, în ziua aceea nu erau), părăsesc biroul, mă grăbesc spre casă, ajung, Yves nu venise, mă plimb ca un leu în cușcă până la sosirea lui și îi anunț vestea cea mare.

* * *

Ziua ce a urmat a trecut cumplit de greu. Părea că timpul și-a propus să stea în loc. Gânduri negre mă bântuiau. Dacă Yves se răzgândește? Dacă Shey nu vine? Sau dacă vine și nu va înțelege pentru ce l-am chemat, de fapt? Sau dacă vine, înțelege, nu este de acord și cine știe ce scandal iese? Ori dacă vine mama pe neașteptate? Gândul ăsta din urmă m-a făcut să sar pe telefon ca să elimin această oribilă posibilitate. Trebuie să spun că îmi ador mama, dar nu într-un asemenea moment.

În sfârșit, vine ora 17. Nu aveam urgențe, așa că puteam să plec. Ajung acasă într-un timp record. Yves deja mă aștepta și, de cum m-a văzut, m-a asigurat că nu și-a schimbat gândul. Ba chiar părea foarte excitat. Cu atât mai bine. Mâncăm ceva, fără să știm prea bine ce, numai așa, ca să fim în formă pe seară. Pe la ora 19 nu mai am răbdare. Și nici Yves, care mă ia de mână și mă duce în baie. Umple cada (avem una imensă!), toarnă din plin spumă de baie cu arome afrodisiace (ca și cum noi mai aveam nevoie de așa ceva!), mă dezbracă și mă invită să intru. Aproape

părintește, mă freacă pe obraji, pe frunte, pe gât. Când ajunge pe piept, simt cum sentimentele i se schimbă odată cu mișcările (adică nu mai sunt deloc părintești), ajunge pe pântece, între coapse... Mă excită lent, simt fluturări în vintre... Intră și el în cadă, provocând mici valuri, și mă pătrunde cu membru-i între timp dur ca piatra și de dimensiuni respectabile... Dar nu termină, se răzgândește, iese din cadă și îmi spune:

–Continuă fără mine. E aproape opt. Mă duc în dormitor.

Rămasă singură, degetele mele termină ce a început el, așa că atunci când se aude soneria sunt deja calmă. Ies din baie, îmi pun un neglijeu transparent, pe care îl țin oarecum petrecut cu mâna, și deschid ușa pe jumătate. În sfârșit, Shey stă în fața mea, la mine acasă!

– Nu am vrut să vă deranjez, scuzați-mă.

Îl asigur că nu mă deranjează deloc și îl poftesc înăuntru (fără să deschid ușa mai mult) cu mâna care ținea neglijeul. Acesta se desface și-mi descoperă trupul șiroind de apă. Shey se strecoară în casă. Eu îi îngustez și mai mult calea, astfel că sfârcurile mele se freacă de haina lui de piele, în timp ce îl privesc intens în ochi. El îmi susține privirea fără să clipească, apoi surâde înțelegător. Închid ușa, mă înalț pe vârfuri și îmi ascund capul sub bărbia lui, amușinându-l. Ce bine îi miroase pielea! Mâinile îi umblă deja pe mine, îmi scoate neglijeul pe care îl lasă să cadă. Sunt goală în brațele lui! Îi simt deja bărbăția care mă apasă, dură, prin pantalon. Totul a mers mai ușor decât credeam. Mă felicit pentru norocul pe

care îl am. Cel puțin pentru moment. Mă las pradă confidențelor:

– Te-am dorit cumplit de prima oară când te-am văzut.

Nu aștept nici un răspuns și, de altfel, nici nu-i las timp, pentru că îi apuc gura cu buzele mele flămânde, cărora el le răspunde febril. Mă întreb dacă Yves ne spionează deja, dar gândul ăsta dispare ca un fum. Sunt toată numai al lui Shey. Cu mâini tremurânde, cu furie aproape, îi smulg geaca de piele, îi desfac celelalte haine: nasturii de la cămașă, cămașa, cureaua, fermoarul, pantalonii, slipul... Membrul lui Shey depășea de departe speranțele mele cele mai nebunești. Era gros, lung, puternic, impunător, apetisant. De fapt, apetisant era tot trupul lui, ca o statuie de bronz, dar caldă, vie, senzuală, extraordinar de senzuală. Nu mă pot împiedica să nu-i mușc pielea aceea care mă vrăjea, umerii, gâtul, pieptul (ce tors avea!), brațele musculoase. Eram dezlănțuită ca o furtună. Contrar a ceea ce îmi imaginasem, eu am fost cea care l-am tras spre canapea. Îl fac să se așeze, apoi îngenunchez ca o slujnică în fața stăpânului, privindu-i hipnotizată sexul palpitând. Mă apropii, întind limba și îl ating, urmând traseele venelor umflate, zvâcninde. Mă întreb dacă o să-l pot cuprinde, atât este de mare. Încerc și îl simt cum îmi umple toată cavitatea bucală, fără a intra cu totul. Gustul este delicios, dar ciudat, altfel decât tot ceea ce am cunoscut până acum; este mai subtil, mai rafinat. Shey pare că apreciază activitatea mea, pentru că mâinile îi rătăcesc în părul meu, pe obraji, iar în păr, împingându-mă delicat,

dar imprimându-mi un ritm mai alert. Îi simt sexul crescând și mai mult, de aceea îl las liber, îl admir, mă strecor lângă Shey pe canapea și îmi frec trupul de membrul acela unic, fierbinte, uriaș. Ne privim ochi în ochi, fără a rosti un cuvânt. De altfel, cred că orice vorbă ar fi de prisos ori ar strica farmecul indicibil al acestor momente... Apoi îl aspir în mine și simt cum nu-l pot cuprinde cu totul. Dar asta nu e o problemă, dimpotrivă... Îi simt mâinile mângâindu-mi sânii, apoi buzele pline ale amerindianului luându-le locul, sărutându-i, sorbindu-i, mușcându-i... Și în toate aceste ultime momente sexul lui a rămas nemișcat în mine, împlinindu-mă, așteptând un semnal. Așa că am început eu să mă mișc lent, strângând mușchii vaginului, din ce în ce mai repede, ca pentru a-i mulțumi și, în același timp, pentru a-i arăta de ce sunt în stare. El îmi răspunde, parcă de când lumea facem dragoste împreună, presiunea crește nebunește, ca și plăcerea. Nu știu exact cum, dar îl cuprind cu totul, simt cum extazul vine, este tot mai aproape, gem, este un deliciu ușor dureros, gem, strig... Dar Shey iese din mine, mă întoarce cu spatele, eu îngenunchez repede, ridic fesele pe care le mi le îndepărtează și mai mult... Îi simt limba atingându-mi expertă cele mai sensibile zone ale sexului meu inflamat, nu mai rezist, urlu, îl implor să mă pătrundă... violent, vreau violent! Shey se execută... este un executant desăvârșit! Vintrele îmi sunt explorate, sfâșiate, zdrobite! Dar plăcerea, chiar dacă dureroasă, este pe măsura membrului său unic, adică sublimă!...

Deschid ochii și îl văd pe Yves lângă noi.

De el uitasem complet. O tresărire de remușcare îmi străbate corpul și îmi dau seama că Yves a avut dreptate: nu îl voi putea uita pe Shey, ba chiar îl voi dori mereu, iar și iar și iar... Gonesc acest gând pentru că, oricum, este prea târziu.

Deci Yves este lângă noi, gol, teribil de excitat și cu privirea pofticioasă ațintită spre mine, spre noi... Faptul că mă simt dorită de doi bărbați, prezenți, în același timp, lângă mine, exact ca în visele mele cele mai ascunse, mă umple iar, brusc, de o dorință intensă. Yves se așază pe spătarul canapelei, cu fața spre mine, agitându-și membrul dureros de mare. Eu mă uit la el provocatoare, seducătoare, mângâindu-mi sînii, apoi, fără să-l pierd din ochi, îmi duc o mână spre sexul plin de produsul reunit al plăcerii abia resimțite de mine și de Shey, în timp ce cu cealaltă reușesc să-mi apropii un sân, apoi altul, de buze și să-i ating cu limba, pe rând, obraznică... Aveam poftă să mă dau în spectacol fără nici o reținere!

Yves era foarte aproape de mine, iar Shey nu mișca. Nu știam cât văzuse Yves din... dezbaterile mele cu Shey. Nu știam dacă i-a convenit sau nu, ori dacă Shey nu se simțea jenat în prezența amantului meu. Și, sincer vorbind, nici nu-mi păsa. Yves pare la fel de performant sexual, ceea ce, pentru mine, este important și liniștitor. În acest timp, Shey a trecut din nou la atac, pătrunzându-mă lent, dar puternic, printre coapsele mele care abia îl așteptau. În același ritm, eu îl sorbeam cu nesaț pe Yves, care însă a depus armele cam

repede, revărsându-se în gura mea doar după câteva momente. Ca să-i rechem plăcerea, am început imediat să-i mângâi testiculele și interiorul coapselor frumos desenate, dar nici pe departe ca cele ale lui Shey. Pe acesta din urmă îl simt accelerând, aproape de orgasm, drept care mă cabrez cât pot de mult, îi răspund mișcărilor cu aceeași intensitate, în același ritm. În vremea aceasta, nu l-am uitat deloc pe Yves, al cărui membru, din nou dur ca piatra, se află în mâinile mele care nu stau defel. Cred că bărbații mei se înțeleg din priviri, deoarece unul coboară de pe canapea, celălalt iese din mine și fac schimb tacit de locuri. Acum Yves este în mine (îi recunosc atingerea, felul de a se mișca, iar în fața mea, între degetele mele, se află formidabilul sex al lui Shey.

Simt însă că se întâmplă ceva ciudat. Brusc, Yves iese din mine, trece alături de noi și îl văd privindu-ne impasibil, în timp ce-și ține sexul cu mâna. Îmi trece prin cap că poate nu are chef să facă dragoste cu mine imediat după un altul. Deodată îmi dau seama că s-ar putea ca această experiență în trei să schimbe pentru totdeauna viața noastră de cuplu. Și atunci mi-am făcut o promisiune: că nu voi permite ca amintirea lui Shey să ne distrugă relația. Da, va trebui să-l uit pe Shey. Și o voi face.

O altă temere mă cuprinde, obsevând privirea impasibilă (sau dură?) a lui Yves: dacă el nu va putea uita? Dacă nu-mi va putea ierta acest lucru, chiar dacă ideea a fost inițial a lui? Dacă pentru el nu voi mai fi decât o... nici nu vreau să spun cuvântul?

Și, brusc, vreau ca totul să se termine cât mai repede. Așa că-l sorb savant pe amerindian, făcând uz de toată știința mea. Ascultător, înțelegător, Shey ajunge la orgasm, eliminând o cantitate inimaginabilă de sevă masculină, cu care îmi inundă gura, aproape să mă înece... Trebuie să recunosc, cu regret, că este de-a dreptul fabulos!

Îmi propun să-i sugerez lui Yves să nu mai vorbim niciodată de seara aceasta. Dar totuși nu cred că o voi putea uita vreodată. Amintirea ei îmi va rămâne, de neșters, în memorie, sunt sigură! Știind că un moment ca acesta nu va mai exista vreodată în viața mea, mai rețin un timp sexul gustos al lui Shey între buze, îl mângâi, îl pipăi cu limba o ultimă oară și-l eliberez definitv. Dar Yves a dispărut. Ușurată, mă cuibăresc în brațele lui Shey. Mă strânge cu delicatețe, mă sărută pe păr, pe pleoape, pe obraji, pe gură. O ultimă, lungă, pasională sărutare pe gură, după care îmi spune depărtându-se:

– Du-te după el. Este mai bine. Eu am să plec cât pot de repede.

Ce om extraordinar! Câtă delicatețe! A găsit cea mai bună ieșire din situația care devenise, era clar, încordată.

Îl ascult și mă îndrept spre dormitor. Intru în pat lângă Yves (mi-a fost un moment teamă că nu o să-l găsesc acolo) și-l strâng în brațe. Am auzit, discret, ușa de la intrare închizându-se. Închizându-se după Shey și după cea mai minunată fantasmă pe care am trăit-o vreodată. Irepetabilă!...

Încerc să adorm, dar am capul greu de

nenumărate întrebări, deocamdată fără răspuns. Oare am făcut cea mai mare gafă din viața mea? Cum o să reacționeze Yves a doua zi dimineață? Plăcerea extremă, unică, pe care am trăit-o merită eventualele consecințe negative ale acestei întâlniri? Îl strâng și mai tare în brațe pe Yves care, sunt sigură, are mintea la fel de tulburată de nenumărate întrebări ca și mine. Nu scot un cuvânt. Îi simt trupul încordat, respirația regulată, dar nicidecum profundă ca atunci când doarme. Îmi ia mâna și o așază pe inima lui. Gestul mă liniștește oarecum și îndrăznesc să dau drumul unui suspin îndelung reținut. Somnul mă cuprinde și ultimul meu gând a fost o rugă: fie ca soarele dimineții ce va să vină să ne găsească la fel ca în zilele noastre trecute, mângâindu-ne cu raze calde viețile noastre unite, calme.

* * *

Mă trezesc. Sunt singură în pat. Nici urmă de Yves. Mă uit la ceas. Este prea devreme ca să fi plecat la birou. Mult prea devreme. Întâmplările zilei precedente mi se învălmășesc în cap. O teamă teribilă mă cuprinde. Mă ridic. În bucătărie nu este. Nici în salon. Nici în baie. Caut ceva în genul unei scrisori explicative. Nimic. Între picioare mi se încurcă pisica. Ea nu pare deloc afectată de starea în care mă aflu. Găsesc cafeaua făcută. Încep să-mi revin. Beau o ceașcă pentru a-mi limpezi ideile. Încerc să-mi amintesc dacă Yves a spus că ar avea vreo treabă specială în dimineața asta. Dar nimic. Brusc îmi apare în minte o imagine: corpul meu

frecându-se de cel al lui Shey și privirea lui Yves arzând de dorință. Gonesc, cu greu, această amintire. Mi-e frică. Foarte frică. Un presentiment pe care nu știu cum să-l definesc crește în mine. Mă simt... inutilă. De aceea intru în rutina matinală, sperând să-mi revin.

Din fericire, la birou trebuie să asist la o reuniune obositoare. Dar aceasta se termină și pe robotul telefonic nu mă așteaptă nici un mesaj. E prânzul și nu am nici o veste de la Yves. Îl sun la birou. Aflu că nici nu a dat pe acolo, cu toate că era așteptat la o întâlnire deosebit de importantă la ora nouă.

Restul zilei se scurge cu o lentoare inimaginabilă. Sun iar la el la birou pe la ora trei după-amiaza, dar nimeni nu l-a văzut. Tonul secretarei este chiar unul neliniștit, pentru că Yves nu a întârziat și nu a lipsit niciodată.

La sfârșitul programului plec acasă, unde ajung cu sufletul la gură, enervată, isterizată. Îmi dau imediat seama că Yves a fost pe acolo mai devreme. A fost pentru a-și lua lucrurile: combina stereo, hainele, trusa de toaletă, totul. Nu se mai găsea în casă nimic ce ar fi amintit de prezența sa. Orice obiect masculin dispăruse. Yves plecase. De tot. Pur și simplu plecase.

Nu știu ce să cred. Tâmplele îmi zvâcnesc cu putere, în vreme ce un ger cumplit îmi cuprinde măruntaiele. Deodată îmi simt mintea limpede, dar parcă în afara mea. Da, sincer vorbind, Yves avea dreptate să mă părăsească. Probabil că nu era convins de loialitatea mea și avea și de ce. O noapte ca aceea cu Shey nu se putea uita. La urma urmei, nu am fost a altui bărbat în fața lui? Și încă ce dezlănțuit! Îmi

dau seama că imaginile acelea nu se vor putea șterge vreodată nici din mintea lui Yves. Probabil că ori de câte ori s-ar fi culcat cu mine m-ar fi văzut în brațele celuilalt. Iar eu cu siguranță m-aș fi gândit mereu la Shey. Ar fi avut o viață otrăvită permanent de amintirea acelei nopți.

Singură, în apartamentul ăsta care îmi plăcea atât de mult, dar în care acum mă bântuie amintirea lui Yves în fiecare colțișor, mă simt mizerabilă... Și sunt nespus de furioasă pe mine. Oare cum am putut să mă comport în felul acela?! De ce nu m-am putut mulțumi cu un singur bărbat (și ce extraordinar bărbat era Yves!), ca majoritatea femeilor de pe planetă? Așa-mi trebuie, dacă m-am crezut deșteaptă! Și plâng ore în șir, de furie și de amărăciune. Ce mult îmi lipsește Yves! Cum știa el să mă consoleze ori de câte ori aveam vreun necaz! Dar oare acum aș merita alinarea lui? Și plâng din nou. Obosită de atâtea lacrimi, adorm pe canapea.

Fiecare zi care trece fără nici o veste de la Yves mă deprimă și mai mult. Îi simt lipsa ca pe o durere fizică. Dar, în același timp, nu a trecut o zi fără să-mi vină în minte imaginea lui Shey și întrebarea dacă ar accepta să ne mai vedem. Și cât mă urăsc pentru aceste gânduri!

* * *

Și așa au trecut două luni, la capătul cărora am acceptat să ies cu o prietenă care spunea că totuși viața merge înainte și că trebuie să trec de starea în care eram. Mergeam în acea

seară de vineri, împreună, pe bulevardul Saint-Laurent, căutând o terasă unde să ne așezăm la o cină frugală, un pahar de vorbă și unde o orchestră să cânte ceva în surdină. Începuse să-mi placă seara aceea. Simțeam chiar că, în ciuda monumentalei mele gafe, nu sunt chiar atât de bjectă și că într-o zi mă voi putea ierta.

Brusc, una din fantomele care mă bântuiau apăru în fața mea. Aș recunoaște statura aceea oriunde. Îi vedeam linia inconfundabilă a umerilor, șoldurile înguste, suficient pentru ca ochii minții să vizualizeze membrul acela de neuitat, imens, abil, aducător de plăceri indicibile. Prezența lui m-a excitat atât de tare, încât a trecut un timp până să observ că nu era singur. Cineva stătea foarte, foarte aproape de Shey, cu un deget ținându-l de una din găicile de la centura blugilor. Nu știu de ce, dar constatarea că nu era singur m-a calmat. Însă inima continua să-mi bată cu putere, palmele îmi erau transpirate. Nu voiam să mă vadă. Era mai bine așa.

Cuplul (era limpede că formau un cuplu) își continua alene mersul. Cei doi habar nu aveau ce sentimente, ce dorințe nebune îmi trezea vederea lui Shey. Acesta din urmă s-a aplecat afectuos să o sărute pe cea de lângă el, care s-a întors puțin, pentru a-i facilita apropierea. Și atunci am înțeles că mă înșelasem: nu era vorba despre o femeie, ci despre un bărbat. Un bărbat al cărui profil m-a frapat. În prima fracțiune de secundă nu am știut de ce, după care totul mi-a fost deosebit de clar. Dureros de clar. În ciuda părului lung și a stilului diferit de a se îmbrăca, ceva în genul savant-neglijent, l-am recunoscut. Era chiar el, Yves.

CUPRINS